COLECȚIA

Iubiri de poveste

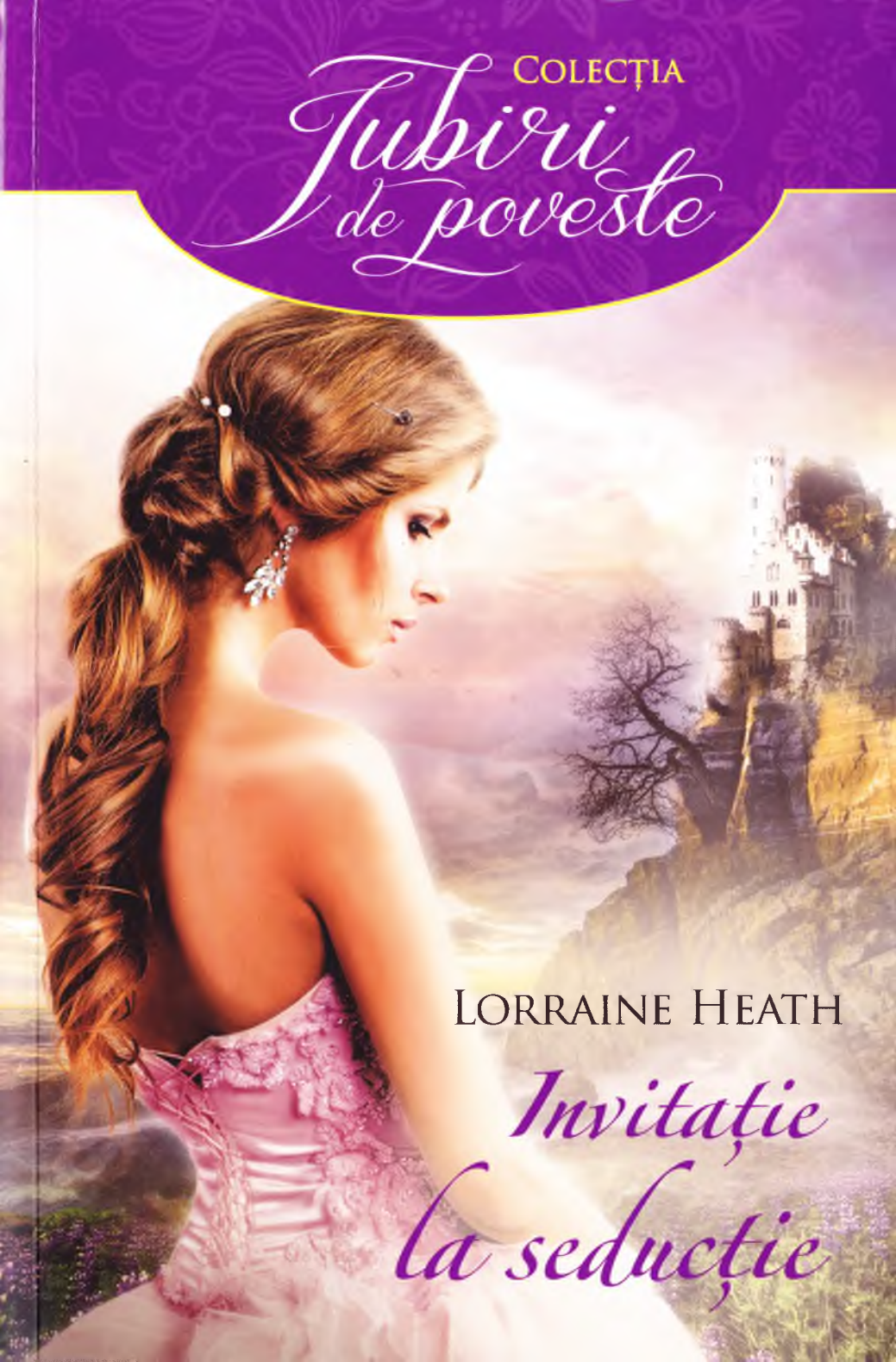

LORRAINE HEATH

Invitație la seducție

SERIA „FETELE DIN FORTUNE“

Kitty Robertson, fiica nelegitimă a unei chelnerițe, a crescut într-o familie americană bogată și influentă care i-a oferit o educație excelentă și o poziție socială pe măsură. Așa că, lui Kitty, să se afle într-un salon aristocratic afișând un comportament exemplar i se pare absolut firesc. Și la fel de firesc este să fie atrasă de perspectiva căsătoriei cu un aristocrat englez. Deși scăpătat, Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham, este fermecător și amuzant, iar zestrea considerabilă a lui Kitty îi poate rezolva ușor problemele financiare. Totul pare să se îndrepte spre o căsnicie fericită; însă viața fermecătoarei tinere va fi bulversată de întâlnirea cu Richard Stanbury, duce de Weddington și vechi prieten de-al logodnicului ei.
Richard este extrem de chipeș... însă totodată și un crai bine-cunoscut. Fără nici o reținere, ducele se prezintă drept soțul ideal pentru tânăra americancă și face toate eforturile pentru a o determina să renunțe la Farthingham. Atracția fizică dintre ei este incredibilă, dar va reuși oare să învingă scrupulele lui Kitty? Ca să-și asigure succesul, ducele elaborează un plan nebunesc, a cărui punere în aplicare se va dovedi cea mai îndrăzneață, dar și cea mai periculoasă încercare din viața lui.

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0578-8
9 786063 305788
Alma

LORRAINE HEATH

Invitație la seducție

An Invitation to Seduction
Lorraine Heath
Copyright © 2004 Jan Nowasky

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Invitație la seducție
Lorraine Heath

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Invitație la seducție / Lorraine Heath.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0578-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Invitație la seducție

Traducere din limba engleză
Raluca Moț/Graal Soft

Alma®

Stă în firea și în nebunia tinereții să nu apreciem pe de-a-ntregul ceea ce ni se oferă decât atunci când, cel mai adesea, este prea târziu să-i mai mulțumim cum se cuvine celui care ne-a oferit.

Față de profesorii care mi-au predat odinioară engleza, scrierea creativă și jurnalismul la Liceul Angleton, cei care m-au făcut să apreciez cuvântul scris, care m-au inspirat și încurajat să țintesc dincolo de limitele lumii mele mici, să explorez posibilități nesfârșite și să cred în visurile mele, am o datorie pe care nu o voi putea vreodată plăti cu adevărat.

Dedic această carte, cu toată recunoștința, următorilor: doamna Gene Meier, Marie Adamson, Dan Chaney, Sarah Kelso, Merle Wilson, Linda Winder.

Capitolul 1

Coasta ținutului Cornwall
Mai 1881

Avea o privire periculoasă.

Kitty Robertson își dădu seama de asta din clipa în care îl zări pe malul stâncos, privind în largul mării către orizont, ca și cum ar fi provocat soarele să răsară.

Sau, poate, îi ordona să nu o facă.

Pentru că lumina lui ar fi dezvăluit ceea ce umbrele zorilor încă ascundeau, ceea ce îi atrăsese ei de îndată atenția și îi tăiase respirația atunci când se cățărase pe stânci, sperând să găsească țărmul pustiu: silueta lui dezgolită, perfectă, înălțându-se maiestuos ca și cum ar fi fost sculptată în rocile pe care stătea.

Era de-a dreptul magnific. Trebui să își controleze și ultimul dram de voință ca să rămână acolo unde se afla, deși își dorea cu ardoare să străbată distanța scurtă dintre ei și să-l atingă. Să-și treacă degetele peste mușchii aceia sculptați, reflectând nuanțele bronzului sub lumina soarelui ce alunga ultimele rămășițe ale nopții.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de splendid – decât în colțișorul secret și întunecat al minții ei, unde gândurile desfrânate o tentau adeseori, făcând-o să se rușineze prin limpezimea lor. Știa că o doamnă cu educația ei nu ar fi trebuit să nutrească imagini carnale atât de vii – cu atât mai puțin să tânjească după ele. Totuși, o făcea. Ori de câte ori gândurile sale aveau ocazia să hoinărească, erau ademenite spre imaginile periculoase care îi amenințau puritatea. Iar acest bărbat era atât de periculos tocmai pentru că întrupa fiecare fantezie păcătoasă la care îndrăznise vreodată să viseze.

Pe măsură ce lumina dimineții înlătura nuanțele cenușii, ea observă că părul lui, negru și bogat, era prea ud ca să se legene odată cu briza ce mângâia marea. Fără îndoială înotase, și mare minune că nu tremura. Apele din zona aceea erau reci, nici pe departe la fel de îmbietoare precum curenții calzi care scăldau coasta Texasului pe timpul verii.

Înotase adesea în Golful Mexicului și chiar cochetase cu ideea de a se îmbăia puțin acolo, în Anglia, dar asta până când dăduse peste întruchiparea modernă a lui Poseidon. Bărbatul arăta întocmai ca un zeu. Din creștetul capului, de-a lungul bustului și al picioarelor prelungi, până la călcâiele rotunde. Pe cât de inacceptabil era, își dorea ca el să se întoarcă, să-l poată vedea în întregime.

O femeie cuviincioasă și-ar fi ferit ochii de îndată ce-l văzuse; nu s-ar fi ascuns, rugându-se să nu fie zărită în timp ce îl sorbea pe îndelete din priviri și observa fiecare adâncitură, fiecare curbură și fiecare zonă plană care creau laolaltă o asemenea perfecțiune.

Pe neașteptate, el se răsuci și se aplecă să-și ia hainele. Privirea i se opri asupra ei, ținându-o locului la fel de ușor cum o făcuse trupul lui cu doar câteva clipe mai devreme. Păru ușor surprins, mai degrabă curios decât alarmat. Iar tânăra femeie își dădu seama că soarele care îl dezvăluise pe el atât de clar o expunea acum și pe ea.

Se răsuci pe călcâie, își ridică poala rochiei și țâșni înapoi pe drumul pe care venise, grăbindu-se peste stânci până ajunse la țărmul cu pietriș și nisip. O luă la fugă, simțind cum vântul îi izbea șuvițele de păr peste față și îi lipea fusta de picioare. Alergă până ajunse într-o zonă mai puțin pustie, unde prezența ei nu mai avea să fie remarcată. Acolo unde vegetația începu să se îndesească, găsi un loc unde să se așeze, neobservată, pe iarba rece. Se ghemui, își încolăci brațele strâns în jurul trupului și izbucni în plâns.

Plânse pentru că era la fel de rea ca femeia care îi dăduse viață fără a se afla la adăpostul unei căsnicii. Plânse pentru că, indiferent cât de mult încerca, nu era la fel de pură ca femeia care o crescuse. Plânse pentru că trupul îi ardea de dorință și se temea că, la un moment dat, dorința avea să o mistuie.

*

Richard Stanbury, al șaselea duce de Weddington, sărută ușor obrazul subțire ca o foaie de pergament pe care ducesa i-l oferi de cum intră în sufragerie.

– Bună dimineața, mamă. Te-ai trezit devreme.

– Nici pe departe la fel de devreme ca tine, se pare.

Încercă să-i ignore tonul mustrător și se duse la bufet, unde își încărcă farfuria cu diverse bunătăți. Se simțea întotdeauna înfometat după ce înota dimineața. Înfometat și revigorat.

În acea dimineață se simțea revigorat în mod special după ce zărise sirena care îl urmărise de după stâncă. Intenționase să o urmărească, dar nu era echipat corespunzător; până când reușise să se îmbrace, ea dispăruse. Oricum, înfățișarea lui udă și ciufulită nu ar fi impresionat-o, ba poate chiar i-ar fi stârnit teama. Totuși, poate ar fi meritat efortul și riscul. Nu se lămurise dacă trebuia să se simtă jenat, intrigat sau doar amuzat de faptul că tânăra femeie îl surprinsese în costumul lui Adam.

Se așeză la locul lui în capul mesei, puse jos farfuria și sorbi din ceaiul pe care valetul i-l pregătise deja, îndulcit pe gustul său.

– Nu sunt convinsă că se cuvine să ieși în zori, spuse ducesa.

– Ar fi mai necuviincios să mă întorc acasă în zori, aș zice.

Mama lui tuși afectat. Deducând că pusese capăt iscusit acelei teme de conversație, savură prima îmbucătură de ouă poșate, apoi deschise *The Times*, pe care majordomul îl călcase sârguincios și i-l așezase la îndemână, exact la fel cum proceda pentru tatăl său când acesta era în viață. Trecuseră mai bine de șaisprezece ani de când Richard îi luase locul tatălui său; pe lângă titluri, moștenise și ritualurile zilnice ale ducelui.

– Eu și Anne plecăm la Londra la sfârșitul săptămânii, spuse mama lui.

– Mă bucur pentru voi, răspunse el distrat, mai interesat de știrile din țară decât de bârfele mondene. Nu putea face investiții înțelepte dacă nu ținea pasul cu ultimele invenții și cu progresul industriei.

– Ar trebui să ni te alături la evenimentele sociale anul acesta.

– Am prea multe chestiuni mai importante de rezolvat.

– Nu poate fi nimic mai important decât să lași un moștenitor pentru titlurile tale.

Cu fălcile încleștate, îi înfruntă fără să clipească privirea provocatoare.

– Sunt perfect conștient de responsabilitățile mele, mamă.

– O, Richard, îmi pare rău! Știu că ești conștient. Ai fost întotdeauna un băiat bun – cu excepția acestui domeniu. Ai deja treizeci și patru de ani. E timpul să-ți iei o soție. Se aplecă ușor în față, cu ochii albaștri plini de speranță. Nu crezi?

Ah, manipulatoarea vicleană! Învățase cu mult timp în urmă că, dacă îi spunea ce să facă, firea lui încăpățânată avea să-l îndemne să o sfideze. Dacă îi cerea politicos, ceda asemenea unui castel de nisip măturat de apele mării.

– Mă voi gândi...

– Splendid!

– ... sezonul viitor.

– De ce să nu te gândești sezonul acesta?

– Nu am dispoziția necesară pentru vânătoare.

– Vânătoare? Dumnezeule, Richard, nu va fi nici o vânătoare. Femeile nemăritate se vor aciua în jurul tău ca niște oițe în căutarea unui cioban.

– Și îndrăznesc să spun că nici una dintre ele nu mi se va părea potrivită. Docilitatea pe care o aștept de la ducesa mea nu presupune să se aciueze vreun moment pe lângă mine.

Gura ei se schimonosi, și el înțelese că își reprima un zâmbet. Nu putea să-l certe corespunzător dacă râdea.

– Prin aciuare am vrut doar să sugerez entuziasmul. Sigur că îți dorești o femeie plină de viață.

Plină de viață? Neîndoielnic. Se gândi la tânăra pe care o zărise mai devreme. Era îmbrăcată destul de simplu, poate din cauza orei foarte matinale. Cu siguranță nu se așteptase să întâlnească pe nimeni înainte de ziuă.

Îi atrăsese atenția părul ei de un roșu atât de strălucitor, încât rivaliza cu soarele dimineții. Șuvițele care îi fluturau în jurul feței și al umerilor îl făcuseră să și-o închipuie zvârcolindu-se

în așternuturi de satin, iar în acel moment extremitatea inferioară i se întărise.

Încă un motiv – pe lângă lipsa hainelor – pentru care nu putuse să o urmărească. Trecuse multă vreme de când nu mai reacționase atât de puternic în fața unei femei, o reacție și mai misterioasă având în vedere că se aflase prea departe pentru a-i vedea clar trăsăturile. Păcat!

Își întoarse privirea asupra ziarului, dar nu se putu concentra asupra cuvintelor, căci se străduia să-și înțeleagă reacția la vederea acelei femei. Era minionă, cu o siluetă zveltă, dar nu surprinsese nici unul dintre detaliile care, de obicei, îi făceau sângele să-i fiarbă în vine. Nu știa dacă sânii ei i-ar fi încăput perfect în palmă sau dacă s-ar fi revărsat. Oare șoldurile și talia ei erau atât de înguste pe cât păreau, sau chiar mai înguste, ascunse sub rochia largă? Oare privirea ei era ademenitoare sau distantă? Cu părul ca într-un tablou de Tițian și pielea albă, oare era acoperită de pistrui, sau la fel de imaculată ca zăpada proaspăt căzută?

Cu pistrui, decise el. Teribil de mulți, de vreme ce intenționase să întâmpine ziua fără să poarte pălărie sau umbrelă de soare. Din nou se gândi că era păcat. Nu-i plăceau pistruii, considera că o femeie trebuia să aibă mai multă grijă de înfățișarea ei.

În mod sigur, orice femeie pe care ar fi ales-o să-i fie ducesă ar fi făcut asta. Imaginea oferită celor din jur era mai importantă decât realitatea, mai ales în cercurile pe care le frecventa el.

– Bună dimineața tuturor! spuse Anne.

Tânăra femeie își făcu o intrare impetuoasă, cu fustele foșnind pe lemnul lăcuit.

Richard își văzu sora aplecându-se și sărutând obrazul mamei, la fel cum făcuse el cu doar câteva clipe mai devreme. Apăruse târziu în viața părinților lui, atunci când aproape își pierduseră speranța că vor mai fi binecuvântați cu un copil. Anne își îngrijea cu mare atenție înfățișarea, astfel că era întotdeauna o plăcere să o privești, ca o rază de soare într-o zi mohorâtă. Soțul său avea să fie un bărbat norocos, cu adevărat norocos.

– Pari foarte binedispusă în această dimineață, remarcă atunci ducesa.

– Nu am nici un motiv să fiu altfel. Plecăm la Londra peste câteva zile, și se anunță un sezon extrem de interesant, spuse Anne îndreptându-se cu grație spre bufet.

Conștient că flecăreala nesfârșită avea să înceapă curând, Richard își îndreptă atenția spre ziar și spre felurile de mâncare din farfurie.

– Ce ai auzit? întrebă mama lui, vădit curioasă.

Cele două puteau petrece ore în șir discutând chestiuni care pe Richard îl plictiseau la culme. În vreme ce ele sporovăiau, el auzea în general doar un murmur distant. Se concentră și mai tare asupra articolului din ziar când Anne își ocupă locul la masă.

– Înainte să îți spun, trebuie să mărturisesc că sunt teribil de supărată pe Richard.

– Dumnezeule, ce-a mai făcut? izbucni ducesa.

– Ne-a ascuns un secret. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus despre Farthingham.

Murmurul dobândi claritate, cuvintele de pe hârtie se încețoșară, și inima lui Richard începu să bată atât de tare, încât își auzi pulsul în urechi. Lăsă încet ziarul pe masă și se uită la sora lui.

– Tu cum ai aflat?

– Am primit ieri o scrisoare de la Prissy. Mi-a povestit tot.

Lady Priscilla Norwood, fiica contelui de Blythemoore, nu era renumită pentru istețime. Avea tendința de a începe și de a sfârși fiecare propoziție cu un chicot de râs care l-ar fi scos din fire până și pe cel mai răbdător bărbat.

– Farthingham este cel mai bun prieten al tău, continuă Anne. Eu ar fi trebuit să fiu cea care pornește zvonurile siropoase. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

Richard clătină din cap, nevenindu-i să creadă că secretul ieșise la iveală.

– Nu era treaba mea să spun nimic nimănui.

Apoi fu cuprins de mânie. Îl supărau atât ceea ce avea să îndure prietenul lui, cât și plăcerea absolută cu care sora lui părea să fi primit vestea. Era atât de naivă, încât nu reușea să înțeleagă impactul pe care acest lucru îl avea asupra vieții prietenului său?

– În plus, bârfa este domeniul fetelor prostuțe care nu au altceva mai bun de făcut cu timpul lor, protestă el.

– Nu sunt o fată prostuță! Ar trebui să știi totuși că sunt o domnișoară...

– Atunci poartă-te ca atare, pentru numele lui Dumnezeu! șuieră el, ridicându-se de pe scaun. Nu înțelegi că acest zvon, răspândit în toată Anglia fără consimțământul lui, îi va ruina viața?

– De ce? Pentru că e americancă?

Richard se calmă dintr-odată. Bătăile inimii îi încetiniră, sângele i se potoli. Dumnezeule mare! Era posibil ca Anne să se refere la un alt secret, un secret despre care el nu știa nimic?

Miji ochii, își drese zgomotos glasul și se întoarse spre sora lui.

– Ce ți-a spus mai exact Lady Priscilla?

– Că, potrivit zvonurilor care circulă, Farthingham își va anunța curând logodna cu o moștenitoare americancă. Cam atât, ca să fiu sinceră. Dar nu ți-au plăcut niciodată americanii, nu-i așa? Acesta e motivul pentru care nu ai vrut să divulgi această veste?

Nu o divulgase pentru că nu avusese habar de vestea respectivă. O parte din el nu putea concepe faptul că Farthingham își lua o soție. O altă parte din el înțelegea că vechiul lui prieten trebuia să-și asigure perpetuarea titlului, deci nu avea încotro. Se așeză încet, străduindu-se să-și mascheze supărarea.

Mama lui îl studia ca și cum i-ar fi crescut brusc un al doilea cap, așa că preferă să se concentreze asupra lui Anne, care, la vârsta de nouăsprezece ani, nu ajunsese încă la maturitatea necesară pentru a înțelege situații de o asemenea complexitate și nu știa să citească printre rânduri.

– Nu-mi plac în mod special, așa e. Doamnele par să fie interesate doar de obținerea unui titlu, fără a fi, cel mai adesea, capabile să-l aprecieze la adevărata lui valoare.

– Mie mi se par fascinante. Sunt atât de încrezătoare. Și atât de frumoase. Ai văzut vreodată o americancă să nu fie frumoasă?

– Ca să fiu sincer, Anne, nu le-am prea dat atenție.

– Asta pentru că eviți lumea mondenă. Am auzit că unele dintre aceste doamne au chiar și două sute de rochii de seară. Îți poți imagina? Eu nu am decât patru.

– Atunci comandă-ți încă una, sugeră Richard, după care își luă din nou ziarul cu un gest ostentativ.

– Nu ai prins deloc ideea.

– Ideea este că sunt răsfățate. Duc o viață de excese. De ce ar avea nevoie de două sute de rochii? E ridicol! Ele sunt ridicole.

– Se pare că Farthingham nu e de aceeași părere. Dacă zvonurile sunt adevărate, și n-am nici o îndoială că sunt, dat fiind că sursa lor e Prissy.

– Mi se pare îngrijorător faptul că te preocupă integritatea reputației de bârfitoare a prietenei tale când tocmai aceste bârfe au potențialul de a dăuna reputației altora. Chiar nu vezi paradoxul?

– Văd că ești într-o pasă proastă în această dimineață. Te deranjează spatele?

– Nu, răspunse el scurt. Durerea care-i străfulgera uneori spinarea era o amintire a slăbiciunii și a eșecurilor. Nu dorea să vorbească despre asta. Mă deranjează răspândirea bârfelor.

Anne strâmbă din nas și se întoarse către ducesă.

– Tu ce părere ai, mamă?

– Sunt de acord cu Richard în privința bârfelor. Cu ochii scânteind, se aplecă spre Anna și adăugă: Totuși, pot fi foarte amuzante atunci când nu sunt răutăcioase – ceea ce este valabil în cazul de față, aș spune. Dacă zvonurile despre lordul Farthingham sunt reale, presupun că-l interesează mai mult contribuția doamnei la averea familiei decât numărul rochiilor de seară din garderoba ei. Slavă Domnului că familia noastră nu se află într-o situație care să-l forțeze pe Richard să ia de soție o americancă pentru a ne asigura viitorul.

– O, sper din toată inima că te înșeli și că nu banii sunt motivul pentru care se însoară! Eu cred că o persoană trebuie să se căsătorească numai și numai din dragoste.

– Asta pentru că ești tânără, bombăni Richard.

– Iar tu ești cinic.

– Sunt pragmatic.

– Crezi că mama are dreptate? Crezi că banii l-au atras la ea?

– Probabil, spuse el încet.

Anne rupse o bucățică din brioșă și începu să o mestece.

– Păcat. Mi-a plăcut întotdeauna Farthingham. O vreme am avut chiar impresia că este interesat de mine.

– Credeam că vrei să te măriți din dragoste, îi aminti Richard.

– Așa este. Dar cred că m-aș fi putut îndrăgosti de el. E un tip foarte amuzant. Nu v-ați certat, nu-i așa? Abia dacă mai vine pe la noi.

– Bineînțeles că nu ne-am certat. Dacă zvonurile răspândite de Lady Priscilla sunt adevărate, presupun că a fost ocupat să vâneze o moștenitoare potrivită. Să curtezi pe cineva e destul de complicat și ia mult timp.

– De parcă ai ști. Sincer, Richard, mamele diverselor domnișoare mă invită la recepțiile lor doar pentru că se așteaptă să te iau cu mine. Ai putea alege orice femeie din Londra.

– Îi spuneam cam același lucru mai devreme, draga mea, interveni ducesa.

– Să înțeleg că veți complota împotriva mea sezonul acesta? întrebă el.

– Am putea organiza o nuntă dublă, spuse Anne. Nu ar fi distractiv?

– Cred că meriți o zi a nunții dedicată exclusiv ție.

Sorbi din ceai, apoi îl privi chiorâș.

– Vorbeai serios? Pot să-mi cumpăr o rochie nouă?

Richard râse.

– Bineînțeles. Comandă o sută, dacă asta te va face fericită.

– Dar nu două sute?

– Nu am vrea să fii confundată cu o americancă, nu-i așa?

– Nu se va întâmpla niciodată. Nu am nonșalanța lor.

– Ești extrem de grațioasă. Încântătoare. Plină de farmec. Orice nobil din Anglia ar fi norocos să-i primești cererea în căsătorie.

– Aș prefera să spui „orice bărbat din Anglia".

– Orice bărbat, atunci. Care e diferența?

– Nu toți bărbații sunt nobili.

Poate că, până la urmă, sora lui chiar știa să citească printre rânduri, se gândi Richard.

– Cu oricine te vei căsători, va fi un nobil, replică el scurt.

– De ce?

– Pentru că tatăl tău a fost duce, mama ta este ducesă și, pentru numele lui Dumnezeu, ești demnă de un aristocrat. Este absurd să te gândești la un bărbat de rând.

– Dar dacă nu pot iubi un aristocrat?

– Vei învăța să-l iubești.

Anne scoase un țipăt care aproape îi sparse timpanul fratelui ei.

– Vai, ești atât de învechit! Nu poți forța dragostea, nu o poți face să apară peste noapte. Pur și simplu îți vine, te îmbrățișează în căldura ei.

Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

– Nu fi supărată, Anne! Nu te voi forța să te măriți cu un bărbat pentru care nu simți nimic.

– Dar nici nu-mi vei da voie să iau de soț un om de rând.

El clătină din cap frustrat.

– E ridicol! Acum susții că nu vrei să te măriți cu un nobil, iar în urmă cu zece minute te plângeai că n-ai destule rochii. Două sute de rochii, spuse el ridicând o mână, apoi o ridică și pe cealaltă. Om de rând. Își apropie cu pretins efort palmele până ajunseră la vreo doi centimetri una de alta și conchise: Dorințe incompatibile. Nu le poți avea pe amândouă.

– Nimic nu garantează că măritișul cu un nobil îmi va permite să-mi cumpăr multe rochii. Dacă este un lord sărăcit, ca Farthingham?

– Atunci îți voi acorda o rentă anuală care să rezolve această problemă.

– Dacă voi primi o asemenea rentă generoasă, nu are importanță dacă soțul meu este nobil sau nu.

– Ba sigur că are. Până la urmă, de ce revendici cu atâta vehemență dreptul de a te căsători cu un om de rând?

– Insist să-mi revendic dreptul de a mă căsători din dragoste!

– Dar de ce pierzi vremea gândindu-te la posibilitatea de a te îndrăgosti de un bărbat de rând când asta nu are să se întâmple?

– Pentru că e foarte posibil să se fi întâmplat deja.

Anne sări din scaun, aproape răsturnându-l, și ieși în grabă din cameră. De felul lui, Richard nu era greu de cap; totuși, se vădea incapabil să înțeleagă vorbele surorii lui.

– N-a mers prea bine, nu-i așa? murmură ducesa, tamponându-și colțurile gurii cu șervetul.

– Spune-mi că nu s-a îndrăgostit de un bărbat de rând.

– Te-aș minți dacă aș spune asta. Dacă memoria nu mă înșală, nu te-am mințit niciodată.

Richard se lăsă pe spate în scaun. Simțea o dorință nestăpânită să se întoarcă pe țărm, să găsească femeia pe care o zărise în acea dimineață, să o prindă de mână și să se arunce, cu tot cu ea, în mare. Dacă era menit să se înece, nu voia să se înece singur.

– Cum s-o fi întâmplat? gemu el. Nu a primit nici o vizită.

– Poate nu este atât de complicat să faci curte pe cât îți închipui tu.

– Dacă nu a petrecut mult timp în compania acestui bărbat, atunci, cu siguranță, nu este vorba decât de o pasiune trecătoare. Probabil s-a îndrăgostit de culoarea ochilor lui sau alte asemenea fleacuri. În acel moment, imaginea părului roșcat al necunoscutei îi fulgeră în minte, neliniștindu-l. Peste câteva clipe continuă: Totuși, ar fi mai bine să plecați la Londra puțin mai devreme decât ați plănuit. Să o prezinți...

– A fost văzută de toată lumea.

– Atunci va fi văzută din nou. Mă voi interesa și voi găsi pe cineva care să-i distragă gândurile de la această persoană. Cred că va trebui să mă implic ceva mai mult anul ăsta, oftă el clătinând din cap.

Chipul mamei lui se lumină.

– Și astfel poate vei găsi pe cineva și pentru tine. În definitiv, dacă Farthingham se însoară, ți-a venit și ție vremea.

– După cum spuneai, Farthingham are nevoie de fonduri. Eu nu.

– La fel ca Anne, într-o vreme credeam că are să-i ceară mâna, mărturisi ducesa cu un suspin.

– Fii recunoscătoare că nu s-a întâmplat asta. Nu ar fi făcut-o fericită. Nu mi-l imaginez făcând vreo femeie fericită. Va încerca, asta e adevărat. Dar am mari îndoieli că va reuși.

– Îl subestimezi.

– Nu cred. Însă dacă trebuie să se însoare, o americancă este probabil soluția ideală pentru el. Spre binele ei, mă rog să fie interesată doar de titlu.

Îl cunoștea pe Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham, mai bine ca restul lumii. Suficient de bine încât acesta să-i fi dezvăluit secretul lui, un secret despre care Richard știa că ar fi ruinat orice căsnicie înainte chiar de a fi rostite jurămintele.

Capitolul 2

Ghemuit pe un bolovan aproape de vârful grămezii pe care furtunile o formaseră de-a lungul secolelor, ascuns de ultimele umbre ale nopții, Richard aștepta încordat apariția necunoscutei. Nu își putea explica propriul comportament. Nu o mai văzuse niciodată până în ajun și nu avea nici un motiv să creadă că femeia urma să revină pe țărm.

Poate că își petrecea vacanța acolo. Sau și mai probabil, stăpânii ei erau în vacanță – având în vedere simplitatea ținutei pe care o arborase. Nu era obișnuit să vadă pe nimeni în acel golf. Se afla în proprietatea familiei sale de generații întregi, iar localnicii știau că trecerea era interzisă, deci ipoteza vilegiaturii căpăta contur.

Mai era și posibilitatea ca femeia să nu fie în toate mințile. Hoinărise de capul ei până când dăduse peste el, moment în care se oprise să-l soarbă fără jenă din priviri. Richard se întrebă dacă trupul lui îi plăcuse, dar imediat se mustră pentru asta.

Nu era vanitos din fire, mai ales că nu prea avea trăsături care să se preteze vanității. Fără ținuta cuvenită unui gentleman ar fi putut fi lesne confundat cu un docher sau cu un pescar, ori

cu un muncitor de orice fel. Pur și simplu nu avea un chip fin, aristocratic. Fața lui arăta mai degrabă ca și cum i-ar fi fost scobită în piatră, cizelată cu grijă, e adevărat, dar nu sablată până la perfecțiune.

Deci exista și posibilitatea ca femeia să fi fugit în ziua precedentă nu pentru că fusese văzută, așa cum presupuse el, ci pentru că nu îi considerase chipul nici pe departe la fel de interesant ca spatele, fesele și coapsele goale. Poate că și-l șterse din minte în clipa în care o luase la fugă.

În timpul acesta, el nu se putuse opri să se gândească la ea, la nuanța de foc a părului ce reflecta razele soarelui. Și-o imagina îndrăzneață, cutezătoare și pasională. Cu siguranță, Dumnezeu nu ar fi dat așa niște trăsături ademenitoare unei femei docile. Ar fi fost o cruzime extremă, din moment ce necunoscuta reușea să capteze atât de ușor atenția unui bărbat.

Dacă ar fi fost să creadă teoria evoluționistă a lui Darwin, lumea urma să fie populată de zeițe desprinse din pânzele lui Tițian, iar bărbații nu ar fi putut împiedica acest lucru. Mai degrabă l-ar fi înlesnit cu nemărginită bucurie.

Pe măsură ce reflecta, concluziile lui prindeau formă. I se părea puțin probabil ca trăsăturile ei să fie dizgrațioase. Instinctiv, simțise o atracție aprigă în clipa în care privirea i se oprise asupra ei. Nu putea s-o explice, dar nici nu putea să-i nege existența.

Era unicul motiv pentru care aștepta acum, cu o răbdare atipică pentru el, ca necunoscuta să sosească, deși nu putea ști dacă avea să apară vreodată. Nebunie. Era cuprins de o nebunie absolută. Ar fi trebuit să-și facă baia matinală și să se întoarcă acasă.

În schimb, aștepta ca și cum nu ar fi avut o mulțime de treburi, inclusiv pregătirile pentru călătoria la Londra. Preluase frâiele celor cinci proprietăți ale familiei la vârsta de doar optsprezece ani, când marea îi furase cu sălbăticie tatăl de lângă el. Cu fermitate, Richard impusese o viziune pe care tatăl său o refuzase, o viziune care urma să-i catapulteze în secolul următor.

Progresul se petrecea prea repede. Fie îl acceptai, fie te înecai. Tatăl său se înecase. La propriu.

Richard își reprimă imaginile care amenințau să-l copleșească. Nu dorea să aibă de-a face cu ele acum, prefera să nu mai aibă niciodată de-a face cu ele, dar pândeau în colțurile minții, așteptând până când el cobora garda, până când devenea slab, moment în care loveau. Ele erau motivul pentru care arareori bea alcool și arareori se culca fără a fi complet extenuat. Doar o voință puternică putea să le combată, iar acea voință o moștenise înzecit de la tatăl său.

Își forță mintea să se întoarcă la femeia care-l lipsise de înotul de dimineață. Nu că ar fi fost prea târziu să înoate, dar soarta ar fi făcut probabil ca ea să apară de îndată ce el ar fi ajuns prea departe în larg.

Realmente nu putea înțelege dorința copleșitoare de a o revedea. Nu își dorea o femeie în general, ci acea femeie anume, se gândi el nedumerit.

Trecuseră câteva luni de când avusese o amantă. Despărțindu-se în termeni amiabili de ultima, nu se grăbise să o înlocuiască. Își alegea amantele cu atenție, temându-se să nu sfârșească prin a plăti mai scump decât ar fi anticipat. Richard avea un buget clar stabilit pentru asemenea lucruri: o reședință, servitori, haine și, din când în când, bijuterii potrivite oferite în dar. Nu avea nevoie de spontaneitate în viața sa. Se aștepta ca o amantă să fie disponibilă atunci când el o chema, să citească aceleași cărți ca el ca să poată purta o conversație agreabilă și să se bucure de aceleași distracții ca el – în pat și în afara lui.

Bănuia că micul arici de mare pe care îl zărise în ajun nu ar fi fost o amantă bună; în mod ciudat, nici nu și-o dorea în acea calitate. Prin urmare, de ce se ascundea în spatele stâncilor, privind atât de concentrat către locul unde aceasta dispăruse încât îl lua durerea de cap?

Trebuia să se mulțumească cu o baie rapidă și să se întoarcă acasă pentru micul dejun și celelalte ritualuri matinale. Însă chiar în timp ce medita la absurditatea căutării sale după enigmatica sirenă, îi zări silueta cățărându-se pe stâncile care formau o barieră naturală în acea porțiune de coastă. Inima începu

să-i bată în piept cu o forță similară celei a valurilor care se izbeau de țărm în timpul furtunilor aprige de vară.

Din locul în care se afla, își dădu seama că ea se apropia cu grijă, ca și cum ar fi sperat ca el să nu fie acolo. Păcat!

Ajunsă la fâșia îngustă de pietriș, puse pe stânci ceea ce părea a fi o pătură și privi în largul mării întunecate pe care soarele urma să o dezvăluie. Richard se ridică pe jumătate, pregătit să-și anunțe prezența, când necunoscuta se aplecă brusc, își apucă rochia de tiv și și-o trase peste cap, cu mișcări care pentru ea cu siguranță fuseseră rapide, dar care pentru el păruseră să dureze o veșnicie.

Inima lui aproape stătu în loc.

Nu era decât umbra unei siluete, dar ce umbră incredibilă! Picioarele ei dezgolite erau zvelte și păreau mai lungi decât se așteptase, ținând seama că nu părea a fi deloc înaltă. Poalele rochiei fluturară peste posteriorul ei, lăsându-i la vedere rotunjimea perfectă, iar el își imagină foarte clar cum îl apuca în palme și îi apăsa șoldurile peste ale lui... sau cum își petrecea degetele peste spatele arcuit și peste panta delicată a umerilor, sau cum îi mângâia brațele, încrucișându-i-le în față și apropiind-o de el până când nici măcar vântul n-ar mai fi răzbătut printre trupurile lor.

Silueta perfectă aruncă rochia pe jos, apoi scutură din cap, eliberându-și părul în bătaia blândă a brizei cu miros de ocean. Era mai mult umbră decât lumină, făcând din nou dificilă observarea detaliilor, dar Richard intui că pletele se terminau foarte aproape de posterior. Își dorea foarte mult să testeze această teorie, să-și anunțe prezența și să descopere ce o împingea pe acea femeie să se afișeze într-un abandon atât de sălbatic.

O femeie lipsită complet de inhibiții! Posibilitățile îl uluiau. Ar fi fost numai pasiune topită în mâinile lui, dorință furioasă sub trupul lui înfierbântat.

Nu încercă apa cu grijă, cu degetul de la picior sau cu călcâiul, ci pur și simplu se năpusti în ea, împroșcând stropi în jur. Apoi țipă scurt și dispăru sub suprafața întunecată.

*

Cerule mare! Kitty fu luată prin surprindere de apa rece. Știuse că, dacă nu s-ar fi scufundat în apă imediat, s-ar fi retras la mal fără să înoate.

Când ieși la suprafață, trăgând aer cu nesaț în piept, se simți împrospătată și vie. Era în elementul ei în apă, îi simțea calitățile vindecătoare, adora modul în care se putea scufunda și își putea lăsa mintea să hoinărească. Știuse că întoarcerea în locul acela însemna riscul de a-l întâlni pe Poseidon, astfel că se apropiase cu prudență, observând stâncile și apa pentru a sesiza orice semn al prezenței lui. Fusese pe cât de recunoscătoare, pe atât de dezamăgită să constate că nu era acolo.

Avusese un vis ciudat, neliniștitor cu el – cu ei – în apă, fără haine, cu trupurile împletite. Doar că apa era caldă, ca aceea de pe coasta texană. Nu, nu așa de caldă. Mai caldă. Mult mai caldă.

Se trezise transpirată și respirând greu. Dăduse la o parte cuvertura și se dusese către scaunul de la fereastră, unde se așezase cu genunchii îndoiți la piept. Scaunele păreau întotdeauna mai sigure, locul unde visele oribile nu puteau ajunge.

Nu mai putuse să adoarmă, dar cel puțin trează avea mai mult control asupra imaginilor, le putea împiedica să-și facă de cap...

Brusc, o împresurară niște tentacule. Țipând, se lovi de un zid tare ca piatra, a cărui căldură contrasta cu apa rece a mării.

– Nu mi te împotrivi, îi comandă o voce gravă, răsunătoare. Te vei îneca.

Înecul putea fi un rezultat preferabil în comparație cu posibilele lui intenții. De unde apăruse? Era Poseidon? Și dacă da, era atât de periculos cum îl bănuise de la început?

Inima îi bătea cu putere în piept, lovindu-se de brațul cu care o ținea lipită de trupul lui. Respirația îi era tăiată, membrele îi tremurau și pielea o furnica. I se făcu mai frig decât ar fi crezut că era posibil. Mintea îi fu năpădită pe neașteptate de frică, mânie și groază.

Cercetase zona, credea că era singură, și acum era trasă la țărm de un străin, un bărbat, unul puternic. Încetă să se zbată pentru că trebuia să-și conserve forțele astfel încât să poată scăpa din strânsoare de îndată ce punea piciorul pe țărm.

Nivelul apei scădea treptat. Înainte ca picioarele ei să atingă pământul, se trezi cuibărită în brațele lui, în timp ce el se îndrepta către stânci.

– Ce fel de femeie nesăbuită ești tu? o întrebă el cu un glas ce trăda mai degrabă o îngrijorare sinceră.

Fără să aștepte răspuns, o așeză pe o stâncă, o înveli în pătură și îi frecă trupul înghețat. Cu siguranță nu erau acțiunile unui bărbat cu intenții rele.

Acum îl vedea mai clar. Era chiar Poseidon, cu șuvițele ude de păr brunet căzute peste sprâncene.

Era încă mai mult umbră decât lumină, căci soarele abia începea să se arate dincolo de orizont. Cu o mână tremurătoare, ea îi atinse maxilarul aspru. Nu se bărbierise recent.

Străinul rămase nemișcat. Acum că mâinile lui nu se mai străduiau să o usuce, se simțea mai înspăimântată ca oricând. Nu de el, ci de ea însăși, de dorința ei de a-și trece degetele peste chipul lui, de-a lungul umerilor, peste piept. Să simtă cum căldura trupului lui îi ardea degetele. Să atingă în realitate ceea ce atinsese numai în visele interzise.

Nu putea explica ce o atrăgea la el. Știa doar că totul avea la bază neliniștile unei fete rele care nu își putea învinge destinul.

Apoi gura lui o acoperi pe a ei, mai fierbinte decât crezuse a fi posibil, trimițându-i scântei în tot trupul, explozii de foc prin membre care îi făceau degetele de la picioare să se strângă. Își trecu degetele prin părul lui până când i se încâlciră în șuvițele dese. Sărutul lui carnal, de-a dreptul sălbatic în intensitate, o îngrozea la fel de mult pe cât o atrăgea.

Nu mai simțise așa ceva niciodată. Cu fiecare pătrundere îndrăzneață a limbii lui, o ispitea să se gândească la posibilitatea de a se întinde sub el, de a permite trupului său gol să-i servească drept pătură, să-i simtă pielea catifelată în locul bumbacului moale.

Geamătul lui gutural concura cu sunetul valurilor, al vântului și al păsărilor. În momentul în care mâinile lui îi apucară brațele mai strâns, știu instinctiv că nu pe ea voia să o țină pe loc, ci pe el,

pentru că mâinile ei își doreau să-i frământe carnea, își doreau să-l atingă peste tot – și cu siguranță el voia să-i facă același lucru.

În cele din urmă, necunoscutul îi dădu drumul. Tânăra femeie avea impresia că ținea o scoică la ureche, numai că în locul vuietului constant al oceanului auzea respirația lui aspră și rapidă.

– Cine ești? o întrebă el sever.

„O femeie pe cale să comită un păcat impardonabil." Clătinând vehement din cap, strânse pătura în jurul ei și se dădu înapoi.

El se ridică încet în picioare, se îndreptă spre locul unde ea își aruncase rochia mai devreme, o luă de jos și i-o întinse, după care se întoarse cu spatele. Ea își trase rochia simplă peste cap, umeri și trup cât de repede putu, apoi, simțind nevoia unei protecții mai adecvate, se înfășură din nou în pătură.

Ca și cum i-ar fi simțit nemișcarea, bărbatul se întoarse și întinse mâna. Nu purta cămașă, iar ea se întrebă dacă o dăduse jos înainte de a intra în apă. Pantalonii uzi erau strâmți și i se întindeau pe coapse. Avea picioarele goale, ceea ce îi permitea să calce cu ușurință pe stânci și pe nisip, se gândi ea.

Cocheta cu dezastrul, ispitea ruina, știa asta, dar nu îi mai putea refuza invitația, la fel cum nu-și putea împiedica plămânii să inspire aer. Cu un oftat grav și tremurător, își puse mâinile într-ale lui, acceptând resemnată ca degetele lui să se întrepătrundă cu ale sale.

O ajută să se ridice și o duse într-un loc unde erau ascunși de toate, mai puțin de întinderea mării și de maiestuozitatea răsăritului de soare ce scânteia pe suprafața apei. Cu privirea ațintită asupra orizontului, ea își lăsă mâna într-a lui, cuibărită între trupurile lor de parcă acolo i-ar fi fost locul, deși știa fără urmă de îndoială că nu era așa.

Ca să nu riște să fie sedusă de privirea lui întunecată și interzisă, ceea ce o făcea extrem de ademenitoare, se străduí să nu se uite la el.

– De ce te-ai întors? vru el să știe.

Glasul lui, fără acea asprime pe care o auzise după sărut, suna cultivat și rafinat. Probabil era aristocrat sau servitor într-o familie bogată. Nu, nu și-l putea imagina pe regele mării răspunzând

în fața altcuiva decât sieși. Un om de afaceri, poate. Asemenea tatălui ei. Un bărbat educat. Un bărbat bogat care avea timp să se destindă pe malul mării.

Întoarse capul și, susținându-i privirea, răspunse sincer:

– Nu știu.

În ultimele rămășițe ale umbrelor nopții, îi văzu surâsul fin din colțul gurii.

– Ești americancă, spuse el, ca și cum ideea ar fi fost de neconceput cu doar câteva momente mai devreme, iar acum era oarecum hazlie.

Sau poate era doar confuz din cauză că împărtășise un sărut arzător cu o femeie despre care nu știa nimic.

– Texas, spuse ea blând, cu nostalgie.

– Aș fi ghicit. Am sesizat o ușoară tărăgănare.

O tărăgănare pe care cei mai buni preceptori, numeroasele călătorii și exercițiile sârguincioase nu reușiseră să o înlăture. Femeia care o adusese pe lume era fiica unei cârciumărese și vorbea cu un accent care îl imita pe cel al cowboy-lor: pronunța cuvintele imprecis și alene, retezându-le sfârșitul ca și cum ar fi vrut să compenseze lentoarea ritmului. Asta o ajutase atunci când avea de-a face cu cowboy beți, sau când mâna îndrăzneață vitele către nord. În acele împrejurări însă, Kitty dorea să fie asociată cu femeia care o crescuse, nu cu aceea care îi dăduse viață.

Madeline Robertson era blândețea întruchipată. Vorbea și se purta întotdeauna așa cum se cuvenea unei doamne, iar Kitty se străduia să-i atingă perfecțiunea.

Numai că acum se asemăna mai degrabă cu o sălbatică, nu cu o femeie care petrecuse ore în șir cu o carte pusă în echilibru pe creștet în timp ce se plimba, se așeza, se ridica, se apleca și se închina. Făcuse reverențe în fața monarhilor și o dată dansase cu un prinț. De două ori pe an vizita Parisul pentru ca Charles Worth să-i alcătuiască cea mai la modă garderobă, fiecare piesă fiind întotdeauna o capodoperă croită exclusiv pentru silueta ei delicată, pe care el o numea o capodoperă în sine. Ar fi fost îngrozit să vadă rochia care atârna pe trupul ei ud, o vechitură a unei slujnice

pe care Kitty o pusese la păstrare și o purta atunci când trebuia să scape de obligațiile statutului de fiică a unui american bogat.

– Am crezut că te înec, spuse el. Veneam să te salvez.

Ce ironic! În apă nu ar fi avut nevoie de salvare, dar acum avea. Se simțea de parcă se bălăcea în ape necunoscute, de parcă în orice moment ar fi trebuit să recunoască faptul că se afla în pericol de înec.

– Sunt o înotătoare puternică, replică ea absentă. Am înotat în toată lumea.

– Chiar așa? Unde mai exact?

– Oriunde am vrut.

– Singură și neobservată?

– Până azi, spuse ea zâmbind.

– Atunci sunt recunoscător pentru ziua de azi.

Îi ridică mâna și o sărută pe fiecare încheietură a degetelor, deși termenul sărut era prea cuminte. Buzele lui învăluiau în timp ce limba mângâia și gusta, trimițându-i senzații amețitoare în trup. Privirea îi era la fel de fierbinte ca și gura.

– Nu ar trebui să fiu aici, șopti ea, surprinsă de cât de gâfâit rostise cuvintele.

– Cine ești? întrebă el din nou.

Clătinând din cap, se concentră asupra orizontului, surprinsă de progresul pe care soarele îl făcuse pe cer.

Cu blândețe, el îi răsuci mâna până când îi expuse articulația și își continuă manevra de seducție. Pe când și-l imagina urmându-și călătoria agale pe întregul său trup, Kitty simți că pleoapele ei fluturară și se închiseră. Oare așa fusese ademenită în brațele nemernicului și femeia care o născuse? Încet, cu blândețe și o pasiune reținută?

Își trase mâna și și-o eliberă, apoi o duse la piept, sub sânii care o furnicau. Necunoscutul acela îi trezise niște senzații pe care nu le mai încercase niciodată.

Ciudat! Dansase cu zeci de bărbați, vorbise cu ei, flirtase, își fluturase genele și zâmbise cuviincios. Nu făcuse nimic din toate astea cu el, și totuși o atrăgea la fel de tare cum atrage țărmul valurile dinspre larg.

O cuprinse un fior când sesiză că el îi dădea șuvițele de păr după ureche. Își dădu seama prea târziu că era mai aproape decât fusese, mai aproape și mai periculos.

Soarele își desăvârșise magia, dezvăluindu-l privirii asemenea unui cadou scump. Ochii îi erau mai închiși la culoare decât părul, aproape negri, iar ea își spuse că nuanța lor nu avea nimic de-a face cu rămășițele de umbră. Avea gene lungi și dese. La o privire mai atentă, îi văzu ridurile fine de pe chip, riduri care trădau faptul că petrecuse mult timp în aer liber. I se păru improbabil să fie aristocrat. Era un fel de muncitor. Poate un pescar. Un căpitan de barcă. Un bărbat obișnuit să ducă femei în cabina lui, iar apoi să le lase pe țărm.

Asta ar explica sărutul lui neașteptat. Cât despre răspunsul ei, se ivise din partea ei necivilizată, cea pe care se chinuia zilnic să o controleze. Cu el, era în pericol să piardă lupta.

Dar nu-i păsa – ceea ce o înspăimânta și mai tare. Era pură nebunie să nu se gândească deloc la consecințele acelei clipe.

El își lipi buzele de ale ei, de data aceasta într-o explorare incertă, asemenea unui fluture care încearcă ospitalitatea unei flori înmugurite. Și totuși, nu găsea nimic fragil sau delicat la el sau la dorința pe care o observase mocnind în privirea lui. În clipa următoare își petrecu degetele prin părul ei, îi prinse obrajii în căușul palmelor și își apăsă gura ispititoare peste a ei.

Cu limba, îi mângâie marginea exterioară a buzelor, adâncitura care le separa, ademenindu-i gura să se deschidă, implorând-o să-l lase să intre. Apoi exploră mai adânc, mai intim, pe îndelete, ca și cum soarele ar fi încetat să se mai ridice pe cer, ca și cum ziua nu ar fi făcut loc nopții.

Nu știa nimic despre bărbatul acela cu excepția faptului că nu ar fi trebuit să se afle acolo cu el. Se străduise întreaga viață să fie cuminte, să fie mai presus de orice reproș, să fie o lady perfectă, și iat-o dând cu piciorul la tot din cauza unui străin care o atrăsese prin simpla lui existență.

Îi răspunse la sărut, nerăbdătoare să-i simtă buzele și gura. Limba ei se năpusti din nou și din nou, înfricoșată de propria îndrăzneală, dezamăgită de propria lașitate.

Odată cu geamătul lui grav și sălbatic, natura sărutului se schimbă. Deveni mai profund, cerând ca îndoielile să fie lăsate deoparte și ca dorința să triumfe. Ea se pierdu în sărutul arzător care părea să-i cuprindă mai mult decât gura. Întregul ei trup savura fiecare apăsare a limbii lui, simțind cum tensiunea se acumula și cerea să fie eliberată.

O copleșea nevoia de a se ancora de ceva, de el. Mâinile ei căutau orbește, disperate, în timp ce palmele lui îi mângâiau spatele, umerii, talia și rotunjimea posteriorului.

Se retrase brusc atunci când își dădu seama că se năpustise asupra lui ca o femeie ușoară. Fiecare nerv al ei murmura, pielea îi era sensibilă la fiecare șoaptă a vântului. Cu respirația întretăiată, era perfect conștientă de fermitatea trupului lui, de apăsarea buzelor lui peste ale ei.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Îl îndepărtă ferm, rușinată și îngrozită. Cât de aproape fusese să îl devoreze, cât de aproape fusese să cedeze în fața creaturii animalice dinlăuntrul ei!

Se dădu înapoi cu umerii cocoșați, cu o durere teribilă în piept, luptându-se să-și revină. Când el îi puse o mână pe umăr, se feri.

– Nu. Te rog!

– Există ceva între noi, spuse el încet, pe un ton grav și răsunător care îi atinse corzile din adâncul inimii.

– Nu poate fi nimic între noi, zise ea clătinând din cap cu tărie.

– Spune-mi cel puțin cum te cheamă.

Pe când se ridica în picioare să fugă de el, își auzi răspunsul plutind odată cu briza.

– Kitty.

– Unde te pot găsi?

– Nu poți. Plec la Londra azi, pentru noul sezon.

– Voi merge la Londra, atunci. Vreau să te revăd.

Îi aruncă o privire peste umăr ca să-și întipărească în memorie imaginea lui pe stânci, ca să rupă legătura dintre ei care nu ar fi trebuit să existe vreodată.

– Nu mă poți revedea. Mă căsătoresc în curând.

Apoi urcă pe stânci, cu lacrimile înecțoșându-i vederea. Nu voia să fie cu acest bărbat care îi scotea la iveală latura sălbatică. Îl voia pe Nicky. Nicky cel sigur și de încredere.

Lângă el se putea adăposti de furtuna dorinței și poftei. Cu el avea să fie fericită. Cu el putea fi doamna care se străduise atât de aprig să devină.

Richard înotă până când soarele trecu de orizont, până când îi văzu razele orbitoare scânteind pe suprafața apei. Executa mișcări lungi, puternice, sigure, care îl purtau în largul mării și îl întorceau la țărm. În cele din urmă, simțind că membrele îi deveneau tot mai grele, se prăbuși pe fâșia de nisip unde stătuse ea.

Respira la fel de repede și de greu ca atunci când o sărutase. Mai simțise vreodată un gust atât de dulce? Nu credea. Dacă se întâmplase, nu-și mai aducea aminte.

Doamna mării șterse amintirea tuturor celorlalte, până când rămăsese doar ea, șicanându-l cu ceea ce îi oferise, cu ceea ce îi refuzase.

Cu obrazul lipit de nisip, întinse brațul și atinse marginea unei urme de picior lăsate de ea, dovadă că era din carne și oase, nu doar o pură fantezie.

„Mă voi căsători în curând."

Cuvintele păreau a fi purtate de vânt, se gândi el urmărind cu degetul conturul urmei. O dorea. Nu era genul de bărbat care să-și refuze lucrurile pe care le dorea.

Trebuia să o aibă. Într-un fel sau altul. Avea să meargă la Londra. Avea să o găsească. Și avea să facă orice ar fi fost nevoie ca să o posede.

Capitolul 3

Kitty privea pe geamul camerei sale spre curtea splendidă a casei închiriate de părinții ei, încercând să găsească alinare în decorul acela bine cunoscut. Ajunseseră la Londra în urmă cu trei

zile, iar Poseidon ar fi trebuit să devină o amintire îndepărtată. În schimb, o bântuia în fiecare clipă cât era trează și o vizita noaptea în vis.

Nu știa cum să-i șteargă amintirea. O făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă, îi provoca senzații interzise unei femei decente.

Kitty era sigură că toate se întâmplaseră numai din cauza poftei manifestate de amândoi. Împletindu-și trupurile fără să gândească, imitaseră animalele gata de împerechere, cu acțiunile lor bazate pe instinct, nu pe dragoste adevărată sau afecțiune. Trupuri aproape dezbrăcate, incapabile să reziste tentației. Manifestarea deplorabilă a necuviinței era tocmai motivul pentru care oamenii din societatea civilizată purtau atât de multe haine: ca să ofere un scut împotriva înclinațiilor instinctuale ale trupului de a se împerechea. Comportament dezgustător atunci când nu era controlat. Slavă Domnului, nu avea să-l mai revadă pe zeul mării.

– Ți-e teamă să te căsătorești, Kitty?

Se întoarse de la fereastră și îi zâmbi blând surorii sale în vârstă de zece ani, care era întinsă pe burtă pe pat, sprijinită în coate, cu cartea recent primită deschisă în fața ei. Era o cititoare avidă.

– Nu, sigur că nu. De ce ai crede asta?

– Pentru că arăți atât de îngrijorată, zise Emily frecându-și o sprânceană.

– Nu sunt îngrijorată. Nu am răbdare când vine vorba să aștept. Mai grav, nu l-am văzut pe lordul Farthingham de câteva săptămâni.

– Când crezi că o să fie nunta?

– Nu sunt sigură. Lordul Farthingham și *papa* încă discută aranjamentele. Până când avocații și *papa* nu sunt mulțumiți de toate aspectele, nu vom face un anunț oficial. Apoi vreau să aștept un an întreg înainte de nuntă.

Intenționa să aibă o logodnă lungă, pentru a nu lăsa vreo urmă de îndoială asupra castității sale. Nu voia nici un scandal asociat cu persoana sau căsnicia ei.

– Aș vrea ca Nicky să se grăbească și să vină odată, se lamentă Emily.

Strâmbând din buze, Kitty își privi insistent sora. Emily dădu ochii peste cap și ridică din umeri.

– Știu, știu. Ar trebui să-i spun lordul Farthingham. Chicoti. Dar este atât de amuzant! Pare mai degrabă un Nicky decât un Lord Farthingham.

Kitty râse.

– Da, este amuzant, nu-i așa?

– De ce nu ne-a vizitat în Cornwall?

– Pentru că avea treburi la Londra. Titlul său aduce cu sine numeroase responsabilități. Unii oameni nu își dau seama de asta.

– Îl vei ajuta după ce vă căsătoriți.

– Desigur.

Se pregătise întreaga viață să preia rolul de soție a unui bărbat important.

– Îl iubești, nu-i așa, Kitty?

– Foarte mult. Mă face să mă simt în siguranță.

– Deci e un fel de erou.

– Este eroul meu, recunoscu ea prompt.

Așa fusese din clipa când îl cunoscuse, la șaisprezece ani. Familia ei se afla în Londra, în vizită la familia contelui de Ravenleigh. Vechi prieteni, tatăl său și contele aveau mai multe afaceri împreună. Prea tânără ca să participe la baluri, ea își petrecea timpul în grădină. La un moment dat, lordul Farthingham ajunsese în dreptul ei, se oprise brusc și o cercetase atent cu un zâmbet jovial.

Bănuise ulterior că mergea la o întâlnire galantă, dar acel gând fusese dat uitării. Dansaseră acolo, în grădină, ea în rochie simplă, el în haine de gală, însă nu se simțise niciodată mai frumoasă. Începuse recent să manifeste interes față de bărbați, iar el îi oferise un sentiment de siguranță care făcuse ca nostalgia stranie pe care o resimțea să nu mai pară atât de înfricoșătoare. Cu el alături, o putea învinge.

De la acea întâlnire fugară se dezvoltase prietenia, apoi înflorise dragostea. O ceruse de soție în aprilie, ea acceptase și apoi, conform tradiției, el îl abordase pe tatăl ei pentru a-i cere binecuvântarea și pentru a discuta aranjamentele. Știa că acestea erau un preambul înțelept și necesar la orice logodnă, dar considera

că ar fi fost mai frumos ca oamenii să se căsătorească pur și simplu și să aibă încredere unul în altul.

Lumea nu era însă perfectă, iar bărbații erau nemernici. Existența ei era o dovadă vie a acestui fapt.

– O să-mi fie dor de tine, Kitty! Chipul drăgălaș al lui Emily era încruntat. Nu vei mai ieși cu noi pe mare.

– Uneori o voi face. Și lui Farthingham îi place să navigheze.

– Ții minte când eram pe ocean și, noaptea târziu, ne furișam sus pe punte și priveam stelele?

Ultima oară când făcuseră asta fusese cu doar zece zile în urmă.

– Sigur că țin minte.

– În largul oceanului cerul pare întotdeauna atât de mare, și eu mă simt întotdeauna atât de mică. Cine va mai sta pe punte să privească stelele împreună cu mine după ce te măriți?

Kitty traversă camera și se așeză pe marginea patului. Strângând mâna fetiței, îi promise:

– Eu o voi face.

– Dar nu vei fi cu mine.

– Nu voi fi lângă tine așa cum sunt acum, dar voi fi mereu cu tine, Em. În fiecare noapte voi ieși în grădină, mă voi uita la stele și mă voi gândi la tine.

– Dar nu se văd stelele în Londra. E prea multă ceață.

– Le voi vedea, Em, pentru că voi privi cu inima, nu cu ochii. Și te voi vedea întotdeauna și pe tine.

– Promiți?

– Promit.

Aplecându-se, își sărută sora mai mică pe cap.

Chiar își dorea ca Farthingham să sosească. În lipsa lui, gândurile ei se tot întorceau la bărbatul din mare, la trupul lui puternic și fierbinte. La brațele lui încolăcite în jurul ei. Îi știa parfumul, gustul, moliciunea buzelor, asprimea maxilarului.

Inspiră adânc, întrebându-se unde era el în acea clipă, unde își petrecea nopțile. Dormea la bordul unui vas? Dormea cu vreo chelneriță de tavernă?

Îi veni să râdă. Poate că era căsătorit, cu zece copii, și înota în zori căutând pace departe de gospodăria gălăgioasă.

Nu credea totuși că era căsătorit sau într-o relație. Avea convingerea că era singur, iar singurătatea lui consta în mai mult decât scăldatul solitar la primele ore ale zilei. Felul în care stătea pe țărm sugera o sfidare ale cărei origini Kitty nu le putea identifica.

O bătaie în ușă o trezi din gândurile periculoase.

– Intră!

Ușa camerei ei se deschise și o tânără cu o bonetă albă pe cap, purtând o rochie închisă la culoare și un șorț alb cu jabou, își arătă chipul zâmbitor.

– A sosit lordul Farthingham.

– Mulțumesc, Nancy.

Emily chicoti și sări din pat.

Kitty răsuflă ușurată și murmură o rugăciune de mulțumire. Farthingham avea să-i pună lumea în ordine. Întrucât nu o vizitase de când ajunsese la Londra, începuse să se îngrijoreze că ar fi descoperit cumva că-i fusese necredincioasă sau, cel puțin, că nutrise gânduri impure.

Pe urmele lui Emily, se grăbi să iasă din cameră. Palierul cu o balustradă bogat ornamentată unea cele două laturi ale casei și se continua în jos cu o scară de marmură. În timp ce Kitty rămase pe prima treaptă pentru a-și privi peținitorul, sora ei continuă să coboare vioi până ce, patinând pe podeaua lustruită, se opri în fața lui Farthingham.

– Lord Farthingham!

Vocea ei, în care se împleteau bucuria și emoția, stârni un ecou ce urcă spre tavan până la cupola acoperită cu fresce.

– Bună, Maimuțică, zise el prinzând-o de nas cu mâna înmănușată.

– Mi-ai adus o surpriză?

– Sigur că ți-am adus. Ești a doua în lista fetelor mele preferate, nu știi asta? râse el arătându-i un pachet învelit în hârtie maro.

Emily își manifestă zgomotos recunoștința, apoi îl informă:

– Kitty așteaptă de-o veșnicie să sosești.

– Chiar așa?

Își mută atenția spre capătul de sus al scărilor, iar Kitty simți cum toate îndoielile și grijile ei dispăruseră, ca și cum nu ar fi existat vreodată. Părul lui blond crescuse ceva mai lung decât își amintea ea de când îl văzuse ultima dată, iar perciunii erau mai stufoși. Dar era la fel de chipeș ca întotdeauna, cu ochii albaștri jucând de veselie.

Pe când cobora treptele cu toată demnitatea pe care trebuia să o manifeste o lady, se gândi că își dorea cu ardoare să o ia la fugă în jos, la fel de entuziasmată cum o făcuse Emily cu câteva clipe înainte. Se apropie de petitorul ei și făcu o reverență.

– Lord Farthingham.

El se înclină.

– Domnișoară Robertson, ești o priveliște încântătoare pentru o inimă singuratică.

– La fel și dumneata, milord.

Îi luă ambele mâini și o sărută pe încheieturi.

– Mi-a fost un dor teribil de tine, draga mea.

– Și mie de tine.

– Kitty, uită-te! E o carte. *Povești* de Hans Christian Andersen.

– Cu ilustrații colorate, preciză Farthingham, fără să dea drumul mâinii lui Kitty. Ilustrațiile colorate devin tot mai populare și mai accesibile, datorită noilor tehnici de tipărire.

– Mulțumesc, spuse fetița. Voi începe s-o citesc diseară. I-ai adus un dar lui Kitty?

– Emily! o certă sora ei, însă micuța n-o luă în seamă.

– I-ai adus, nu-i așa?

– Sigur că i-am adus, confirmă Farthingham vârând mâna în buzunar și scoțând o cutiuță învelită în hârtie albă.

– Nu trebuia, spuse Kitty în timp ce îndepărta încet ambalajul.

– Știu, dar nu am putut rezista.

Tânăra femeie zâmbi la vederea broșei delicate.

– O, Nicky, e minunată!

– Nu la fel de minunată ca tine.

– Mă flatezi, milord.

– Nu pe atât cât intenționez să o fac după ce ne vom căsători.

– Mama și tata au ieșit în această după-amiază. Îmi ții companie la un ceai pe terasă?

– Mai degrabă m-aș plimba prin grădină, dacă domnișoara Emily vrea să ne țină companie.

Înainte ca Kitty să apuce să spună că nu avea nevoie de o însoțitoare, fetița își declară deja disponibilitatea pentru rolul propus.

Cu Emily la zece pași în urma lor, cei doi se plimbară prin grădină brat la brat. Kitty crescuse fără prea multă supraveghere. Nu era un obicei atât de prezent în America, pe cât era în Anglia. Petrecuse mai mult timp singură cu Poseidon în două zile decât cu lordul Farthingham în toți anii de când se cunoșteau.

Sentimentul de vină o copleși când își dădu seama de asta. Dacă era să fie singură cu cineva, trebuia să fie cu bărbatul cu care intenționa să se mărite, deci prezența unei însoțitoare ar fi fost necesară atunci când era cu oricare altul, în afara lui Farthingham.

– Cum a fost la Paris? o întrebă el.

– Încântător.

– Câte rochii noi?

– Destule cât să îmi ajungă sezonul acesta.

– Văd că nu te simți confortabil cu averea tatălui tău, remarcă el încet.

– A muncit din greu să-și construiască imperiul, fără nici un strop de ajutor din partea mea. Pur și simplu nu simt nevoia să mă laud cu așa ceva.

– Suntem foarte aproape să finalizăm aranjamentele de căsătorie.

– Foarte bine, zise ea fără să-l privească.

– Știi că însemni mult mai mult pentru mine decât zestrea pe care mi-o aduci, draga mea.

Kitty își întoarse privirea spre el.

– Știu. Toată tărășenia asta cu aranjamentele... înțeleg că este necesară pentru binele amândurora. Doar că... nu știu. Face căsătoria să pară mai degrabă o afacere. Nu mi se pare deloc romantic.

– Exact de asta ți-am adus un cadou.

Ceea ce probabil nu ar fi trebuit să facă. O bijuterie scumpă – indiferent cât de frumoasă –, când avea atâtea deja. Ar fi putut folosi banii pentru alte achiziții mai importante. Dar își păstră gândurile pentru sine, căci îl cunoștea îndeajuns ca să știe că avea un orgoliu imens.

– Un cadou adorabil, spuse ea. Îl voi purta la balul familiei Ravenleigh, săptămâna viitoare.

– Ah, la acela vom merge?

– Desigur. Ravenleigh și tata sunt prieteni de o viață.

Se plimbară într-o tăcere prietenoasă preț de câteva clipe, apoi el întrebă:

– Cum a fost vacanța în Cornwall?

Schimbarea bruscă de subiect aproape că o făcu să-și piardă echilibrul.

– Eram gata să mă întorc la Londra de îndată, dar lui *papa* îi place să petreacă câteva zile pe uscat după ce călătorește pe mare.

– După toate aventurile la care ai participat, mă tem că vei considera viața cu mine extrem de anostă.

– Niciodată, îl asigură ea cu un zâmbet plin de căldură.

Întinzându-se, îi mângâie obrazul cu degetul înmănușat.

– Te voi face fericită, Kitty, și nu vei regreta niciodată că te-ai căsătorit cu mine. Jur!

– Sunt fericită acum, Nicky.

– Sunt cel mai norocos bărbat din lume, ținând cont că am alături o doamnă atât de devotată, spuse Farthingham, după care o sărută pe frunte.

Kitty își feri ochii pentru a-l împiedica să-i citească în privire că nu fusese atât de devotată pe cât ar fi trebuit. Făcu un jurământ tăcut să reziste tuturor tentațiilor în viitor și să fie soția loială și dedicată pe care el o merita. Pentru că îl iubea. Viitorul ei era cu el, și împreună aveau să găsească fericirea.

Din acel moment nu avea să se mai gândească la zeul mării.

De pe măsuța de la intrare, Richard luă tava de argint plină cu invitații. De când sosiseră mama sa și Anne la Londra fuseseră

ocupați cu vizitele, iar el fusese beneficiarul recunoscător al eforturilor lor concertate.

Intră în camera de zi, unde mama sa, cu ochelarii pe nas, era foarte ocupată cu lucrul de mână. Ridică privirea spre el cu ochii ca de bufniță care o făceau să pară singuratică, iar el simți un junghi de vină. Tatăl lui ar trebui să fie încă lângă ea, oferindu-i tovărășie și dragoste. Deși căsnicia lor fusese aranjată, se iubiseră întotdeauna, și Richard știa că bătrâna ducesă ducea dorul soțului ei.

– Ai terminat cu treburile atât de devreme?

– Nu tocmai, dar m-am gândit să-mi rup câteva clipe ca să mă ocup de o altă chestiune urgentă. Punând tăvița pe o masă, adăugă: Am nevoie de ajutorul tău.

Ea își scoase ochelarii și îi oferi toată atenția.

– Sigur, dragul meu.

Richard se așeză pe scaunul din apropiere, se aplecă în față cu seriozitate și îi susținu privirea.

– Avem tot felul de invitații la diferite dineuri și baluri.

– Da, dragule. Cunosc foarte bine invitațiile.

Nu avea de gând să-i ușureze situația, constată el.

– Iar eu îi cunosc foarte bine pe gentlemenii din Londra. Sunt, de asemenea, conștient că nevestele lor dețin de fapt adevărata putere când vine vorba de evenimentele sociale.

Mama lui zâmbi.

– Am știut întotdeauna că ești un băiat deștept.

– Nu atât de deștept. Am nevoie de ajutor ca să văd ce invitații ar trebui să accept.

– Splendid. După cum îți imaginezi, sunt nerăbdătoare să-mi ofer ajutorul. Își puse ochelarii înapoi pe nas și se întinse după o invitație. Voi afla la care petreceri vor participa doamnele cele mai potrivite să-ți fie soție.

Nu își căuta nevastă, dar dacă ar fi dezvăluit asta, mamei lui i-ar fi scăzut drastic entuziasmul. Își drese glasul.

– Mă interesează numai evenimentele găzduite de oameni care cel mai probabil au prieteni americani.

Ea îl privi lung, cu ochii mari și rotunzi clipind repede în spatele ochelarilor.

– Poftim?

– La ce petreceri e cel mai probabil să participe o doamnă americancă? Asta nu știu, și am nevoie de ajutorul tău.

Mama lui se lăsă pe spate în scaun și începu să se joace distrată cu invitația pe care o ținea în mână.

– Ai vrea, te rog, să-mi explici?

– Nu tocmai.

– Are ceva de-a face cu Farthingham?

Acum fu rândul lui s-o privească lung.

– Farthingham? De ce ai crede una ca asta?

– Voi doi ați fost întotdeauna în competiție, și asta nu doar la sporturi și jocuri. Întrucât, potrivit bârfelor, a decis să se însoare cu o americancă, m-am gândit că poate vrei să-l întreci, găsind una mai frumoasă și mai bogată decât a lui.

– Cererea mea nu are nimic de-a face cu Farthingham. Și nu îmi pasă câtuși de puțin de frumusețea ei, cu atât mai puțin de averea ei.

– Atunci de ce ai dezvoltat un interes subit pentru americance? Mi se pare foarte ciudat, mai ales după ce le-ai înșirat toate aspectele neatrăgătoare în fața lui Anne săptămâna trecută.

– Nu sunt interesat de americance. Ci de o americancă. O doamnă.

– Deci ai deja o anumită doamnă în minte? Această dezvăluire este extrem de interesantă. Dacă mi-ai spune numele ei, aș putea afla.

– Nu sunt foarte sigur sub ce nume ar putea fi cunoscută. Și nu avea de gând să recunoască faptul că o cunoștea doar drept Kitty. În plus, prefer să fiu subtil în eforturile mele de a o găsi.

– Subtil? Bărbații sunt subtili atunci când își caută amante.

El scoase un oftat de nerăbdare.

– Mamă, tot ce vreau să știu este la ce baluri e cel mai probabil ca ea să fi primit invitație.

– Sperasem că, în sfârșit, te-ai hotărât să îți cauți soție.

– Ei bine, nu. Și nu sunt complet sigur nici că mi-aș căuta o amantă.

Frustrat de direcția în care o luase conversația lor, se ridică în picioare, se duse la fereastră și privi afară. Din acel punct înalt văzu sera, afișând deja culorile luxuriante ale florilor. Avea un om care se ocupa de ele în lipsa lui, dar când se afla la Londra prefera să îngrijească el însuși plantele delicate, multe dintre ele aduse din diferite părți ale lumii.

În privința femeilor, rămăsese întotdeauna devotat Angliei, nu își dorise partenere exotice. Puse o mână pe tocul ferestrei și își plecă fruntea.

– Știu doar că este obligatoriu să o găsesc. Privi peste umăr. Mă ajuți?

Ceva din disperarea lui trebuie să i se fi arătat pe chip, căci mama sa păru dintr-odată la fel de pierdută pe cât se simțea el.

– Da, desigur.

Puse tăvița în poală și începu să se uite rapid peste fiecare invitație.

El se întoarse la scaun, incapabil să-și liniștească încordarea sau nevoia imperioasă de a o găsi pe Kitty. Se gândea la ea zi și noapte, retrăia sărutul acela fierbinte și auzea ecoul constant al cuvintelor ei de despărțire. Nici măcar nu era sigur ce avea să facă atunci când o găsea – dar trebuia să o găsească. Nu era genul care să renunțe la vânătoare doar pentru că vânatul nu voia să fie găsit.

– Cred că balul de la Ravenleigh ar fi un loc bun de unde să începi, spuse mama sa, ridicând o invitație aurită. Soția lui este americancă, știi?

– Da, parcă am auzit.

– Au dezvoltat obiceiul de a-și deschide casa tuturor americanilor, în special celor din Texas.

– Texas, repetă el gândindu-se la tărăgănarea vorbelor ei, la felul în care nu fusese mulțumită să se prezinte doar drept americancă, ci simțise nevoia să-și precizeze obârșia texană.

Mama lui încuviință din cap.

– Soția lui Ravenleigh provine de undeva din acel stat. Accentul ei este extrem de supărător, dar, în afară de asta, este foarte plăcută.

– Voi începe cu balul lor atunci, dar dacă mi-ai recomanda alte câteva petreceri unde mi-aș putea face apariția dacă doamna nu vine la Ravenleigh, ți-aș fi extrem de recunoscător.

– Ești extrem de hotărât să o găsești, nu-i așa?

Răspunsul veni scurt, nelăsând nici o îndoială în privința intențiilor sau a hotărârii lui.

– Da.

Nu voia doar să o găsească, ci și să o posede.

Capitolul 4

Ea îi atrase atenția din clipa în care intră pe ușă. Aflată în capul scărilor, arăta nu doar ca și când acolo îi era locul, ci de parcă ar fi stăpânit sala și fiecare suflet aflat în reședința somptuoasă.

Cu toate că era departe, în partea opusă a camerei, lângă ușile vitrate care dădeau spre terasă, Richard îi vedea licărirea din ochii verzi – deși nuanța era doar o amintire – și zâmbetul blând pe care li-l adresa gazdelor, contele și contesa de Ravenleigh.

Părul ei, pieptănat într-o coafură înaltă, era împletit cu trandafiri roz-pal. El ar fi zis că rozul nu se potrivea cu părul ei roșcat, dar Kitty era capabilă să arate stăpână pe sine indiferent ce purta – chiar și atunci când nu purta decât costumul Evei.

Începu să se întrebe dacă mormăielile lui Anne despre dragoste nu conțineau un dram de adevăr, căci putea să jure că îi crescuse inima văzând strălucirea tinerei americance.

Se potoli însă la fel de repede.

„Mă voi căsători curând", spusese ea.

Totuși, încă nu citise nici un anunț despre logodna ei în *The Times*. Nu văzuse nici o domnișoară Kitty.

Pe de altă parte, anunțul ar fi putut fi făcut cu luni de zile înainte ca el să-i caute numele, cu luni înainte ca el să aibă habar de existența ei, înainte ca ea să apară în viața lui. Își încercase norocul venind la Londra. În definitiv, dacă voia să participe la sezonul monden, Kitty ar fi trebuit să frecventeze aceleași cercuri sociale

ca și el. În plus, nutrea speranța naivă că ar fi putut să o îndepărteze de logodnicul ei, oricine ar fi fost acesta.

O însoțeau un bărbat și o femeie, ambii îmbrăcați elegant. Un cuplu mai în vârstă. Primul lui gând fu că erau părinții ei, dar deși ambii începeau să încărunțească, era clar că, la un moment dat, părul lor fusese brunet. Presupuse că pletele ei roșcate proveneau de la vreo rudă din urmă cu câteva generații. Nu era un lucru nemaiauzit.

Evident beneficiara unei educații excelente, ar fi fost o ducesă perfectă. Mama lui ar fi fost nespus de mulțumită. Anne, la fel. Poate ar fi putut împrumuta câteva dintre rochiile lui Kitty – dacă într-adevăr avea două sute înghesuite în garderobă.

Nu că vreuna dintre calitățile acestea contau cu adevărat pentru el. Decisese acolo, pe țărm, că avea să fie a lui. Dacă nu ar fi văzut-o la soții Ravenleigh, ar fi frecventat fiecare serată din Londra. Așa cum spusese Anne, era unul dintre cei mai râvniți burlaci din Anglia, iar acel statut îi aducea invitații în toate casele de elită.

Kitty se îndepărtă grațios de gazdă și începu să se plimbe printre invitați. Richard se lămuri repede că avea multe cunoștințe, că nu era nouă în lumea mondenă. Se blestemă pentru că își evitase tacit obligațiile sociale atât de multă vreme. Ar fi putut să o cucerească înaintea celui care îi stârnise interesul.

„Mă voi căsători curând."

Cât de curând? Cu cine? Și ce ar fi putut să schimbe situația?

Trecuseră doi ani de când Farrer Herschell depusese o moțiune în Camera Comunelor pentru a aboli procesele pentru încălcarea promisiunilor de căsătorie. Cu excepția cazurilor în care exista o înțelegere financiară. Richard mai aștepta încă să audă despre o căsătorie dintre o americancă și un aristocrat în care să nu fie la mijloc banii, o complicație care i-ar fi făcut demersurile legale cu atât mai dificile. Și totuși, nu era genul care să fugă de o provocare. Cu toată sinceritatea, prefera ca victoria să nu fie prea ușoară, pentru că era înclinat să o aprecieze cu atât mai mult.

– Dumnezeule! Weddington, tu ești?

Richard își întoarse atenția de la prada lui și îi zâmbi larg și vesel vechiului său prieten.

– Farthingham. Cum o mai duci?

– Bine. Chiar foarte bine. Nu îmi vine să cred că ești aici. Presupun că mama ta este în culmea fericirii sperând că îți vei găsi o soție sezonul acesta.

Richard ridică ușor din umeri.

– Singurele ei speranțe sunt date de zvonul că urmează ca tu să te însori.

– Îndrăznesc să spun că nu este un zvon, ci o realitate, declară Farthingham rânjind diabolic. E minunată, Weddington! Trebuie să mărturisesc, mă consider teribil de norocos pentru că mă place. Ar fi putut alege pe oricine, știi?

– Deci nu doar banii te atrag la ea?

– Sper că nu circulă și zvonurile despre situația mea financiară, zise Farthingham cu o strâmbătură.

– Ea nu știe?

– Sigur că știe. Nu este doar incredibil de adorabilă, ci și al naibii de isteață. Taică-său a făcut avere investind în căi ferate și în bănci. Avocații noștri lucrează de aproape o lună la aranjamentele financiare.

– Recunosc, am fost surprins să aflu că te însori.

Farthingham își feri privirea, părând extrem de interesat de ceea ce se întâmpla în jur.

– Am regretabilul ghinion de a fi primul născut. Ce variantă am, decât să-mi găsesc o soție? Cuferele noastre sunt goale. Este datoria mea să asigur bunăstarea familiei și să aduc pe lume un moștenitor. Singura mea speranță de a-mi evita obligațiile ar fi să mor și să las moștenirea fratelui meu mai mic.

– Iar această alternativă are dezavantajele ei.

– Fără îndoială. Chipul lui Farthingham se lumină brusc. Iată salvarea mea. Cred că o să-ți placă.

Richard se întoarse și rămase nemișcat în exact aceeași clipă în care bucuria din privirea lui Kitty se transformă din realitate în prefăcătorie. Semeția pe care o afișase până atunci păru să o abandoneze.

– Kitty, draga mea, spuse Farthingham. Nu permite aspectului sever al prietenului meu să te descurajeze. Nu e atât de înfricoșător pe cât pare.

Richard deveni brusc conștient de faptul că nu avea trăsăturile aristocratice ale lui Farthingham și părul lui blond. El era întunecat precum o furtună, cu chipul brăzdat de vânturile mării și de regrete.

– Kitty, dă-mi voie să ți-l prezint pe Excelența sa, Richard Stanbury, al șaselea duce de Weddington. Weddington, am o și mai mare plăcere să ți-o prezint pe domnișoara Mary Ellen Robertson. Prietenii apropiați îi spun Kitty.

Mary Ellen. I-ar fi putut rata cu ușurință anunțul din ziar. Se înclină.

– Domnișoară Robertson.

– Excelență.

Făcu o reverență în timp ce chipul ei începu să se înroșească.

– Cred că l-am mai pomenit pe duce de câteva ori, nu-i așa? zise Farthingham.

Privirea ei se mută de la unul la celălalt. Dacă nu i-ar fi văzut zâmbetul în zori, Richard nu și-ar fi dat seama cât de forțat zâmbea acum.

– Ba da, încuviință ea din cap repede, l-ai mai pomenit.

– Sper că nu a fost de rău, spuse Richard.

– Dimpotrivă, Excelență, Nicky are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

Nicky. Rostise numele cu multă căldură. Un apelativ pe care Richard nu-l auzise niciodată aplicat lui Farthingham, nici măcar în cele mai intime cercuri. Fără îndoială era numele ei de alint pentru el.

– Acum înțeleg de ce se consideră un om norocos.

O scânteie se aprinse în privirea ei.

– Dacă norocul nu se măsoară după greutatea lui în aur.

– Ceea ce te asigur că nu fac, interveni Farthingham.

– Nu am vrut să vă jignesc, o asigură Richard. Poate îmi veți acorda onoarea unui dans mai târziu.

Ea înclină capul triumfător.

– Mă tem că programul de dans îmi este deja plin, Excelență.

Richard simți o dezamăgire cruntă. Farthingham scoase un hohot satisfăcut.

– Se pare că nu sunt singurul cucerit de farmecele lui Kitty. Trebuie să fie un dans disponibil, nu-i așa?

– Mă tem că nu, îi spuse ea.

– Atunci taie un nume de pe listă, draga mea, cineva de un rang inferior.

– Ar fi nepoliticos. Nu voi jigni un gentleman dându-l la o parte.

– Nimeni nu va fi jignit, nu vei răni sentimentele nimănui, o asigură Farthingham. Weddington e duce...

– Lucru care nu înseamnă nimic în Texas și cu siguranță nu înseamnă nimic pentru mine.

Această mărturisire fu o surpriză totală, dar Richard știa deja că americanca era o sursă constantă de surprize.

– Domnișoară Robertson, vreți să spuneți că interesul dumneavoastră pentru căsătoria cu Farthingham nu are legătură cu titlul lui?

Nările ei delicate zvâcniră, iar el îi văzu furia din superbii ochi verzi.

– M-aș mărita cu Nicky și dacă ar fi sărac.

– Chiar sunt sărac, draga mea.

Cu o umbră de regret pe chip, Kitty îi atinse umărul lui Farthingham cu degetele zvelte înmănușate. Zâmbi blând.

– Nu și pentru mine.

– Vezi de ce o ador? zise Farthingham rânjind mândru.

– Într-adevăr, spuse Richard încet.

– Permite-i lui Weddington să ia primul meu dans, Kitty.

Ea râse delicat, parcă nevenindu-i să creadă.

– Nu fi absurd, Nicky! Abundă zvonurile că suntem la câteva zile distanță de anunțarea logodnei. Oamenii se vor aștepta ca primul meu dans să fie cu tine.

– Când ți-a păsat ție de așteptările celorlalți?

– Mi-a păsat întotdeauna mult.

Farthingham făcu amuzat cu ochiul și o înghionti ușor.

– E mult mai important să-ți fiu partener la ultimul dans. Fă-mi pe plac. Weddington e un prieten vechi. Cu siguranță va accepta să fie cavalerul meu de onoare când îl voi ruga. Vreau să vă cunoașteți. Acum, haide! Îmi va face plăcere să te văd dansând cu el.

Într-o sincronizare perfectă, orchestra umplu sala de bal cu acorduri de vals. Latura de gentleman a lui Richard știa că ar fi trebuit să inventeze o scuză și să se retragă cu tact. Latura primitivă, cea care căuta să controleze marea, îl făcu să întindă mâna înmănușată.

– Domnișoară Robertson, îmi acordați onoarea acestui dans?

Ea îi zâmbi firav lui Farthingham, apoi își puse mâna într-a lui Richard. Fu surprins să simtă că tremura, ca și cum abia ar fi ieșit din apele reci de pe coasta Cornwallului.

O conduse pe ringul de dans, recunoscător că putea în sfârșit să o ia în brațe. Când coborî privirea spre ea, fu întâmpinat de o grimasă de furie.

– Nu mi-ai spus că ești duce.

– Nu ai întrebat.

– Nu am mai întâlnit un aristocrat care să nu se înfășoare în titlu ca într-un giulgiu, pufni ea.

– Sună de parcă ai dezaproba nobilimea.

– Te dezaprob pe tine. Pretinzi că ești ceea ce nu ești.

Richard observă suferința luptându-se cu furia în ochii ei. Până la urmă, cea dintâi câștigă.

– Nu m-am prefăcut niciodată, o asigură el. Poate am omis anumite lucruri, și cred că am dreptul să observ că și tu ai făcut la fel. Până în momentul în care ai dispărut nu am știut că erai deja promisă.

Își auzi propria mânie răzbătându-i în glas.

– Nu mă așteptam să te revăd. Nu voiam să te revăd.

Richard simți iarăși junghiul tăios de dezamăgire că nu însemna pentru Kitty ceea ce ea ajunsese să însemne pentru el.

– Zâmbește. Farthingham se uită la noi, și nu e prost. Nu aș vrea să se întrebe de ce arăți de parcă ești pe cale să plângi.

Fu o transformare uimitoare, ca și cum ar fi îngropat toate emoțiile pe care le simțea și le-ar fi înlocuit cu o fațadă rafinată de civilizație. El era incredibil de conștient de prezența tinerei femei: căldura care emana prin mănuși, parfumul dulce floral care plutea între ei, bătaia rapidă a pulsului ei la gât. Plutea grațios pe ringul de dans în brațele lui, iar el ura să și-o imagineze în patul lui Farthingham. În timp ce ea înclina capul și zâmbea de parcă ar fi fost bucuroasă să fie cu el, privirea părea să i se fi fixat pe bărbia lui.

– De ce nu i-ai spus lordului Farthingham că m-ai întâlnit deja? întrebă ea încet.

– Tu de ce nu i-ai spus?

Kitty ridică privirea spre el, zâmbind șovăitor.

– Nu am vrut să-l rănesc. După cum spuneai, nu e prost. Ar fi pus întrebări la care nu am nici o tragere de inimă să răspund.

– Farthingham și cu mine suntem prieteni de multă vreme. Îl respect enorm și îl cunosc perfect. Nu e bărbatul potrivit pentru tine, Kitty.

Continuă să valseze grațios, dar flăcările se reîntoarseră în adâncimile verzi ale privirii ei.

– Ce obrăznicie! Să presupui că știi cine este și cine nu este potrivit pentru mine...

– Nu știu cine este. Știu doar că el nu este.

– Mojic insuportabil. Spui că ești prietenul lui, și iată-te punându-i la îndoială judecata...

– Nu pe a lui. Pe a ta. Kitty dădu să se îndepărteze, dar el o apucă mai strâns, ținând-o pe loc. Trebuie să mergem undeva unde putem vorbi în liniște.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu trebuie să facem asta. Ai dreptate să-mi pui la îndoială judecata, dar nu în ceea ce îl privește pe Farthingham. Mai degrabă în ceea ce te privește pe tine. Am dat dovadă de o judecată extrem de proastă întorcându-mă în acel golf unde te-am văzut cu o dimineață înainte, și încă mai proastă rămânând când mi-am dat seama că erai acolo. Trebuie să uităm întâlnirea de pe coasta stâncoasă. Farthingham este viitorul meu.

Din nefericire pentru el, ultimele acorduri ale valsului vibrară în încăpere, punând capăt oricărei posibilități de a mai aduce argumente în apărarea sa și lăsându-l fără nici o scuză de a o mai ține în brațe. Ca gentleman, nu avu încotro decât să-i dea drumul și să facă un pas înapoi.

Pentru că rămăseseră prea multe de spus, parcurseră în tăcere drumul spre Farthingham, care rânjea ca și cum tocmai ar fi câștigat Cupa Americii la iahting.

– Pe toți zeii, abia dacă v-ați oprit din flecăreală! Aș zice că e semn bun pentru înfiriparea unei prietenii.

– Eu și ducele avem prea puține în comun, spuse ea încet, atentă la Farthingham.

– Dimpotrivă. Ar trebui să-i vezi iahtul. Kitty adoră să navigheze, nu-i așa, draga mea?

– Voi adora mai mult să îți fiu soție.

Farthingham radie auzindu-i răspunsul, iar Richard nu îl putu condamna. Devotamentul ei era foarte convingător, și o parte din el se temea că era și sincer.

– Dacă îmi permiteți, trebuie să-i salut pe ceilalți invitați, spuse el în cele din urmă.

– Într-adevăr, replică Farthingham. Mă bucur să te revăd, Weddington.

– Și eu. Se înclină ușor. Și mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnișoară Robertson. Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o acordându-mi un dans.

– Cred că îi datorați această onoare lui Nicky.

Nu trecu neobservat faptul că ea nici nu îi mulțumise, nici nu confirmase că fusese o plăcere să valseze cu el.

Se scuză din nou și își croi drum prin mulțime abia răspunzându-le celor care îl salutau și evitând cu grijă să se apropie de vreun invitat care ar fi putut să-l atragă într-o conversație.

Abia o cunoștea pe femeia care dansase în brațele sale, care își proclamase dragostea pentru Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham. Ce naiv fusese să creadă că avea o fire pasională!

Elegantă și încântătoare, așa cum erau toate americancele, își dorea un titlu. Era dispusă să mintă și să pretindă favoruri pentru a dobândi unul.

Cu siguranță nu l-ar fi căutat în acea zi la mare dacă l-ar fi iubit cu adevărat pe Farthingham. Dar dacă nu-l iubea, de ce se mulțumea cu el?

Poate pentru că nu știa că se putea căsători cu Richard, devenind ducesa lui. Și-o imagină lângă el pentru totdeauna.

Acolo și-o dorea. Fără nici o îndoială, avea să fie cea mai ușoară cucerire de până acum. Și de departe cea mai profitabilă.

Capitolul 5

Cu draperiile trase pentru ca lumina felinarelor din depărtare să nu pătrundă înăuntru, Kitty stătea ghemuită într-un scaun lângă fereastră, gândindu-se la nunta ei.

Nunta ei cu Farthingham. În ale cărui brațe se simțea în siguranță. Dacă îl privea în ochii albaștri, nu simțea că urma să se topească. Degetele lui împreunate peste ale ei nu-i dădeau senzația de fluturi în stomac. Valsul cu el nu îi făcea genunchii să se înmoaie, nici mintea să hoinărească spre gânduri interzise despre trupuri dezbrăcate zvârcolindu-se în așternuturi de satin, răcorite de noapte și încălzite de pasiune.

Își încolăci brațele strâns în jurul ei, străduindu-se să stăvilească tremurul pe care cumva reușise să îl țină sub control pe parcursul serii până când se întorsese acasă, până când se pregătise de culcare, până când își expediase menajera. Iar apoi fusese cuprinsă de frisoane violente care amenințau să o lase fără dinți.

Zeul mării. Crezuse, sperase și se rugase să nu-l mai vadă niciodată. O ispitea cu lucruri interzise, și avea nevoie de toată tăria de caracter să nu cedeze tentației. Știa că în centrul ființei ei pândea un nucleu întunecat, o parte din ea care tânjea după atingerea unui bărbat, care se bucura de priveliștea trupului uman dezgolit. Primordial. Necivilizat. Lipsit de cultură.

O parte din ea pe care o moștenise de la femeia care îi dăduse viață. O femeie care îndrăznise să aibă relații sexuale fără a fi măritată. O femeie care fusese singură când o născuse pe Kitty, singură, fără familie, fără un soț care să își facă griji pentru ea. Își dăduse fiica spre adopție la câteva ore de la naștere, pentru ca micuța să nu sufere rușinea și umilința comportamentului ei inacceptabil.

Kitty fusese forțată în numeroase ocazii să-i tolereze prezența. Jessye Bainbridge. Acum căsătorită. Cu trei fiice care nu purtau stigmatul nașterii în afara căsătoriei. Nu aveau origini nelegitime, accidentale, suspicioase. „Copil din flori." Kitty petrecuse ani în șir parcurgând dicționarul, încercând să găsească un cuvânt care să nu doară ca și cum un cuțit i-ar fi străpuns inima, un termen care să dea o turnură favorabilă unui început de viață extrem de nefavorabil.

Nu exista nici un astfel de cuvânt, și nimic nu avea puterea de a-i schimba părerea despre originile ei. Nici măcar Madeline Robertson, pe care o considera mama ei adevărată, femeia care o hrănise, îi dăduse adăpost și o învățase să discearnă binele de rău. O femeie despre care Kitty era sigură că fusese neprihănită până în noaptea nunții.

Kitty fusese întotdeauna hotărâtă să urmeze exemplul lui Madeline. Să fie pură la inimă, pură la trup și pură la suflet.

Căldura amintirii o cuprinse, alungând și ultima rămășiță de liniște pe care o mai avea. Cât de aproape fusese să-și împartă trupul cu un bărbat fără binecuvântarea jurămintelor conjugale! Pe țărmul mării, fără așternut, fără uși încuiate. Fără nimic, cu excepția soarelui, a vântului și a unui bărbat, iar ea abia dacă băgase de seamă soarele și vântul.

O socotise întotdeauna pe Jessye o femeie slabă, de moravuri ușoare. Acum simțea că însăși temelia vieții ei se zguduise din temelii și era în pericol să se prăbușească. Se crezuse superioară, cu o voință puternică, capabilă să reziste tentațiilor carnale, dar se temea că moștenise înclinarea lui Jessye către comportamentul lasciv. Toată instruirea și pregătirea pentru a deveni o soție

exemplară aveau să fie zadarnice dacă aluneca în mlaștina dorinței asemenea femeii care o născuse.

Slavă Domnului că-l avea pe Farthingham! Pe care îl iubea. Care nu stârnea niciodată asemenea pasiuni nedorite. Cu care se simțea mereu în largul ei.

Avea să fie un soț excelent, respectabil, care urma să se asigure că ea era o soție excelentă, respectabilă.

Avea să împartă cu el patul, săruturile, trupul, în timp ce-și îngropa instinctele primare care tânjeau după ceea ce ar fi putut simți în acea dimineață la mare. Urma să stea întinsă sub el, să-i primească trupul în al ei – fără gâfâieli, zvârcoleli și gemete. Cu el nu avea să-și piardă firea, nu avea să hoinărească spre dorințe interzise.

Era atât de adâncită în gândurile ei, încât abia tresări când auzi bătaia în ușă.

– Intră!

De după ușa întredeschisă se iți capul menajerei.

– Nu vă simțiți bine, domnișoară?

– Ba da, Nancy, sunt bine, mulțumesc.

Nu fusese însă prea convingătoare.

Nancy intră cu o tavă de argint în mâini.

– Domnul Robbins m-a rugat să vă aduc asta. Aveți un vizitator.

– La ora aceasta din noapte?

– Suntem în plină zi, domnișoară. E de mult trecut de amiază.

Surprinsă de această revelație, Kitty își trecu degetele prin draperiile groase. În acel moment, lumina soarelui pătrunse în cameră.

– Dumnezeule, nu mi-am dat seama!

Se ridică în picioare, nevenindu-i să creadă că stătuse acolo cu gândurile ei toată dimineața și o bună parte din după-amiază. Luă biletul de pe tavă.

– Tragi, te rog, draperiile?

O lumină aproape orbitoare se revărsă în încăpere, dezvăluind numele vizitatorului ei, scris cu litere elegante: Ducele

de Weddington. Se gândi să-l refuze, pretextând o indispoziție. În cele din urmă însă, își îndreptă umerii.

– Vezi, te rog, dacă mama mea dorește să ia ceaiul pe terasă și informează-l pe duce că mă voi plimba cu el prin grădină. Apoi te rog să te întorci ca să mă ajuți cu toaleta.

După plecarea lui Nancy, Kitty se prăbuși pe pat îngrozită. Nu știa de ce s-ar fi simțit mai în siguranță în grădină. Poate pentru că sub privirea atentă a mamei sale avea mai multe șanse să se poarte ca o lady și să-și stăpânească latura lascivă.

Toate îndoielile care ieșiseră la suprafață în mintea lui Richard în privința descendenței lui Kitty se evaporară în clipa în care Madeline Robertson intră în vestibul și se prezentă. Apoi îl invită să o însoțească pe terasă, o invitație care indica foarte clar că acceptarea ofertei era obligatorie dacă dorea să o întâlnească pe fiica ei, chiar și pentru scurtă vreme.

Se așeză în fața ei la masa mică, rotundă, acoperită cu dantelă, decorată cu o vază cu flori proaspăt culese, pe care trona un serviciu de ceai aurit. Fusese întâmpinat de un majordom, iar acum îi servea o menajeră în grădina perfect întreținută. Pentru un observator avizat, cum se mândrea el a fi, era evident că familia Robertson nu ducea lipsă de nimic. Dar nici nu manifestau obiceiul supărător al americanilor de a-și exhiba averea. Subtili și rafinați. Erau mulțumiți cu ceea ce dobândiseră și căutau să-i facă pe ceilalți să se simtă bine în jurul lor.

Nu era de mirare că Farthingham fusese atras de ei – nu doar pentru bogăția lor, ci și pentru eleganță. O vedea pe Kitty reflectată în comportamentul lui Madeline Robertson.

Era limpede că domnișoara Kitty preluase postura și grația de la mama ei. Zâmbetul. Capacitatea de a face un bărbat să se simtă de parcă avea toată atenția ei, ca și cum nimic nu ar fi distras-o de la scopul de a-l mulțumi pe el.

– Înțeleg că este foarte neobișnuit pentru Excelența voastră să participe la baluri, spuse Madeline Robertson.

– Trebuie să recunosc că am încercat să le evit în trecut, doamnă Robertson.

– Multe mame au sperat că prezența Excelenței voastre de aseară indică faptul că ați decis să vă căsătoriți. Îi turnă ceai. Zahăr?

– Da, vă rog. Patru linguriță și jumătate.

Ea își arcui sprâncenele și zâmbi blând.

– Vă place dulce.

– Așa e. Mă tem că dulciurile sunt slăbiciunea mea.

La fel și fiica ei, deși bănuia că doamna Robertson nu ar fi apreciat să audă acea informație. Era preferabil ca unele dezvăluiri să fie lăsate pe mai târziu.

Îi întinse ceașca de ceai și privi către ușa vitrată.

– Kitty trebuie să coboare din clipă în clipă. Nu îmi dau seama ce o reține.

El se gândi că poate nu avea nici o dorință să-și vadă vizitatorul – sau poate întârzia în încercarea de a se face cât mai prezentabilă. O văzuse numai în zori și la miezul nopții, dar își imagina că la orice oră din orice zi era la fel de frumoasă.

– Farthingham mi-a spus că numele ei de botez este Mary Ellen, spuse Richard.

Zâmbetul doamnei Robertson se încălzi considerabil, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

– A avut întotdeauna o slăbiciune pentru pisici, în special pentru pui. Ori de câte ori soțul meu încerca să o găsească, striga doar „Aici, pisi, pisi". Și ori de câte ori o pisică răspundea chemării lui, fiica noastră o urma îndeaproape. Nu îmi amintesc exact când a început să îi spună doar Kitty, dar pe măsură ce a crescut și a ajuns domnișoară, a părut să i se potrivească.

El încuviință din toată inima. Numele reflecta o naturalețe care părea să-i reflecte spiritul. Nu și-o putea imagina ca Mary Ellen. Numele era prea comun, iar ea era incredibil de ieșită din comun.

– Să înțeleg că dumneata și Farthingham sunteți prieteni?

– Da. Ne știm de mulți ani. Am fost la aceleași școli.

Aceleași cluburi, aceleași bordeluri, aceleași saloane de joc. Dar, din nou, se gândi că gazda nu ar fi apreciat întregul adevăr.

– E ciudat că drumurile voastre nu s-au încrucișat până acum, spuse ea cu o urmă de suspiciune și protecție în glas.

„De-a dreptul ciudat", se gândi el.

– Îl cunoașteți, deci, de multă vreme? întrebă Richard.

– De-a lungul anilor, l-am văzut ocazional când veneam în vizită la contele de Ravenleigh și la familia lui. Contele și soțul meu au niște afaceri împreună, care le impun să se întâlnească din când în când. Kitty a avut întotdeauna o slăbiciune pentru Farthingham. Cred că formează un cuplu încântător.

Oare auzise un fel de avertisment în vocea ei? „Nu te amesteca. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala."

– Farthingham pare îndrăgostit.

– Sunt sigură că așa este. Fiica mea are foarte multe calități admirabile.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta.

Ușa se deschise și Richard răsuflă ușurat când subiectul vizitei lui își făcu în sfârșit apariția, confirmându-i că așteptarea meritase fiecare secundă. Croiul rochiei sale lila era elegant, punându-i în valoare silueta perfectă, astfel încât semăna cu o operă de artă. Dantela din jurul gâtului lăsa la vedere un strop de piele, dar în afară de asta era acoperită aproape complet, ca o călugăriță. Și totuși, dorința îi cuprinse trupul, fierbinte și nemiloasă. Nu își putea explica. Știa doar că o simțea ori de câte ori privirea i se oprea asupra ei.

Își dădu scaunul în spate și se ridică în picioare.

– Excelența voastră, îl salută ea nelăsându-i timp să vorbească.

Adresarea bombastică purta o notă de dezaprobare care îl făcu să zâmbească, o reacție pe care nu ar fi putut să o explice nici dacă i-ar fi fost la mijloc viața.

– Domnișoară Robertson.

– Facem o plimbare prin grădină? sugeră ea.

– Aș fi onorat.

Richard se scuză rapid în fața doamnei Robertson și i se alătură lui Kitty pe aleea unde șiruri peste șiruri de flori roșii, roz și portocalii parfumau aerul.

– Credeam că m-am făcut înțeleasă când am spus că nu vreau să mă vizitezi, spuse ea de îndată ce el ajunse suficient de aproape, iar mama sa era la o distanță considerabilă.

– Așa este.

– Atunci ce cauți aici?

– Nu am putut sta deoparte.

– Să înțeleg, atunci, că ești un bărbat care nu are nici un strop de voință și căruia îi lipsește cu desăvârșire stăpânirea de sine?

El zâmbi auzindu-i evaluarea aspră, sigur că intenția ei fusese aceea de a-l insulta.

– Este perfect adevărat, dar numai în ceea ce te privește.

Privirea ei îl săgetă o clipită, apoi se mută către flori.

– Serios, de ce te afli aici?

– Dacă nu mă înșel, aseară ai spus că tu și Farthingham nu ați făcut anunțul oficial despre logodnă.

– Nu. Farthingham, tata și avocații abia au terminat târguiala pentru aranjamentele financiare.

– Atunci mă aflu aici ca să te cer de soție.

Kitty se opri brusc și se întoarse cu fața spre el. Pe trăsăturile ei încântătoare era zugrăvită acum o groază evidentă. El presupuse că nu era bine să mai continue, dar mersese prea departe ca să se oprească. Scoase din buzunar un plic purtând pecetea lui ducală și i-l întinse.

– Cererea mea oficială. Știu că trebuia să o prezint înainte de a da glas intențiilor mele, dar timpul pare să fie esențial.

– Ai înnebunit?

– Probabil. Nu sunt genul de bărbat care acționează din impuls, domnișoară Robertson. Dar nici nu sunt genul care renunță ușor la ceea ce s-a hotărât că vrea.

Groaza ei se transformă în neîncredere.

– Și ai decis că mă vrei pe mine?

– Exact.

Cu buzele curbându-se ușor ca pentru un surâs, ea clătină din cap și își reluă mersul.

– Nu ne potrivim.

– Te contrazic.

– Poți să mă contrazici cât vrei. Te asigur că nu ne potrivim.

– Dă-mi voie sezonul acesta să-ți dovedesc că te înșeli.

Ea se opri din nou, scrutându-i chipul ca și cum ar fi căutat să-i memoreze fiecare trăsătură.

– L-am iubit pe Farthingham din clipa în care l-am întâlnit.

– Atunci de ce ai venit să mă cauți în zori?

Conștientă că lacrimile îi inundau ochii, Kitty își feri privirea.

– Nu a avut nimic de-a face cu dragostea.

– E posibil să aibă de-a face?

Ochii ei, plini de un regret sincer, îi căutară pe ai lui.

– Nu te-aș putea iubi niciodată. Și nu îl voi răni pe Farthingham, nici nu voi risca să distrug ceea ce este între noi, nici măcar catadicsind să mă gândesc că ai putea fi mai potrivit decât el.

– Și dacă Farthingham ar iubi pe altcineva?

– Nu e cazul, declară Kitty cu o siguranță absolută în glas. A fost greșit din partea mea să te caut la mare. Sper că mă vei ierta dacă ți-am dat speranțe false că între noi ar putea fi ceva mai mult decât un moment trecător.

Era al naibii de tentat să o ia în brațe chiar acolo, în grădină, și să-i arate că între ei exista mult mai mult. Fusese înțeleaptă propunând să se plimbe sub privirile mamei ei, pentru ca un bărbat de rangul lui să nu se comporte necuviincios.

– Deci nu mă iei în considerare ca pretendent?

– Nu, Excelență.

– Eu nu am nevoie de bani, domnișoară Robertson.

Ea ezită, dar nu se opri din mers.

– Nu contează.

– Ai fi ducesă.

– Nu caut rangul, ci dragostea.

– Aș fi zis că o puteai găsi și în Texas.

Se răsuci pe călcâie și-l fixă cu o privire furioasă.

– Am fost crescută să devin o doamnă, să administrez o gospodărie de dimensiuni mari, să stau alături de un bărbat cu multă influență. Faptul că m-am îndrăgostit de un englez mi se potrivește, iar eu mă potrivesc lui. Vom fi fericiți. Nu mă voi mulțumi cu mai puțin. Asemenea ție, Excelență, sunt obișnuită să obțin ceea ce îmi doresc. Am făcut o greșeală gravă de judecată mergând să te caut, însă nu intenționez să plătesc pentru asta tot restul vieții. A fost o greșeală, dar nimeni nu a pățit nimic. Te proclami prietenul lui Farthingham, și iată-te aici, străduindu-te să mă furi

de lângă el. Ce fel de prieten ar face un lucru atât de josnic? El știe că ești aici?

– Nu.

– Ți-l închipui abordând o femeie care te place, cerându-i să plece de lângă tine?

– Nu, nu mi-l închipui, zise Richard clătinând încet din cap.

– Te-ar trăda?

El suspină prelung.

– Nu, nu ar face-o.

– Dar tu îl trădezi pe el. Acesta, Excelență, este doar unul dintre numeroasele motive pentru care sunt absolut sigură că nu te-aș putea iubi vreodată. Pun preț pe loialitate. Ridică repede un deget pentru a-l împiedica să replice, apoi spuse: Înainte să mă certi ori să-mi amintești de întâlnirea noastră din Cornwall, sunt perfect conștientă că am greșit. Am jurat să dau uitării acea întâmplare, asigurându-mă că nu se va repeta niciodată.

– O pedeapsă aspră pentru o faptă atât de inocentă.

– Nu e o pedeapsă. Recunosc doar o greșeală pe care am săvârșit-o. Nu se va mai întâmpla.

În mod straniu, se simțea și mai îndrăgostit de ea decât înainte. Își dorea cu disperare ca loialitatea lui Kitty să se îndrepte asupra lui, își dorea devotamentul și inima ei.

– Poți măcar să îți amâni anunțul de logodnă până la sfârșitul sezonului?

Râsetul ei pluti spre el asemenea unei brize ușoare.

– Nu ai auzit nici un cuvânt din ce am spus?

– Am auzit fiecare cuvânt și te asigur că nu voi uita nici unul. Dar sunt și un bărbat mândru. Să îți citesc anunțul ar fi ca și cum aș pune sare pe rana provocată de respingerea ta.

Ea se încruntă.

– Când ai venit aici, chiar ai crezut că îl voi părăsi pe Farthingham?

– Sperasem să o faci. Se pare că am subestimat cu mult afecțiunea pe care i-o porți.

– Așa se pare.

– Este un bărbat extrem de norocos. Îl voi invidia până în clipa în care îmi voi da ultima suflare.

– Nu, zise ea clătinând din cap. Fii fericit pentru noi, pentru ceea ce vom avea. Vei găsi pe altcineva, iar pe mine mă vei da uitării.

– Acum tu ești cea care-mi subestimează afecțiunea. Cu o ușoară plecăciune, Richard încheie: Îți urez o zi bună.

Ieși din grădină, mai hotărât ca oricând să o posede, să o facă soția lui, ducesa lui, tovarășa lui.

Micul dejun devenea o treabă din ce în ce mai tristă, își zise Richard, întrucât singurele sunete din sufragerie erau bătăile și alunecările constante ale furculițelor, cuțitelor și lingurilor pe farfuriile de porțelan. Tânjise întotdeauna după liniște în timp ce își citea ziarul. Chiar dacă nu băga în seamă flecăreala constantă dintre mama și sora lui, era conștient de prezența lor, iar zumzetul de fundal îl enerva.

De câteva zile însă, tăcerea lor continuă îl scotea din minți.

Acesta era și scopul lor, fără îndoială, dar nu avea de gând să le dea satisfacție. Cum putea tăcerea să fie atât de incredibil de perturbatoare și de iritantă? Și totuși, incredibil, așa era.

Și-o imagina pe Kitty întâmpinându-l în fiecare dimineață cu un zâmbet și un sărut, animând conversația. Nu se hotărâse încă asupra modului în care urma să procedeze. Se gândise să stea de vorbă cu Farthingham, dar ar fi părut cam arogant din partea lui să își îndemne prietenul să renunțe la doamna din Texas. Prefera o abordare mai subtilă, poate să câștige mai întâi inima doamnei. Farthingham, ca un gentleman ce era, s-ar fi dat cu siguranță la o parte, dându-și seama că fusese înlăturat, iar Richard era mai mult decât dispus să își compenseze generos prietenul pentru pierderea suferită.

Dacă stătea să se gândească, poate compensația în bani era cea mai bună soluție. Ar fi putut să-i ofere pur și simplu lui Farthingham mult mai mulți bani decât prevedea contractul prenupțial. Pe de altă parte, suma respectivă nu i-ar fi rezolvat prietenului

său nevoia apăsătoare de a zămisli un moștenitor. Abătut, Richard blestemă obligațiile care apăsau pe umerii aristocraților.

Totuși, statutul de nobil aducea cu sine și numeroase beneficii. În special dacă predecesorii avuseseră inspirația să investească în altceva decât în agricultură.

Majordomul intră și îi aduse o tavă de argint cu o carte de vizită. Richard luă dreptunghiul de carton, citi numele și zâmbi.

– Să intre, Watkins.

– Cine e, Richard? întrebă mama sa.

– Farthingham.

– O! exclamă Anne plină de însuflețire, sărind nerăbdătoare de pe scaun.

Farthingham intră în cameră și se înclină ceremonios în fața ducesei, luându-i mâna și sărutându-i degetele.

– Excelență, mi se pare că arătați mai încântător pe zi ce trece.

– O, prostii, nu arăt mai încântător. Pur și simplu îmbătrânesc. Dar observ că farmecul tău e intact, Farthingham.

– Milady, farmecul meu este întotdeauna doar pe măsura frumuseții pe care o am în fața ochilor. Dacă vă face plăcere, acest lucru se datorează doar faptului că privelișteа Excelenței voastre îmi face plăcere.

Ducesa râse și dădu din mână.

– De-ajuns! Du-ți farmecele în altă parte.

Cu un zâmbet larg, Farthingham se apropie de Anne și întinse brațele.

– Lady Anne.

Anne scoase un strigăt de bucurie foarte nepotrivit unei doamne, apoi i se aruncă în brațe.

– O, Farthingham, mă bucur nespus să te văd!

El o îndepărtă ușor și începu să o studieze.

– Nu credeam că ar fi posibil, dar mi se pare că ești mai frumoasă ca oricând. Dumnezeule, ce-ai crescut!

– Nu fi prostuț, chicoti ea bătându-l pe umeri. Ne-am văzut la Crăciun. Pune-ți niște mâncare și hai la masă! Avem multe de povestit.

– Adică de bârfit?

– Desigur. Haide! Grăbește-te!

Farthingham privi în sfârșit spre Richard.

– Weddington, sper să mă ierți că am dat buzna.

– Nu te-aș considera niciodată un intrus. Făcu semn către bufet. Anne are dreptate, avem multe feluri. Ești mai mult decât bine-venit să ni te alături!

– Atunci am s-o fac.

Richard și Anne se așezară, așteptând răbdători în timp ce Farthingham își umplea farfuria cu mâncare. În cele din urmă, marchizul își ocupă locul la masă, arătând de parcă ar fi cucerit lumea.

– Sper că nu mă veți considera lacom, dar am plecat de acasă azi-dimineață înainte ca bucătarul să pregătească micul dejun.

Richard își spuse că, după toate probabilitățile, nimeni nu-i pregătea micul dejun. Un om în situația lui financiară se putea preface doar o perioadă de timp înainte să-i bată creditorii la ușă.

– Mănâncă tot ce dorești, îl îndemnă mama lor. Avem suficient.

– Sunteți extrem de generoasă, Excelență. Savură prima îmbucătură de fazan, închizând ochii și delectându-se. Excelent! Deschise ochii. Cred că aveți cel mai bun bucătar din Londra. Acum să trecem la bârfe.

Anne se foi în scaun și se aplecă spre el cu ochii larg deschiși.

– E adevărat că plănuiești să te însori cu o americancă?

– E adevărat, Lady Anne. De ce nu ai venit la balul lui Ravenleigh? Te-aș fi prezentat încântătoarei doamne.

– Nu m-am simțit bine, răspunse ea sfios.

Richard își miji ochii.

– Consideră că sunt nedrept atunci când insist să ia de soț un aristocrat. S-a decis să se ascundă sezonul acesta, ceea ce înseamnă că va trebui să-i aleg viitorul tovarăș de viață fără să știu dacă îl place.

– Nu ai face una ca asta! izbucni ea.

– Ce variantă am?

– De ce nu vrei să te măriți cu un nobil? o întrebă Farthingham.

– Cred că m-am îndrăgostit, mărturisi Anne. E un lucru cu adevărat fenomenal. Lumea mea se luminează în prezența acestui om extraordinar. Din păcate, nu are sânge albastru, iar Richard nu este de acord.

– Pe bună dreptate, draga mea.

– Vai! Credeam că măcar tu o să-mi iei partea.

– Nu se pune problema să fiu de partea cuiva, Lady Anne. Pur și simplu nu se face să te măriți cu un bărbat inferior rangului tău.

Anne rămase cu gura căscată.

– Dar tu, care te însori cu o americancă? Richard ar spune că e mult sub rangul tău. Abia dacă-i suportă pe americani.

– Chiar așa? Mi s-a părut că a suportat-o destul de bine pe Kitty când a valsat cu ea la Ravenleigh.

Anne se uită urât la fratele ei.

– Ai întâlnit-o și nu ai spus nimic?

– Te porți de parcă nu aș exista de când am plecat de la Drummond Manor, îi aminti el.

– Nu mi-ai adresat nici un cuvânt. Am presupus că nu vrei să vorbești cu mine și nu am dorit să te deranjez, forțându-te să-mi înduri conversația.

– Are dreptate, draga mea, interveni ducesa. Ai fost cât se poate de antipatică, într-un mod simpatic totuși. Așa că să ne întoarcem la chestiuni mai importante. Farthingham, povestește-mi totul despre doamna ta!

– Cu plăcere, Excelență. Kitty este o încântare. Tatăl ei a făcut avere după ce a investit în căi ferate, bănci și alte afaceri alese cu înțelepciune. Mama ei este o doamnă de înaltă clasă...

În timp ce Farthingham continua să descrie familia ilustră a lui Kitty, Richard se minuna de cât de diferit puteau doi bărbați să vadă aceeași femeie. Dacă i s-ar fi cerut opinia, ar fi pictat portretul unei femei care ardea de pasiune, care credea în loialitate. O femeie care se strecurase în zori ca să se bucure de răsărit. O femeie care înota goală în mările lumii. O femeie care îi oferise amintiri fugitive și îl lăsase cu ele. O femeie pe care avea să și-o amintească pe veci, chiar dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

O femeie cu un zâmbet care îi tăia respirația, o privire obsedantă care îi stârnea dorința de a-i deveni protector și o voință de oțel.

Vocea acră a surorii sale îl trezi din reverie. Își concentră atenția asupra ei, sigur că întrebarea îi fusese adresată lui, dar neștiind despre ce anume era vorba.

– Pardon?

– Întrebam dacă ești de acord cu Farthingham. E frumoasă?

– Frumoasă? Se gândi la părul ei roșcat aprins, mângâiat de soare, la spoiala de pistrui palizi pe obraji și nas, dezvăluiți de zorii zilei, la verdele marin al ochilor ei, la arcuirea fină a sprâncenelor, la felul în care genele îi atingeau pometii înalți când închisese ochii să-i primească sărutul. Este cea mai încântătoare femeie pe care am avut plăcerea să o întâlnesc, spuse el într-un târziu.

– O, aș vrea atât de mult să o cunosc, se tângui Anne. Voi participa cu siguranță la următorul bal. La care mai mergeți, Farthingham?

– Nu am idee, draga mea. La oricare decide Kitty că vrea să participe. Cu toate astea, și eu sunt extrem de nerăbdător să o cunoști. Exact motivul pentru care am trecut pe aici azi. Kitty și cu mine plănuim să jucăm o partidă de tenis pe iarbă în această după-amiază. Mi-am zis că tu și fratele tău ați dori să ne însoțiți.

Chipul lui Anne se lumină.

– Splendid. O, Richard, te rog, spune da!

– Da, răspunse el fără ezitare, nevenindu-i să creadă ce noroc se abătuse asupra lui.

Anne îi zâmbi așa cum nu o mai făcuse de zile întregi. Presimțea că domnișoara Robertson nu avea să fie la fel de încântată.

Capitolul 6

Kitty era neliniștită, disperată să scape. Se simțea de parcă avea nevoie să iasă din propria-i piele și... să facă ceva!

Trimitea mingea cu putere în peretele casei.

Bam!

Avea nevoie de un ocean în care să înoate...

Bam!

... o pajiște pe care să alerge...

Bam!

... un munte pe care să-l urce.

Bam!

O activitate fizică, implicând mult efort.

Frustrată, prinse mingea care se îndrepta spre ea. Rochia de tenis cu fusta dichisită îi limita mișcările – lucru pe care-l considera a fi bine-venit. Altfel, ar fi țopăit de colo-colo pe teren ca o nebună. Tânjea după ceva care să-i pună la încercare forța, să o lase slăbită și cu respirația tăiată... așa cum fusese după ce Weddington o sărutase.

Încă nu-i venea să creadă că avusese îndrăzneala să vină în vizită. Să-i ceară să se descotorosească de Farthingham ca de o cârpă. Nu știa ce avea să facă dacă el ar fi hotărât vreodată să-i spună lui Farthingham despre comportamentul lasciv pe care îl afișase ea în Cornwall. Nu era de mirare că Weddington avea impresia că s-ar fi lăsat convinsă cu ușurință să renunțe la bărbatul pe care-l iubea în favoarea celui pe care îl dorea.

Se sprijini de perete, cu genunchii brusc slăbiți. Nu voia să-l dorească pe Weddington, nu voia să se gândească deloc la el. Și totuși, ori de câte ori închidea ochii, el îi umplea gândurile. În fiecare moment în care nu avea cu ce să-și țină mintea ocupată, el o tachina cu promisiuni. Chiar și atunci tot la el se gândea, la felul în care își încolăcise brațele în jurul ei și o trăsese la pieptul lui. Tocmai de asta voia să-l uite, ca să nu mai fie tentată de amintirea atingerii lui.

Niște voci, un ton grav amestecându-se cu un timbru de tenor, anunțară sosirea lui Farthingham, care, evident, adusese oaspeți cu el. Cunoscut drept petrecăreț, aducea musafiri și voie bună peste tot pe unde mergea.

Kitty se duse în spatele casei, spre terenul de tenis pe iarbă, de unde veneau glasurile. Cu public, poate reușea să îl facă pe Farthingham să joace cel puțin decent.

Când dădu colțul înlemni. Vocile o anunțaseră că nu era singur. Totuși, nu se așteptase să dea nas în nas cu Weddington.

Să-l privească stând lângă Farthingham era ca și cum ar fi comparat noaptea cu ziua. Blondul Farthingham, cu zâmbetul său degajat. Voiosul Farthingham, care considera că viața era un joc de care trebuia să te bucuri. Care o făcea să râdă și o tachina atunci când era melancolică. Dragul, adorabilul Farthingham, care o făcea să se simtă în siguranță.

Weddington, pe de altă parte, era la fel de întunecat precum temerile ei. Dacă ochii erau ferestre către suflet, adâncimea de onix a privirii lui servea drept barieră înfricoșătoare, indicând spre o întunecime atotputernică pe care ea nu dorea să o descopere. Poseda o senzualitate care o ispitea atunci când nu dorea să fie tentată, o atracție pe care nu dorea să o recunoască.

Nu-și erau sortiți unul altuia. Știa acest lucru la fel de sigur cum își știa numele.

Agitată, își aranjă părul sub șapcă, temându-se că nu avea cozorocul destul de lung încât să-i umbrească ochii, să ascundă toate emoțiile brute pe care le simțea.

– Ți-am adus un rival pe măsură, draga mea, o anunță radios Farthingham luându-i mâna înmănușată și sărutând-o rapid pe obraz. Ți-l amintești pe Weddington de la balul lui Ravenleigh?

Încuviință din cap și se forță să afișeze un zâmbet.

– Da, desigur.

– Domnișoară Robertson, este o plăcere să am ocazia de a vă revedea, spuse ducele.

– Iar minunata doamnă de lângă el este Lady Anne, sora lui.

Kitty se îmbujoră de rușine că nu o observase mai devreme pe tânăra aristocrată. Lumea ei se îngustase până când devenise doar vag conștientă de prezența lui Farthingham și intens conștientă de a lui Weddington.

– Lady Anne, îmi face mare plăcere să vă cunosc!

– Mă bucur enorm că Farthingham ne-a invitat, spuse Lady Anne. Muream de curiozitate să o cunosc pe cea care i-a furat inima.

– Numai după ce el mi-a furat-o pe a mea, spuse Kitty degajată.

– O, splendid! strigă Lady Anne. Cu racheta, îl bătu pe Weddington pe umăr. Vezi? Ți-am spus că este dragoste adevărată. Își întoarse atenția către Kitty și adăugă: Măgarul de Richard spunea că mariajul vostru se bazează pe...

– Anne! Vocea lui Weddington tună autoritar, cu un șuierat amenințător. Ajunge!

Lady Anne își împreună buzele până când gura îi deveni o linie subțire, aproape invizibilă, iar obrajii ei căpătară o nuanță care rivaliza cu petalele roz ale trandafirilor din grădină.

Kitty își ridică bărbia sfidător.

– Acum mi-a stârnit curiozitatea, Excelență. Pe ce anume credeai că se bazează mariajul nostru?

Richard își miji ochii, iar ea văzu cum maxilarul i se încleșta. Un maxilar remarcabil, într-adevăr. Spre deosebire de al lui Farthingham, care arăta ca și cum avea să se sfărâme ca pâinea veche de o săptămână la cea mai mică atingere, al lui Weddington lăsa impresia că putea fi folosit ca să bați cuie în stâlpii gardului.

– Am crezut că, asemenea majorității americancelor care caută să intre în cercurile aristocratice, ai fost ademenită doar de titlu, nu de bărbatul care îl deține.

O surprinsese cu acest răspuns. Începea să înțeleagă de ce fusese atât de dezamăgit în prima dimineață când vorbise cu el.

– Nu pari să ai o impresie prea bună despre americani.

– O, îi detestă, confirmă Lady Anne.

– Anne! strigă Weddington.

Ironia o făcu pe Kitty să zâmbească, până când citi în ochii lui că nici el nu-și explica atracția pe care o simțea față de ea. Atracție care era evidentă, din moment ce o ceruse de soție când nu știau mai nimic unul despre celălalt, cel puțin nimic important.

– Poate disprețuiești americancele pentru că le crezi la fel de înguste la minte ca domnia ta, Excelență. Judeci o femeie după țara în care s-a născut și a crescut și nu după ceea ce este cu adevărat.

El înclină capul și zâmbi.

– Am într-adevăr o prejudecată în ceea ce le privește pe americance. Poate că timpul petrecut în compania dumitale îmi va dovedi că greșesc.

„Nemernicule", își zise ea. „Îți pregătești terenul pentru ca Farthingham să nu se supere că mă vizitezi."

– Nu sunt singura americancă din Londra.

– Dar ești singura pe care o cunosc.

Ultimul cuvânt fu rostit cu o tentă de intimitate, amintindu-i lui Kitty cât de periculos era bărbatul acela, în mai multe privințe.

– V-aș putea remedia lipsurile prezentându-vă câteva compatrioate, dar sunt mult prea ocupată în sezonul acesta. Însă păreți un bărbat cu resurse considerabile și sunt sigură că vă descurcați și fără ajutorul meu. Se întoarse către Farthingham, sperând cu disperare ca Weddington să fi înțeles multiplele sensuri conținute în răspunsul ei. Jucăm?

– Kitty e încântătoare, nu-i așa? întrebă Farthingham.

De pe marginea zonei marcate pentru terenul de tenis, Richard le privea pe Kitty și pe sora lui jucând. Le considera comparabile ca aptitudini, însă Anne nu avea imboldul pentru victorie care părea să alimenteze mișcările lui Kitty. Pentru Anne – la fel ca pentru majoritatea femeilor – tenisul era doar un mod de a petrece timpul, permițându-i eventual să flirteze cu un adversar de sex masculin. Pentru Kitty, înfrângerea nu era o opțiune.

– Este, într-adevăr, răspunse în sfârșit Richard.

– Nu știam că ai o părere atât de proastă despre americance.

Richard dădu din umeri.

– În mare parte din cauza motivelor pentru care trec oceanul.

– Interesant. Aveam impresia la micul dejun că insistai ca Anne să se mărite cu un bărbat de rang înalt. De ce le condamni atunci pe americancele care caută un gentleman pentru un motiv similar?

– Situația lui Anne este diferită.

– Cum așa?

– Este dreptul ei să se mărite cu un aristocrat. Ba chiar o datorie, dacă vrei. Pentru a păstra descendența pură. Este o diferență

indiscutabilă între cei născuți în înalta societate și cei care vor să intre în ea prin căsătorie.

– Ești un snob.

– Așa este. Richard își luă privirea de la jucătoare și o îndreptă spre Farthingham. Lumea noastră se schimbă. Diferențele dintre aristocrați și oamenii de rând se împuținează din ce în ce. Mi-e teamă că va veni ziua când până și un rege va dori să se însoare cu o americancă. Și atunci unde va ajunge Anglia? Ne-au alungat acum o sută de ani, iar acum ne vor înapoi... în condițiile impuse de ei.

– Și? Îi primim în condițiile impuse de noi, rânji Farthingham. Viitorul nostru nu este atât de sumbru pe cât îl prezici tu. În plus, mie americanii mi se par fascinanți. Doamnele sunt atât de diferite de cele de la noi. Se vede chiar aici, privindu-le pe Kitty și pe Anne cum joacă. Kitty are un spirit de competiție care lui Anne îi lipsește cu desăvârșire.

– Dacă nu s-ar pune problema banilor, te-ai însura cu ea?

– Da. Am nevoie de un moștenitor, iar Kitty mă atrage așa cum puține femei o fac.

– Asta va fi suficient pentru ea?

– O să-i fiu devotat și o să mă asigur că va fi în permanență fericită. Ce altceva și-ar mai putea dori o femeie?

Richard s-ar fi putut gândi la mult mai multe lucruri pe care o femeie nu doar că le dorea, ci merita să le primească.

– Ghem! strigă brusc Kitty. Râse triumfător în timp ce se îndrepta spre fileu cu mâna întinsă. Ai jucat foarte bine, Lady Anne.

– Deloc.

Doamnele veneau către ei sporovăind ca și cum ar fi fost cele mai bune prietene. Kitty părea să fie în largul ei cu oricine, mai puțin cu el, deși cu siguranță fusese în largul ei când o ținuse în brațe la mare.

Richard își dădu seama abia când cele două ajunseră la ei că se afla în partea de teren a lui Kitty, pe când Farthingham era pe partea Annei, astfel că lui îi revenea rolul de a întâmpina câștigătoarea, iar lui Farthingham acela de a o consola pe învinsă.

Farthingham îi luă mâna lui Anne și o bătu ușor.

– Eu zic că ai jucat splendid.

Anne dădu ochii peste cap.

– Nu i-am pus deloc probleme domnișoarei Robertson. Să sperăm că tu o vei încurca mai mult.

– Mă îndoiesc. Încă nu am reușit să o înving.

– Păcat că Richard nu joacă.

Kitty își arcui o sprânceană care părea să spună că nu era deloc surprinsă de faptul că el nu putea stăpâni un joc pentru care era nevoie de asemenea aptitudini fizice și de multă viclenie. Atinse pieptul lui Richard cu racheta.

– Da, e păcat. Ne retragem pentru ceai?

Ceilalți începuseră să se îndepărteze de teren, când mândria lui Richard prinse glas.

– Accept provocarea.

Anne se întoarse pe călcâie.

– Te tachinam doar. Știi că nu ar trebui...

Reducând-o la tăcere cu o privire aspră ce purta mii de înțelesuri între frate și soră, el întinse mâna.

– Împrumută-mi racheta ta!

– Ești un încăpățânat și jumătate!

Îi înmână racheta și se îndreptă spre marginea terenului.

– Haideți să facem jocul mai interesant, vreți? întrebă Farthingham. Cel mai bun din cinci seturi. Kitty are o pasiune imensă pentru operă, însă n-am reușit să i-o satisfac. Dacă te bate, ea și cu mine vom folosi loja voastră de la Opera Regală Italiană sezonul acesta.

– Și dacă voi câștiga eu?

– Te va însoți pe tine la o reprezentație.

– Nicky, nu! strigă panicată Kitty. Ești ridicol și numai dacă te gândești la un asemenea pariu.

Farthingham se întoarse, îi prinse fața în mâinile înmănușate și o sărută pe frunte.

– Am încredere absolută în tine, draga mea. Îl vei învinge, nu am nici o îndoială. Apoi, noi doi ne vom bucura de operă

în timp ce el va sta acasă, cugetând la părerile sale proaste despre americani.

– Sau poate voi petrece seara la operă cu domnișoara Robertson, în timp ce tu vei sta acasă și vei cugeta la încrederea ta prost plasată, spuse Richard pe ton șugubăț.

Dumnezeu s-o binecuvânteze! Avu nevoie de toată puterea voinței ca să nu zâmbească satisfăcut atunci când observă strălucirea revoltată din ochii ei. Știuse că, datorită spiritului ei de luptătoare, n-ar fi acceptat resemnată să-i fie luate aptitudinile peste picior.

Bărbia lui Kitty se ridică sfidător.

– Dorești să schimbăm câteva mingi de încălzire, Excelență? Nu vreau să se spună că am un avantaj necinstit, după cum nu vreau nici să te accidentezi.

– Te asigur, domnișoară Robertson, nu aș reclama niciodată un avantaj necinstit din partea dumitale și sunt gata să accept provocarea.

– Foarte bine. Întinse mâna și își scoase șapca, apoi i-o dădu lui Farthingham. Șepcile mi se par supărătoare, explică ea. Rotim rachetele să decidem cine servește primul?

– Aș sugera să nu o facem. Ca gentleman, îți dau voie să începi dumneata.

Ea se întoarse către Farthingham.

– Un sărut pentru noroc?

Marchizul se conformă și îi atinse obrazul cu buzele.

– Acum du-te și câștigă un sezon la operă pentru noi!

În drum spre locul lui de pe teren, Richard trecu pe lângă Anne.

– Ai grijă, Richard, spuse ea pe un ton îngrijorat!

– Este un sport manierat, Anne, o liniști el făcându-i cu ochiul.

– Nu așa cum joacă ea. Joacă de parcă am fi la Wimbledon.

Richard, sportiv din fire, își dusese sora la primul concurs pentru amatori organizat cu patru ani în urmă.

– Dacă ții minte bine, femeile nu joacă la Wimbledon.

– Ar trebui, izbucni ea.

Poate, dar nu era o discuție pe care el dorea să o poarte în acel moment. Avea alte premii de câștigat, alte domenii în care trebuia să-și concentreze eforturile.

Se duse la capătul jumătății sale de teren și adoptă poziția de primire, balansându-se ușor ca să poată reacționa rapid la nevoie. O privi pe Kitty cum aruncă mingea în jos. Când aceasta sări înapoi în aer, o lovi peste fileu.

Fermecat de mișcările ei grațioase, era să uite că nu era un observator, ci un tenisman care intenționa să câștige. Sprintă pe distanța scurtă și lovi mingea mai tare decât intenționase. Aceasta trecu peste fileu și dincolo de limita terenului.

Adversara lui zâmbi.

– Ești sigur că nu dorești câteva mingi de antrenament, Excelență? Nu e la fel de ușor să joci precum pare de pe margine.

– O știu foarte bine, domnișoară Robertson. Continuă să joci și mă voi strădui să fiu mai atent.

– Cum dorești, Excelență. Cincisprezece – zero.

Dragoste[1]. Își dădu brusc seama că nu i-ar fi displăcut ca ea să-i vorbească despre dragoste într-o conversație care să aibă loc departe de terenul de tenis. La început crezuse că simțea numai dorință față de femeia aceea, dar nu mai era sigur. Oare ce îl atrăgea la ea atât de mult?

Mingea se întoarse în terenul lui, luându-l pe nepregătite, dar o trimise în jumătatea ei cu mai puțină forță. Ea alergă, roti grațios racheta și i-o returnă. Făcură câteva schimburi. Dacă ar fi jucat cu Anne, Richard ar fi continuat în ritm lejer, dar în condițiile acelea preferă să aștepte momentul potrivit, când Kitty se afla în spatele terenului, și să lovească ușor mingea, dându-i doar atât avânt cât să treacă de fileu.

Ea se chinui să ajungă la minge, dar nu reuși decât să o trimită în fileu. Luând mingea de pe iarbă, îl privi cu răutate.

– Ai un talent înnăscut, Excelență.

El înclină ușor capul și rânji.

– Nu fac decât să-ți urmez exemplul.

[1] În limba engleză, *love* – dragoste, dar și „zero" în tenis (n.red.)

Îi plăcea să o privească jucând. Mișcările ei grațioase îi deziminteau hotărârea de a câștiga; dar fermitatea maxilarului, linia severă a gurii, concentrarea din privire, toate acestea spuneau mai multe decât orice cuvinte. Kitty câștigă primul ghem și păru destul de mândră de ea însăși.

Așa cum și trebuia să fie. Nu o lăsase să câștige. Muncise pentru victorie, iar el își dădu seama că trebuia să se străduiască serios pentru a nu pierde pariul.

Richard ridică mâna cu degetele ușor îndoite.

– Aruncă-mi mingea și vom vedea dacă ai mai mult noroc returnându-mi serviciile decât am avut eu cu ale dumitale.

Era mai bună decât crezuse el și îl făcea să lucreze pentru fiecare punct. El nu era încurcat de fustă sau de corset. Un gentleman ar fi ținut cont de acest inconvenient, dar, în stilul caracteristic, Richard juca pentru a câștiga. Înfrângerea nu era o opțiune.

Al doilea ghem îi reveni lui. Al treilea ei. Norocul fu de partea lui în cel de-al patrulea. Al cincilea fu aprig disputat, iar punctul câștigător veni cu un preț pe măsura efortului. Richard, estimând greșit viteza și traiectoria mingii, crezuse că avea să treacă de linie. Își dădu seama prea târziu că nu era așa și fu obligat să țâșnească, aproape zburând prin aer pentru a o atinge. Își răsuci corpul, o auzi pe Anne țipând, legănă racheta...

Poc!

Mingea zbură înapoi către ea. Înainte să cadă la pământ, Richard o văzu cum rată lovitura. Câștigase în sfârșit!

Kitty era un adversar redutabil. Ar fi fost o ducesă incredibilă.

– Richard, ești bine? îl întrebă Anne, alergând lângă el.

– Sunt bine.

De fapt, se simțea minunat, cu toate că trupul lui protesta la ideea de a se ridica în picioare. Înaintă cam țeapăn către fileu pentru a primi strângerea de mână și felicitările. Kitty îl aștepta respirând anevoie, cu o expresie hotărâtă pe chip.

– La naiba, Weddington, uitasem cât de bine joci, spuse Farthingham.

Privirea lui Kitty se înăspri.

– Parcă spuneai că nu știi să joci.

– Nu. Anne a spus că nu joc, însemnând că am jucat odată și nu mai joc acum.

– Atunci mi-ai creat un dezavantaj, căci am crezut că ești începător.

– Vrei să spui că m-ai lăsat să câștig?

Observă ridicarea familiară a bărbiei.

– Nu. Am jucat cât de bine am putut.

– Și joci foarte bine, domnișoară Robertson.

Îi făcea plăcere să observe cum se îmbujora, să-și imagineze cum nuanța devenea mai puternică din cauza pasiunii. Îi întinse mâna.

– Strângi mâna adversarului doar atunci când câștigi?

– Sigur că nu.

Îi dădu mâna înmănușată. Atingerea ei fu scurtă, rigidă și, evident, reticentă.

– Din întâmplare, în seara asta e o reprezentație la operă. În calitate de câștigător, voi veni să te iau mai târziu.

Observă scânteia de mânie în ochii ei, dojana care-i stătea pe buze. Îi privi mișcarea delicată a gâtului când înghiți și, din nou, înclinarea bărbiei.

– Ai câștigat doar prezența mea în lojă.

– Am lăsat de înțeles că așteptam mai mult decât atât?

– Kitty, ce e cu tine? bombăni Farthingham. Pariul a fost isteț din partea mea, dacă îmi permiți să o spun. Indiferent de rezultatul partidei, aveai ocazia să mergi la operă, așa cum îți dorești de mult.

– Pur și simplu nu sunt obișnuită să pierd, mărturisi ea.

– Nici eu, domnișoară Robertson, spuse Richard. Nici nu era genul care să se laude cu victoriile sale. Anne, trebuie să plecăm înainte ca prezența noastră să deranjeze.

– Desigur. Domnișoară Robertson, ai jucat splendid!

– Mulțumesc, Lady Anne. Sper că vom avea prilejul să jucăm din nou.

– Aș fi încântată!

– Voiai să te lăsăm acasă, Farthingham? întrebă Richard.

– Da, te rog, dacă nu te deranjează. Se întinse și o strânse pe Kitty de mână. Distracție plăcută diseară! Ne vedem mâine, și aștept să îmi povestești tot.

– Îți voi povesti cu lux de amănunte.

Lui Richard i se păru că observă o notă de avertisment în vocea ei, un ordin subtil ca el să se comporte cuviincios, pentru că intenționa să treacă de aspectele importante ale spectacolului și să includă toate detaliile serii.

Aștepta nerăbdător să vină seara.

Capitolul 7

Venirea serii o teroriza.

Lui Kitty încă nu-i venea să creadă că Farthingham o pusese în postura jenantă de a merge la operă cu Weddington.

– Nu înțeleg de ce îți faci griji, spuse el înainte să plece în acea după-amiază. E un gentleman și un prieten bun. Te vei distra de minune.

Un prieten bun. Fusese extrem de tentată să-i distrugă iluziile, povestindu-i despre vizita lui Weddington de la începutul săptămânii, dar dacă ar fi făcut asta, fără îndoială ar fi deschis ușa dezvăluirilor din partea lui Weddington despre cum se întâlniseră inițial, ceea ce nu ar fi dus decât la și mai multe întrebări și dezvăluiri. Dacă adevărul despre explorările ei ar fi ieșit la iveală, ce ar fi crezut Farthingham despre ea?

Ținea la el atât de mult. Ceea ce se petrecuse pe coastă fusese doar o rătăcire. Prezența lui Farthingham îi servea drept ancoră, și în lipsa lui cochetase cu pericolul, pericolul sub forma unui bărbat.

În acea seară avea să meargă la operă cu același bărbat. Ura fiecare secundă care trecea, aducând-o mai aproape de momentul în care urma să stea alături de el.

Părinții ei plecaseră deja la o cină între prieteni. Kitty nu se obosise să le spună despre planurile ei, deoarece știuse că ar fi fost

oripilați să afle despre pariul pus de Farthingham, după cum ar fi fost extrem de dezamăgiți de rezultatul acestuia. În plus, aveau încredere deplină în ea, se așteptau să aibă un sezon încărcat și nu îi cereau să-i informeze despre fiecare ieșire pe care intenționa să o facă.

Americancele erau mult mai libere, arareori supravegheate – fapt care explica, probabil, de ce aveau trecere în rândul aristocraților englezi. Gentlemenii își permiteau mai multe față de o americancă. În cercul de prietene americance al lui Kitty se comenta adesea că o lady din societatea engleză se urcase în patul conjugal în noaptea nunții fără ca un gentleman să-i fi atins vreodată nici măcar pielea de pe cot.

Kitty ajunsese la concluzia că metoda englezească nu era tocmai bună de urmat, în special având în vedere felul în care reacționa ori de câte ori Weddington era în apropiere. În ciuda protestelor lui Farthingham, ea credea cu ardoare că Weddington voia să profite de timpul petrecut cu ea în acea seară și avea să încerce să-i atingă mai mult decât doar cotul. Era mai bine să-și aleagă ținuta ținând cont de acea posibilitate. Veșmintele unei femei puteau servi drept armură de protecție la nevoie, iar în acea seară era nevoie.

Petrecu foarte mult timp reflectând asupra hainelor pe care să le poarte. Nu se putea îmbrăca atât de tern pe cât și-ar fi dorit; deși Farthingham nu asista la spectacol, mulți dintre prietenii și cunoștințele sale aveau să participe. De dragul lui trebuia să facă o impresie favorabilă, pentru că, fără îndoială, Londra avea să fie împânzită de zvonul că fusese văzută la operă fără el. Totodată, nu voia ca ținuta ei să dea impresia că încerca să-l impresioneze pe Weddington.

Îl blestemă pe Farthingham pentru a o suta oară în acea după-amiază, apoi îl blestemă pe Weddington pentru a mia oară.

După ce studie cu atenție fiecare rochie din garderobă, alese una din mătase și satin bleu. Mânecile se strâmtau grațios chiar sub cot. Odată ce-și punea mănușile, nu avea să lase nici un strop de piele la vedere. Nu știa exact de ce acel detaliu o făcea să se simtă în siguranță.

Dantela adunată în jurul decolteului pătrat al rochiei lăsa gâtul expus într-o măsură decentă. În păr își fixă o coroniță din flori de iasomie și nu-mă-uita, împletite cu panglică bleu, a cărei fundă era înfrumusețată cu pene de stârc de aceeași culoare. Una peste alta, considera că își alcătuise o înfățișare extrem de elegantă, dar inabordabilă.

Nu voia să încurajeze atenția lui Weddington în nici un fel. Dacă era forțată să facă conversație, avea să vorbească despre vreme, despre faună și floră și despre intenția ei de a deveni o soție excelentă pentru Farthingham. Zâmbi triumfător văzându-și reflecția în oglindă. Da, într-adevăr, avea să profite de fiecare ocazie, oricât de mică, ca să pomenească de afecțiunea pe care i-o purta lui Farthingham.

Bătaia rapidă în ușă îi făcu inima să bată trepidant, și încrederea în sine îi scăzu brusc. Inspiră adânc să se liniștească.

– Intră.

Cu părul brunet revărsat pe spate și o panglică roșie legată într-o fundă perfectă, Emily intră în cameră.

– A sosit ducele de Weddington. De ce ieși cu el și nu cu lordul Farthingham?

– Pentru că Farthingham a pierdut pariul.

– A pus pariu pe tine?

Kitty o pișcă pe Emily de nas.

– În stilul lui caracteristic, Farthingham a crezut că îmi face un serviciu, oferindu-mi ceva ce îmi doream.

– Îl doreai pe Weddington?

Kitty se forță să râdă, însă inima îi bătea cu furie.

– Nu, prostuțo. Îmi doream să merg la operă.

– *Papa* te putea duce la operă ori de câte ori voiai.

– Știu, dar cred că uneori lordul Farthingham este deranjat de faptul că nu îmi poate oferi el mai multe, că se bazează atât de mult pe firea generoasă a lui *papa*.

– Nu înțeleg.

– Nici nu trebuie.

Se gândi preț de o clipă să o invite și pe Emily ca să fie tampon între ea și Weddington, însă respinse ideea drept neadecvată.

Îl văzu pe Weddington încă de la balcon, stând în holul de la intrare. Observându-i pantalonii negri strânși pe picior, își imagină că, dacă s-ar fi uitat atent, ar fi descoperit că îi dezvăluiau mușchii fin conturați. Nu voia să se uite atât de atent; cu toate acestea, în loc să-i admire fracul negru, privirea ei fugea mereu spre coapsele acelea puternice. Se dojeni ferm în gând. Richard ținea în mână jobenul și sprijinea un baston pe podea. Farmecul sumbru pe care-l emana o făcu să-l blesteme din nou, sigură că până la încheierea serii avea să treacă de două mii de invective.

Probabil că îi simțise agitația, căci își ridică privirea încet, întâlnind-o pe a ei cu o intensitate și o precizie uimitoare, ca o săgeată trimisă în centrul țintei.

O cuprinse o neliniște stranie, deloc neplăcută, ca și cum un stol de fluturi și-ar fi luat zborul în stomacul ei.

– De ce arată atât de supărat? întrebă Emily, care își odihnea bărbia peste palme la marginea balustradei.

– Nu cred că e supărat. E doar extrem de serios. Nici pe departe la fel de amuzant ca lordul Farthingham. Bătându-și sora ușor pe spate, Kitty îi promise: Mâine îți povestesc pe îndelete cum a fost.

– Te-aș putea aștepta ca să-mi povestești în seara asta.

– Mai bine nu. Voi veni foarte târziu, sunt sigură. În plus, ar trebui să vorbesc mai întâi cu guvernanta ta, și chiar nu am timp. Fii fetiță cuminte și ascult-o!

Emily făcu o față comică care, în alte condiții, i-ar fi stârnit râsul lui Kitty, dar acum era prea agitată ca să-i poată oferi surorii sale mai mult decât un zâmbet grațios.

Începu să coboare treptele către iadul pe care-l reprezenta seara petrecută în compania lui Weddington.

La naiba! Pe când se apropia de el îi citi admirația din ochi. Își dorea să fi ales ceva mai puțin măgulitor. De pildă, un sac de iută. Orice ținută care nu i-ar fi dat impresia că se străduise din răsputeri să se pregătească pentru ieșirea cu el din acea seară.

– De fiecare dată când te văd, sunt uimit să descopăr cum amintirea mea despre frumusețea dumitale pălește în comparație cu realitatea, rosti el cu un zâmbet curtenitor.

– Sunt foarte aproape de anunțarea oficială a logodnei, Excelență. Ar trebui să ținem cont de asta în orele care urmează.

Zâmbetul lui pieri.

– Crede-mă, domnișoară Robertson, când spun că acest gând nu mă părăsește niciodată. Își puse jobenul pe cap și îi oferi brațul. Mergem?

Privirea lui provocatoare o forță să își pună mâna pe brațul lui ca și cum atingerea n-ar fi avut nici o importanță. Majordomul deschise ușa.

– Vă doresc o seară plăcută, domnișoară.

– Mulțumesc, Robbins, îngăimă Kitty, surprinsă că reușise să se facă auzită la cât de uscată îi era gura.

Trecu pragul de parcă ar fi fost escortată către propria execuție.

În fața ei se ivi trăsura neagră cu blazonul ducal inscripționat pe ușă. Deși cupeul era imens, i se părea prea mic pentru amândoi. Se imagină alături de el în vehiculul întunecat, cu parfumul lui invadându-i nările. În interiorul trăsurii virilitatea lui ar fi copleșit-o și n-ar mai fi avut scăpare.

Un valet îmbrăcat în livrea deschise portiera, iar Kitty văzu abisul negru căscându-se amenințător. Își spuse că, dacă ar fi căzut în el, soarta i-ar fi fost pecetluită. Abia când degetele începură să o doară își dădu seama cât de strâns ținea brațul ducelui. Evitându-i privirea, își eliberă mâna, o puse în palma valetului care aștepta, își ridică fusta și intră în trăsură, moment în care înmărmuri.

– Bună seara, domnișoară Robertson, spuse Lady Anne.

Așezată în colțul umbrit, afișa un zâmbet suficient de luminos cât să estompeze întunericul.

– Lady Anne, ce plăcere neașteptată!

– Doar nu te așteptai să-ți pun în primejdie reputația ducându-te la operă fără însoțitoare, spuse Weddington aproape de urechea ei.

Respirația lui îi înfioră pielea sensibilă de la baza gâtului, și dintr-odată gulerul rochiei i se păru insuficient de înalt.

Își întoarse privirea ca să-l mustre, să-i zâmbească în semn de apreciere pentru atenția lui, să-l certe pentru că o confunda cu altcineva, să-i mulțumească pentru grijă.

– Nu știam la ce să mă aștept.

– Te asigur că nu intenționez să îți provoc nici o supărare, domnișoară Robertson.

– Ai un mod ciudat de a-ți atinge scopul.

– Dacă îți aduci aminte, nu eu am sugerat pariul. De asemenea, sunt convins că ai fi fost și mai supărată pe mine dacă aș fi pierdut dinadins.

Nu reuși să-și mai rețină zâmbetul.

– Ai dreptate, Excelență.

– Atunci să ne bucurăm din plin de această seară.

Nu era sigură cum să interpreteze acel comentariu, dar hotărî că îi disecase mult prea mult fiecare acțiune în parte. Se purta ca un gentleman perfect; nu putea să-și explice de ce nu avea încredere în el sau în comportamentul lui.

Își ocupă locul lângă Lady Anne, în timp ce Weddington se așeză în fața ei. Lovi cu bastonul în plafonul trăsurii, iar aceasta se puse în mișcare.

– Sunt atât de bucuroasă că ne însoțești în această seară, spuse Lady Anne. Ador opera!

– Are să-ți lipsească atunci când te vei mărita cu bărbatul tău fără sânge albastru.

Kitty zâmbi în întuneric.

– Ești logodită, Lady Anne?

– Nu. Dar sunt destul de îndrăgostită de un domn.

– Doar „destul de îndrăgostită"? pufni Weddington. Ultima dată spuneai că ți-a furat inima pe vecie.

– Nu fi dificil, Richard!

Kitty fu uimită de afecțiunea evidentă din vocea lui Weddington în timp ce își mustra sora, precum și de răspunsul ei la fel de afectuos. Nu își putu explica ce demon o împinse să se amestece în discuție.

– Nu crezi în dragoste, Excelență?

– Cred în dragoste din toată inima, scuză-mi jocul de cuvinte. Sunt totodată convins că femeile o oferă mult prea ușor, înainte să se gândească la toate complicațiile.

– Deci consideri că ar trebui să alegem dragostea așa cum alegem o rochie nouă?

– Mai degrabă așa cum ai alege o pereche nouă de mănuși, aș zice, căci e foarte important să se potrivească perfect pe mâini, mai important chiar decât aspectul.

– Poate nu ai observat, dar și corsajul unei rochii de seară trebuie să se potrivească perfect pe trup.

– Te asigur, domnișoară Robertson, că potrivirea corsajului dumitale nu a trecut neobservată. Totuși, nu ai pomenit corsajul, ci rochia în sine. Cred că fusta nu are nimic de-a face cu analogia dumitale.

– Dimpotrivă, Excelență, permite libertate, ceea ce, în opinia mea, este esențial pentru o dragoste adevărată. Mănușile pot fi destul de restrictive, degetele îmi amorțesc adesea înainte de sfârșitul serii. Nu sunt de acord cu viziunea dumitale despre dragoste și mă tem că nu vei reuși să găsești o femeie care s-o accepte.

Râsul lui vui în trăsură, stârnind un ecou care îi făcu plăcere din motive pe care nu le înțelegea. Era mai grav, mai bogat decât râsul lui Farthingham. Ca și cum Weddington îl ținea pentru momente speciale, care îl făceau cu atât mai prețios, în timp ce Farthingham se folosea de el cu orice ocazie.

– A fost minunat, domnișoară Robertson, exclamă Lady Anne bătând din palme. Mi se pare că ți-ai găsit nașul, Richard.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă, Anne.

Lady Anne își puse mâna pe brațul lui Kitty.

– Majoritatea femeilor îi adresează prea puține cuvinte lui Richard, temându-se că, dacă deschid gura și își dau drumul la limbă, îi vor pierde favorurile.

Pierderea favorurilor era tocmai ceea ce Kitty spera să obțină, dar avea impresia că eșuase lamentabil.

– Atunci să înțeleg că nu ai câștigat niciodată inima unei femei, Excelență.

– De ce anume ar fi nevoie ca să o câștig pe a dumitale, domnișoară Robertson?

Se eschivase cu pricepere, iar ea se întrebă de ce crezuse că prezența lui Anne avea să o protejeze. Din vocea lui răzbăteau amintiri care îi uneau și îi despărțeau. Dacă afirma că inima ei îi aparținea lordului Farthingham, oare Weddington ar fi întrebat-o de ce îl căutase în zori la malul mării? Ce ar fi dezvăluit în fața surorii lui și ce ar fi ținut secret?

– Este o întrebare complicată, Excelență. Nu e ușor să răspund. Nu am o listă de atribute pe care să le bifez pentru a mă asigura că un domn îmi câștigă inima.

– Dar în cazul tău, Anne?

Deși întrebarea fusese adresată surorii lui, Kitty îi simțea privirea ațintită asupra ei.

– E ceva intangibil, mai degrabă un sentiment că suntem făcuți pentru a fi împreună, aș zice. Nu pot să descriu, Richard. E vorba atât de frumusețea dragostei, cât și de frustrarea pe care o provoacă. Oricum, fiecare persoană trebuie să o încerce în felul său propriu, așa că nu se pot da sfaturi în privința aceasta.

Îi venea să o aplaude pe Lady Anne. „Vezi-ți de treaba ta, Weddington", se gândi Kitty. În același timp, avea impresia distinctă că poate exact asta făcea.

Opera Regală Italiană fusese cunoscută odinioară drept Teatrul Covent Garden. Kitty se așeză lângă Lady Anne pe rândul din față al lojei, iar Weddington ocupă locul din spatele tinerei americance. Era perfect conștientă de fiecare respirație a lui, mai ales că parfumul cu note de lămâie, parte integrantă din el, o învăluia amețitor încă din trăsură.

La ridicarea cortinei, Lady Anne se aplecă ușor în față și își duse la ochi un binoclu mic de argint. Kitty nu și-l adusese pe al ei, dar nici nu avea neapărat nevoie, căci loja ducelui era destul de aproape de scenă ca să poată vedea clar fiecare actor și fiecare detaliu al decorului. Nici măcar tatăl ei nu obținuse vreodată locuri atât de bine plasate, se gândi ea.

Învățase italiana la o vârstă fragedă, la fel și franceza. Cum succesul tatălui ei îi permisese să frecventeze cercuri inaccesibile majorității doamnelor, fusese hotărâtă să profite din plin de oportunitățile pe care i le oferea și să îl facă întotdeauna mândru de ea. Se dedicase studiilor cu aceeași fervoare cu care se dedicase oricărei alte activități, iar opera era o experiență pe care o aprecia cu adevărat și cu care se delecta. Prin urmare, pe măsură ce reprezentația începu să o prindă, gândurile i se îndepărtară de la Weddington.

Până când respirația lui caldă îi mângâie din nou ceafa.

– Stai pe loc, murmură el extrem de încet, aproape neauzit, cu buzele atât de aproape încât i le putea simți. Menajera nu a închis bine un nasture.

Cu degetele înmănușate, îi mângâie șira spinării de la ceafă până la vârful umerilor. Sus și jos. Un cerc mic. Jos. Un cerc minuscul. Sus. Din nou și din nou. Extrem de degajat. Incredibil de senzual. Căldura lui răzbătea prin mătasea care-i despărțea. Era conștientă de rotirea lentă a mâinii lui, de apăsarea palmei la baza gâtului ei, de încheieturile care i se odihneau sub bărbie, de vârful degetelor care îi traversau agale clavicula pentru a se afunda în golul de la baza gâtului.

Kitty respira superficial, înghițea în sec, sigură că el îi simțea mișcarea gâtului sub degete.

Căldura o învălui și o pătrunse până când se stabili în cel mai neașteptat loc dintre toate: împreunarea coapselor ei. Nu putea decât să stea nemișcată în scaun, fără să caute presiunea după care trupul ei tânjea instinctiv.

Ca și când ar fi avut tot timpul din lume, ca și când cortina nu s-ar fi lăsat niciodată și reprezentația nu ar fi luat sfârșit, el își petrecu degetele de-a lungul claviculei ei, apoi în sus pe gât, ascunzându-le în spatele urechii. Simțind cum sânii i se umflau sub materialul rochiei și sfârcurile i se întăreau, Kitty se întrebă cum putea o atingere atât de simplă să-i dea impresia că îi mângâia fiecare centimetru sensibil al trupului.

Își reprimă un geamăt și se chinui să-i ignore intențiile, dar nu era o luptă pe care s-o poată câștiga. Privirea i se încețoșă

și i se întunecă, apoi își dădu seama că pleoapele i se închiseseră. În acel moment intră în joc și degetul lui mare, dezmierdându-i lobul și cochilia delicată a urechii. În starea de slăbiciune în care se afla, își zise că ar fi putut pur și simplu să cadă de pe perna catifelată a scaunului. Cum reușea să-i distragă atenția complet cu o manevră atât de simplă?

Mâna lui îi alunecă pe spate, apucându-se, în sfârșit, să-i încheie nasturele rebel.

– Gata, șopti el, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Ordinea a fost restabilită.

Îi simți retragerea aproape brutal și își dădu seama că tânjea după el. Tremura, nu de frig, ci din cauza dorinței de a-și abandona locul, de a se urca în poala lui și de a-l implora să găsească mai mulți nasturi care aveau nevoie de atenția lui remarcabilă.

Richard se așeză incomod în scaunul lui, întrucât bărbăția umflată îl durea aproape la fel de tare ca porțiunea inferioară a spatelui. Fusese un idiot că o tachinase, pentru că astfel se tachinase pe sine. O atingere nu era nici pe departe suficientă, dar știa că și dacă ar fi atins-o pentru fiecare stea de pe cerul infinit, tot nu i s-ar fi părut de-ajuns.

Dumnezeule, chiar dacă purtase mănuși, fusese ca și cum vârfurile degetelor lui îi țineau minte pielea ca de mătase din clipele în care o strânsese în brațe pe malul mării. Tânjea să-și petreacă buzele pe aceeași cărare pe care o traversase degetul lui, dar probabil Anne ar fi observat. Își asumase un risc sperând că spectacolul avea să o captiveze, împiedicând-o să observe ce se petrecea în jur. Rezultatul fusese pe măsura riscului, dar nu îndrăznea să meargă mai departe, căci era în pericol să-și piardă stăpânirea de sine și să cedeze tentației de a o ridica de pe scaun și de a o așeza la el în poală.

Atingerea lui o afectase și pe Kitty. Simțise asta în micile tremurături de sub mâna lui, în felul în care înghițea în sec, în respirația ei sacadată. Era incredibil de conștient de fiecare aspect al ființei sale.

Oare Farthingham o stârnea la fel? S-ar fi aprins ea atât de repede sub atingerile lui dacă Farthingham ar fi avut același efect

asupra ei? Sau oare reacția ei rapidă și intensă indica o nevoie imensă de plăcere? Oare Farthingham îi oferea satisfacție sau o lipsea de ea?

Și ce ar fi putut face Richard în privința asta? Loialitatea ei față de Farthingham era lăudabilă și îl făcea să o admire și mai mult. Ar fi rămas cu Farthingham indiferent de situație, întrucât credea în el, credea în cuplul pe care-l formau ei doi.

Era hotărâtă să doarmă așa cum își așternuse, chiar dacă culcușul era șifonat și în neorânduială.

Văzuse cum Farthingham o sărutase pe obraz și pe frunte, cum o luase de mână. Și totuși, Richard nu observase ca ea să se fi înfierbântat, așa cum părea să o facă de fiecare dată când o atingea el – până și doar cu un deget înmănușat. Cu toate că intențiile sale numai inocente nu fuseseră. Încercase dinadins să o tulbure, să o facă să se întrebe cum ar fi fost să-i simtă atingerea deplină. Îi dăduse doar o idee despre ce avea de oferit, și cu asta își făcuse rău sieși.

Se foi în scaun, recunoscător că doar spatele îl durea. Își redeschisese o rană mai veche atunci când țâșnise nebunește după mingea de tenis și aterizase dizgrațios pe iarbă. Era motivul pentru care în seara aceea purta un baston: era menit să-i ușureze durerea care-l străfulgera când pășea.

De obicei, spatele îl durea numai când vremea era rece și umedă, sau când făcea prea mult efort. Anne își exprimase îngrijorarea față de intenția lui de a juca tenis deoarece îi cunoștea foarte bine această sensibilitate. Ar fi trebuit să-i ia în seamă avertismentul, dar fusese hotărât să câștige ceea ce Kitty nu voia să-i ofere.

Nu putea trece peste fascinația pe care o nutrea față de ea. Dacă și-ar fi pus mintea, ar fi putut să aibă orice femeie din Anglia, probabil orice femeie din America. Deși nu avea trăsăturile angelice ale lui Farthingham, era mulțumit de înfățișarea lui. Purta cinci titluri prestigioase, avea bani, cinci moșii imense, două reședințe în Londra – una menită să-i fie domiciliu conjugal atunci când avea să se căsătorească –, ambarcațiuni, trăsuri și o herghelie excelentă. Lista proprietăților sale era nesfârșită, și pentru

gestionarea lor era nevoie de cinci administratori care să lucreze neobosit. Soția lui nu ar fi dus lipsă de absolut nimic.

Și atunci de ce femeia aceea nu îl dădea la o parte pe Farthingham pentru a se grăbi în brațele lui, după ce el îi spusese extrem de clar că și-o dorea acolo? Era posibil ca ea să-l iubească într-adevăr pe Farthingham? Era iubirea atât de puternică, atât de importantă încât conta mai mult decât toate proprietățile și avantajele pe care i le putea furniza Richard?

Dar dacă el ar fi adăugat dragoste la tot ce avea de oferit deja?

Clătină din cap. Deși credea în dragoste, nu era interesat să încerce pe propria piele acest sentiment. O, își iubea mama, o iubea pe Anne și își iubise tatăl. Dar o femeie cu care nu avea nici o legătură de sânge?

Niciodată. Dragostea de acel fel îi făcea pe oameni să-și piardă controlul. Anne era exemplul perfect: perora necontenit despre un misterios bărbat de rând, fiind conștientă în același timp de toate lucrurile la care trebuia să renunțe dacă s-ar fi căsătorit cu unul ca el.

Sau poate credea că Richard, văzând că nu suporta să renunțe la traiul cu care era deprinsă, i-ar fi dat o zestre consistentă și l-ar fi ajutat pe soțul ei să urce în ierarhia socială, în loc să-l lase să o tragă în jos pe ea.

Se mișcă din nou în scaun. Ar fi trebuit să amâne această ieșire, ținând cont de timpul necesar pentru ca spatele lui să se recupereze. Înotul ajuta. Nu era sigur de ce. Poate pentru că, atunci când plutea, trupul său era liber de orice greutate, ca într-un cocon. Își zise că ar fi ajutat și să fie cocoloșit de domnișoara Robertson. Își imagina mâinile ei delicate masându-i spatele cu ulei de in, zăbovind pe îndelete asupra fiecărui mușchi, nelăsând nici un centimetru de piele neatins. Da, îi plăcea imaginea pe care i-o trezeau acele gânduri.

Odată cu imaginea îi reveni și durerea, într-un cu totul alt loc decât spatele.

Incredibil. Nu era novice în materie de amor, și totuși nu își amintea să mai fi reacționat vreodată atât de repede sau atât de intens la gândul unei femei care îi plăcuse. Nu trebuia decât să-i

apară în minte o imagine fugară a lui Kitty, iar trupul lui era gata să răspundă. Pentru un bărbat de vârsta lui, ar fi trebuit să se comporte mai decent.

O adusese pe Anne la operă pentru ca astfel Kitty să fie mai în largul ei. Fusese sincer. Nu intenționa să-i păteze reputația – mai ales dacă ar fi reușit să o convingă de faptul că el ar fi trebuit să-i fie soț, nu Farthingham. Voia ca ducesa lui să fie ireproșabilă, să nu fi fost implicată în nici un scandal.

Desigur că se ridicaseră câteva sprâncene atunci când își făcuse apariția alături de ea. Dăduse câteva explicații unor persoane strategic alese – îi făcea o favoare lui Farthingham, căruia i se iviseră niște treburi pe neașteptate. Până în după-amiaza următoare, toată Londra avea să știe că nu se afișase cu Kitty fără știrea lui Farthingham, fără consimțământul sau binecuvântarea lui. Nu că ar fi fost treaba cuiva, cu excepția lui și a lui Farthingham, dar cunoștea mult prea bine daunele pe care le puteau provoca zvonurile răutăcioase. O simțise pe pielea lui atunci când îi murise tatăl. Nu fusese de-ajuns că doctorii nu știuseră dacă Richard avea să supraviețuiască sau nu și, în primul caz, dacă avea să mai meargă vreodată fără să șchiopăteze. O, nu. Bârfitorii avuseseră un adevărat festin, imaginând tot felul de scenarii despre ceea ce se întâmplase pe mare între el și tatăl lui.

Își întoarse atenția către Kitty. Prefera să se gândească mai degrabă la ea decât la trecutul lui. Ar fi putut petrece toată noaptea doar privind-o. Oare ce i-ar fi putut oferi lui Farthingham ca să-l convingă să renunțe la planurile de căsătorie?

Capitolul 8

Pe drumul spre casă, Kitty se uită la mâinile ei înmănușate, apoi pe fereastră, studie umbrele din trăsură – pe scurt, făcu tot ce îi stătea în putință pentru a evita să-l privească pe Weddington. Crezuse că fusese conștientă de prezența lui mai devreme, însă acum era de parcă i-ar fi pătruns sub piele. Era conștientă

de fiecare dată când el se mișca pe banchetă, de fiecare dată când ofta, oricât de slab, de fiecare mișcare a mâinilor sale și de intensitatea cu care o scruta.

Se gândi să-l ia la rost pentru libertățile pe care și le îngăduise atunci când o atinsese, dar voia pur și simplu să uite ceea ce se întâmplase. Deși i se părea imposibil să uite vreodată. Era ca și cum i-ar fi aruncat un lat în jurul gâtului, o frânghie de catifea care o trăgea spre el.

Aceste sentimente erau în contradicție totală cu educația pe care o primise. Se străduise din răsputeri să îngroape și cel mai mic indiciu al existenței lor, însă o mângâiere ușoară din partea lui fusese de ajuns ca să-i reaprindă dorințele interzise. Din păcate, îi lipseau mijloacele necesare pentru a stinge flăcările.

Tânjea după îmbrățișarea liniștitoare a lui Farthingham, după un loc unde să se ascundă de senzațiile și de gândurile oribile care o chinuiau. Era pe marginea prăpastiei și se temea că fie și cea mai mică atingere a lui Weddington avea să o catapulteze pe arena în care nu voia să pășească.

– Nu ți-a plăcut la operă, domnișoară Robertson? o întrebă el.

Speriată de vocea lui, se strădui să-și recapete controlul asupra propriilor emoții, nevrând să-i dea de înțeles cât o tulburase mai devreme.

– Mi-a plăcut foarte mult, Excelență, mulțumesc.

– Anne și cu mine venim la spectacole destul de des. Ești bine-venită să ni te alături oricând dorești.

Capitulă și își întoarse privirea spre el.

– Vă apreciez generozitatea, dar, sincer, am petrecut mare parte din seară gândindu-mă la lordul Farthingham. I-am simțit lipsa.

– Atunci adu-l și pe el data viitoare.

Oferta lui o surprinse. Oare credea că Farthingham nu avea să observe degetul care îi mângâia gâtul pe sub gulerul înalt din dantelă al rochiei?

– Îi voi transmite invitația.

– Ar fi foarte distractiv să vină și lordul Farthingham, interveni Lady Anne. Întotdeauna mă simt bine în compania lui.

– Are un talent aparte de a se asigura că toți din jurul lui se distrează, recunoscu Kitty. Știe cum să-i facă pe ceilalți să se relaxeze. Întotdeauna m-am simțit bine în compania lui.

– Îmi pari o femeie care preferă riscul în defavoarea confortului, remarcă Weddington.

– Recunosc, în tinerețe am dat dovadă de o anume sălbăticie. Am muncit din greu să o îmblânzesc.

– Păcat! Prefer o femeie care are un dram de sălbăticie în fire.

– Se prea poate ca gentlemenii să prefere o astfel de femeie, dar nu o vor lua niciodată de soție.

– Vorbești ca și cum ai fi trecut prin asta.

Durerea familiară îi pârjoli stomacul.

– Cunosc o femeie care a fost extrem de sălbatică odinioară. A plătit scump pentru faptele sale.

– Deci ai învățat din greșelile ei?

– Da.

– Și ești mulțumită cu alegerea ta?

– Foarte mulțumită. Și mult mai fericită decât dumneata, cred.

Satisfăcută de schimbul de replici, își îndreptă atenția înapoi spre fereastră.

– Pe ce anume îți bazezi părerea despre fericirea mea? vru el să știe.

– Arareori zâmbești, și te-am auzit o singură dată râzând.

– Are dreptate aici, Richard. Ești de-a dreptul posomorât uneori, spuse Lady Anne.

– Mulțumesc, draga mea surioară. Voi ține minte asta cu prima ocazie când vei avea nevoie de o rochie nouă.

Din nou, Kitty îi observă cu surprindere afecțiunea din voce. Se întrebă dacă sora lui i-ar fi putut vreodată stârni cu adevărat mânia.

– Credeam că ești de părere că femeia ar trebui să-și exprime opiniile, zise Lady Anne.

– Cu siguranță, atâta vreme cât opiniile sale sunt aceleași cu ale mele.

Kitty deveni atentă la această remarcă ridicolă.

– Nu vorbești serios.

– Nu tocmai spuneai că sunt întotdeauna serios?

Oare sesizase o urmă de șicană în vocea lui? Și-ar fi dorit ca trăsura să fie suficient de luminată cât să-l poată privi în ochi și să-și dea seama dacă râdea de ea. Conceptul de șicană era complet diferit de tot ceea ce știa despre el. Nu voia să creadă că ducele avea și o latură mai veselă. Pentru Kitty, el era și avea să fie întotdeauna sumbru și periculos, un bărbat care o ispitea cu sentimente de nemărturisit.

Când trăsura se opri cu o hurducătură, fu recunoscătoare pentru sincronizarea perfectă și pentru faptul că drumul luase sfârșit. Se întoarse către tânăra aristocrată.

– Lady Anne, mi-a făcut o imensă plăcere compania dumitale. Mulțumesc din suflet pentru această seară de neuitat.

– Cu cea mai mare plăcere, domnișoară Robertson. Și sper că vei accepta invitația lui Richard de a ni te alătura și altă dată. Sincer, nici unul dintre noi nu va obiecta față de prezența lordului Farthingham.

– Mulțumesc. Sper să ne revedem curând.

Înainte să apuce să îi mulțumească lui Weddington, acesta spuse:

– Te conduc până la ușă.

– Nu este nevoie.

– Trebuie să insist.

Desigur. Era hotărât să facă numai cum voia el în orice situație. Ca la un semnal, portiera se deschise, scările fură coborâte și valetul întinse mâna înmănușată.

Kitty păși pe trotuar și așteptă nerăbdătoare să coboare și ducele. Pe când se îndreptau spre ușa de la intrare fu acut conștientă de bătăile bastonului pe caldarâm și de mersul lui țeapăn. La operă, lentoarea mișcărilor lui o iritase, crezând că prelungea drumul până la lojă anume ca toată lumea să-i observe partenera.

Dar acum nu mai avea nici un motiv să tragă de timp. Se întoarse cu fața la el și, în lumina slabă a lămpilor cu gaz de pe stradă, îi remarcă buzele crispate, ochii mijiți de durere și postura

rigidă. Nu avea acele mișcări fluide care o impresionaseră pe stâncile unde îl văzuse întâia oară.

– Ai dureri? se surprinse ea întrebând.

Îl surprinse și pe el, judecând după expresia de pe chipul lui.

– Spatele îmi dă de furcă, dar credeam că îmi ascund jena destul de bine.

– O făceai... o faci. Nu trebuia să întreb. Îmi cer iertare.

– Ți-aș ierta orice, domnișoară Robertson.

– De ce faci asta?

– Ce anume?

– Îmi vorbești de parcă însemn pentru dumneata mai mult decât aș merita vreodată.

– Dacă asta crezi, înseamnă că nu vezi întreaga măsură a stimei mele față de dumneata.

– Intenționez să devin soția lordului Farthingham.

– Cele mai bune intenții se rătăcesc uneori.

– Oare ce a răzbătut din vocea dumitale era speranță sau avertisment?

Buzele lui se relaxară într-un zâmbet.

– Puțin din amândouă. Nu sunt genul de bărbat care cedează ușor când vrea ceva.

– Cred că mă vrei pentru că nu mă poți avea. Fructul oprit pare întotdeauna mai dulce.

El făcu un pas înainte, iar zâmbetul i se estompă.

– Ce știi dumneata despre fructul oprit?

Nu avea de gând să dezvolte subiectul, astfel că decise să-i ignore întrebarea.

– Sora dumitale te poate vedea din trăsură.

– Așa este. Punându-și un deget înmănușat sub bărbia ei, Richard murmură: Te-aș putea face fericită.

– Îl iubesc pe lordul Farthingham. El mă face fericită.

– Eu te-aș face și mai fericită.

Râzând ușor, se dădu un pas înapoi, eliberându-și bărbia.

– Ești prea arogant.

– Numai dacă afirmațiile mele se dovedesc a fi false.

– De ce nu mi-ai spus că ai dureri? întrebă ea, hotărâtă să ducă discuția pe un alt făgaș.

– Te-ai fi oferit să masezi locul dureros?

– Nu, dar am fi putut amâna seara la operă până te simțeai mai bine.

– Disconfortul este suportabil. Nu la fel ar fi fost și seara fără dumneata.

Ea clătină din cap, uimită de felul în care întorcea totul în avantajul lui. Era timpul să plece.

– Mulțumesc, Excelență, pentru această seară.

– Cum adică? Nu o descrii așa cum ai făcut-o pentru Anne? Plăcută? Memorabilă? De neuitat?

– În ceea ce te privește, descrierea potrivită ar fi: iritantă, supărătoare, enervantă. În această seară ți-ai permis libertăți la care nu aveai dreptul.

Poftim. O spusese.

– Nu mi s-a părut că ai obiectat.

– Ce altceva puteam face decât să îndur? Să îți dau peste mână și să-i atrag atenția lui Lady Anne asupra locului unde se aflau degetele dumitale?

Nemernicul îndrăzni să ridice un colț al gurii, părând să zâmbească.

– Să înduri? Domnișoară Robertson, sunt cât se poate de convins că mi-ai savurat dezmierdările.

Sunetul palmei lui Kitty lovindu-se de obrazul lui stârni un ecou între ei. Ochii o usturau din cauza lacrimilor, căci, într-adevăr, savurase fiecare mângâiere.

– Nu te plac, Excelență. Nu te plac deloc.

Se repezi la ușă și intră în casă înainte să se umilească și mai mult.

Majordomul o privi uimit.

– Domnișoară Robertson...

– Te rog, trimite camerista sus să mă ajute să mă pregătesc pentru somn. Spune-i să aducă o sticlă din cel mai bun whisky al tatei.

Îl admiră pe majordom pentru că nu manifestă surprindere față de cerința ei. Se târî pe trepte, fiecare pas fiind mai dificil decât cel de dinainte. Își dorea să nu se fi plimbat pe malul mării, își dorea să nu-l fi văzut pe Poseidon.

Acceptă ajutorul lui Nancy pentru a se dezbrăca și a se pregăti de somn numai pentru că i-ar fi fost imposibil să-și dea jos singură rochia și lenjeria. De ce nu puteau avea femeile haine croite la fel de simplu precum cele ale bărbaților?

Își evită imaginea în oglindă în timp ce Nancy îi pieptănă și îi împleti părul. De ce nu puteau femeile să poarte părul scurt, ca al bărbaților? Nu că ar fi vrut să își taie pletele, dar uneori, când își dorea să fie singură, ajungeau să reprezinte un inconvenient.

După ce Nancy plecă, Kitty turnă whisky într-un pahar mare și se așeză în scaunul ei preferat de la fereastră. Goli paharul ca și cum ar fi fost cu apă, apoi tuși, savurând arsura de pe gât și lacrimile din ochi. Whisky-ul era păcatul ei secret – dacă nu punea la socoteală întâlnirile cu Weddington. Bănuia că tatăl său știa că bea, dar nu îi spunea niciodată nimic când dispărea câte o sticlă. În definitiv, acesta era cel mai simplu mod de a obține uitarea.

Acum însă, în loc să-i amorțească simțurile, alcoolul păru să i le întețească. Închizând ochii, își petrecu degetul peste claviculă. Simțea încă atingerea lui Weddington ca și cum ar fi lăsat în urmă o bucată din el.

Să-l ia naiba, să-l ia naiba, să-l ia naiba pentru că o făcuse să tânjească după mângâierile lui! La naiba și cu trupul ei, care își dorea ca el să fie acolo, să-i întețească focul mocnit din vintre!

Se trezi în iad. Tâmplele îi pulsau în ritmul haotic al unui toboșar care mai avea de învățat meserie. Ceva pufos și uscat îi gâdila gura ca și cum ar fi înghițit coada unei pisici. Ochii o dureau, iar în stomacul ei părea să se desfășoare o răscoală.

Își plătea scump decizia ca fiecare lacrimă vărsată să fie urmată de o gură de whisky. Habar nu avea cum le-ar fi putut explica dispariția sticlei părinților ei dacă ar fi întrebat-o. Tatăl său ținea inventarul băuturii la fel de strict cum ținea ea socoteala bijuteriilor. Spera ca el să treacă lipsa cu vederea, așa cum o făcuse și în alte ocazii.

Se cutremură când pulsațiile ce îi zvâcneau în cap deveniră mai intense și mai răsunătoare.

– Domnișoară Robertson?

– Ce? îngăimă ea mijindu-și ochii în beznă.

Glasul ei sunase asemenea strigătului de împerechere al unei broaște, nu ca vocea delicată a unei doamne. „Doamne, Dumnezeule, cruță-mă!" Se întorsese la origini. Nepoata cârciumarului. Îi venea rău.

Era snoabă... exact cum părea a fi Weddington, cu toate prostiile pe care le debita despre oamenii de rând. Detesta să aibă ceva în comun cu bărbatul acela.

În clipa în care ușa se deschise cu un scârțâit, craniul ei amenință să crape în două din cauza sunetului.

– O, domnișoară Robertson, sunt cele mai frumoase!

Auzi o bubuitură și apoi foșnetul îngrozitor al draperiilor date la o parte. Lumina neiertătoare a zilei se năpusti fără milă asupra ochilor ei. Cu un geamăt, își trase cuvertura peste ea și se afundă în salteaua de puf. Cu puțin noroc, se putea ascunde acolo pentru totdeauna.

– Domnișoară Robertson, sunteți cea mai norocoasă dintre femei. Nu vreți măcar să citiți biletul de la lordul Farthingham?

Trase pătura numai atât cât să poată vedea pe deasupra ei.

– Ce?

– Florile, domnișoară.

Kitty deveni conștientă de parfumul subtil care o împresura: un amestec încântător de orhidee și trandafiri. Deschise ochii mai tare și o văzu pe Nancy întinzându-i o misivă. În spatele cameristei era o vază în care fuseseră aranjate cele mai frumoase și mai variate flori pe care le văzuse în viața ei.

Uitând de durerea de cap, se forță să se ridice.

– Sunt de la lordul Farthingham?

– Așa am presupus, domnișoară.

Simți cum zâmbetul larg amenința să-i provoace o fractură de maxilar. Fără îndoială îi simțise lipsa în seara precedentă la fel de mult pe cât îi simțise ea lipsa. Luă biletul de la Nancy,

îl despături... și durerea de cap reveni cu toată forța. Nu erau de la Farthingham.

Draga mea domnișoară Robertson,

O mie de scuze pentru ceea ce ai fost forțată să înduri în compania mea seara trecută. Dumneata și lordul Farthingham puteți folosi singuri loja mea de la Opera Regală Italiană cât timp vă aflați la Londra.

Al dumitale devotat,

Ducele de Weddington

– Ce s-a întâmplat, domnișoară? întrebă Nancy.

Kitty clătină din cap, însă regretă imediat mișcarea.

– Nu sunt un dar de la Farthingham. Sunt o scuză de la Weddington.

– Toate?

– Nu, doar trandafirii, pufni Kitty. Nu am nici o idee de la cine sunt orhideele. Se încruntă. Sigur că *toate* sunt de la duce. De ce ai crede altceva?

– Pentru că a trimis atât de multe, domnișoară.

Se dădu jos din pat ca să se uite mai bine. Fără să numere, estima că măcar două duzini de flori umpleau vaza. Fiecare splendidă, fiecare demnă de admirat. Dar îi veni greu să le apreciieze, știind de la cine veniseră.

– Du-le jos în salon, să se bucure toată lumea de ele.

– Nu cred că este loc, domnișoară.

De ce era confruntată cu ineficiența servitorilor tocmai în acea dimineață, când nu era în stare să ia măsuri?

– Înțeleg că e un buchet mare, Nancy, dar salonul *este* spațios.

– Da, domnișoară, dar celelalte flori ocupă aproape tot spațiul liber din salon și din camera de zi.

– Care celelalte flori? întrebă ea cuprinsă de o senzație de neliniște.

– Toate celelalte pe care le-a trimis. Sunt aproape o mie, cred. Tot sosesc de-o oră încoace, și abia dacă găsim suficiente vaze să le aranjăm pe toate cum trebuie.

Kitty înșfăcă halatul de casă de pe un scaun din apropiere, își vârî brațele în mâneci, strânse cordonul și se năpusti afară din cameră. Coborî scările în salturi, gândindu-se că n-ar fi fost de mirare să-l vadă pe Weddington așteptând la baza lor.

Se opri înmărmurită la intrarea în salon. Camera era plină cu toate soiurile de flori în toate culorile imaginabile. Unele în vaze, altele prinse doar cu o fundă. *O mie de flori. O mie de scuze.*

– Kitty, ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă mama sa, ținând în mână un buchet de parcă nu știa ce să facă cu el.

Tânăra femeie clătină din cap. Cum ar fi putut să explice fără să dezvăluie tot?

– Tatăl tău nu va fi deloc mulțumit de faptul că Farthingham manifestă o asemenea extravaganță...

– Nu Farthingham. Weddington.

Mama sa o privi de parcă tocmai ar fi fost amenințată cu un pistol.

– Ducele? Când Kitty încuviință din cap, întrebă șovăitor: De ce ar trimite...

– Ca să-și ceară scuze.

– Pentru ce trebuie să-și ceară scuze?

Kitty nu se putu hotărî dacă să plângă sau să râdă.

– Este interesat de mine, mamă. Iar nu sunt deloc interesată de el.

– Își cere scuze pentru un interes?

– E complicat.

– Așa mi se pare.

Clătinând din cap, Kitty se îndreptă spre una dintre vaze și atinse o petală catifelată.

– Tipic pentru un bărbat să creadă că poate câștiga o doamnă pur și simplu cheltuind bani pentru ea.

– Nu te cunoaște deloc dacă își închipuie că poți fi ademenită cu daruri.

– Ai perfectă dreptate, oftă Kitty. Nu știe nimic despre mine.

Și dacă ea nu-și schimba decizia, nici nu avea să știe vreodată mai multe despre ea.

Durerea de cap îi reveni când fu înștiințată că ducesa de Weddington și fiica ei veniseră în vizită. Dintre toate după-amiezile

în care puteau să-și facă apariția, o aleseseră pe cea în care ea nu era în apele ei. Cu toate acestea, se îmbrăcă adecvat, își pișcă obrajii și își mușcă buzele pentru a le da un strop de culoare și coborî în salon să-și întâmpine musafirele.

O femeie minionă cu păr argintiu se plimba prin cameră, admirând abundența de flori proaspete. Lady Anne era așezată pe o canapea, cu mâinile încrucișate în poală. Se ridică în picioare când o văzu pe Kitty.

– Domnișoară Robertson.

– Lady Anne.

Când doamna mai în vârstă se întoarse, Lady Anne spuse entuziasmată:

– Mamă, ți-o prezint pe domnișoara Kitty Robertson.

Ducesa îi oferi un zâmbet plin de căldură.

– Domnișoară Robertson, este o adevărată plăcere.

– Excelență, sunt extrem de onorată de vizita dumneavoastră. Vă rog, luați loc! Întorcându-se ușor, Kitty făcu semn servitorului să aducă ceaiul.

Ducesa se așeză pe canapea lângă fiica ei, iar Kitty ocupă scaunul din fața lor.

– Florile sunt de-a dreptul încântătoare, spuse ducesa.

– Mulțumesc, Excelență, dar nu îmi pot asuma meritul pentru frumusețea lor.

– Sunt conștientă de asta, fetițo. Anne spune că mă înșel, dar cred că sunt florile lui Richard. Prea multe seamănă cu cele care umpleau sera noastră până azi-dimineață. Îndrăznesc să spun că nu a dormit toată noaptea, pregătindu-le să fie livrate aici.

Kitty abia dacă îl observă pe servitorul care puse tava cu ceai pe masă, căci se uita la ducesă.

– Nu credeți că au fost luate dintr-o florărie sau de la un florar?

– Mă îndoiesc. Sera era plină ieri. Azi însă, când am trimis fata să culeagă niște flori proaspete pentru camera mea, mi-a spus că nu mai era nici una. Par să se afle toate aici, încheie ducesa cu o fluturare a mâinii.

Kitty se simți ceva mai bine la gândul că nu cheltuise atât de mult pentru ea.

– Aveți un grădinar demn de laudă...

– Nu, nu, nu, fetiță dragă. Nu grădinarul nostru. Richard. Sunt florile lui. Nu permite nimănui să le atingă atunci când ne aflăm la Londra. Tocmai de aceea am trimis-o pe fată la prima oră, ca să fure câteva fără știrea lui. Din câte am aflat, în această dimineață Richard îi instruia pe servitori să le încarce în trăsuri.

– Vreți să spuneți că fiul dumneavoastră a cultivat toate aceste flori?

– Dacă sunt într-adevăr ale lui, ceea ce este aproape sigur. Ducesa își arcui subtil o sprânceană. Sunt ale lui?

Kitty își mută privirea de la ducesă la Lady Anne. Simțea cum îi lua foc fața.

– Biletul care le însoțea era de la ducele de Weddington.

– Ce ai făcut să câștigi asemenea favoruri din partea lui?

Capacul clămpăni când Kitty ridică ceainicul, căci mâinile îi tremurau îngrozitor.

– Chiar nu știu, spuse ea, sperând ca maniera în care accentuase cuvintele să exprime fără echivoc faptul că nu avea nici o idee, nu că nu voia să spună.

„L-am sărutat în zori și ni s-a înfierbântat sângele. Se pare că nu reușește să uite, așa cum nici eu nu pot."

– Orhideele sunt un hobby de-al lui, deși nu cred că este la fel de obsedat pe cât se spune că ar fi Joseph Chamberlain. Am impresia că Richard găsește consolare în sera lui. Acolo și la mare.

Kitty le înmână musafirelor ceștile și farfurioarele.

– Și mie îmi este dragă marea.

– Trebuie să ne vizitezi la Drummond Manor cândva, spuse Lady Anne. Te-am primi cu mare drag, nu-i așa, mamă?

– Da, desigur.

– Richard te-ar putea duce în larg cu unul dintre iahturile lui.

– Chiar nu știu când voi avea timp, cu toate planurile pe care trebuie să le fac împreună cu lordul Farthingham.

– Înțeleg, dar e păcat. Îi spuneam mamei cât de bine m-am simțit în compania dumitale. Sper că vei veni să ne vizitezi.

– Aș fi încântată.

– Splendid, spuse ducesa. Acum trebuie să plecăm. Avem și alte vizite de făcut în această după-amiază.

După ce ducesa și Lady Anne plecară, Kitty se așeză în salon, învăluită de parfumul dulce, și contemplă florile dusă pe gânduri. Ar fi preferat ca el să le fi cumpărat. Nu-i plăcea ideea că îi dăduse ceva ce îngrijise și cocoloșise până la înflorire – nu-i plăcea imaginea lui stând singur în seră lângă plante, stând singur pe țărmul stâncos, privind către mare.

Participase la trei sezoane mondene și nu îl întâlnise nici măcar o dată. Cum putea un asemenea singuratic să fie prieten cu Farthingham, care aduna constant oameni în jurul lui, ca și cum ar fi avut nevoie de ei pentru a respira?

Și de ce, o, de ce nu-și putea lua gândul de la Weddington?

Capitolul 9

Richard auzi râsul grav răsunând în hol înainte ca majordomul să-l conducă în bibliotecă.

– Weddington! Mă bucur că ai trecut pe aici, spuse Farthingham, ridicându-se în picioare și salutându-l de cum intră în cameră. Ai avut onoarea să faci cunoștință cu Frederick Montague, nu-i așa?

– Da, ne-am întâlnit acum câțiva ani.

– Așa credeam și eu.

– Am reușit să vă văd într-o piesă pe care mi-a recomandat-o Farthingham, îi spuse Richard lui Montague. Am fost impresionat de talentul dumitale actoricesc.

Montague era tânăr, dar ochii lui cenușii reflectau inteligență și, poate, faptul că văzuse mai multe aspecte ale lumii decât și-ar fi dorit. Se înclină ușor și zâmbi.

– Excelență, sunt onorat că ați fost impresionat de umilele mele eforturi.

– Așa și trebuie, Freddie. Weddington, vrei niște porto?

– Da, mulțumesc. Richard se așeză pe un scaun plușat, unul dintre cele patru așezate în jurul unei mese octogonale.

Farthingham luă carafa și o îndreptă spre Montague.

– Freddie a părăsit recent scena, însă doar pentru a lucra în spatele ei – ca dramaturg. Și tocmai îi citeam cea mai recentă piesă. E fantastică.

– Judecând după râsetele pe care le-am auzit înainte să intru, presupun că e o comedie.

– Întocmai, spuse Farthingham, întinzându-i lui Richard un pahar. Este povestea unui bărbat care comite o crimă pentru a câștiga afecțiunea unei femei.

– Nu m-am gândit niciodată că o crimă poate fi comică.

– Recunoaște, Weddington, prea puține lucruri din viață ți se par comice. Dar piesa lui Freddie este excelentă. Cred că te va face până și pe tine să râzi o dată sau de două ori. Poate îți va da voie să o citești.

– O, nu, obiectă Montague roșind. E doar o primă versiune. Încă mai trebuie să o finisez.

– Când ești mulțumit de rezultat, aș fi bucuros să o citesc, spuse Richard. Am încredere în opinia lui Farthingham.

– Mulțumesc, Excelență. Voi fi incredibil de onorat să vă aud părerea despre munca mea.

Richard sorbi din vin. Zâmbitor, Farthingham se așeză comod și își încrucișă picioarele.

– Așadar, ce te aduce la ușa mea?

– M-am gândit că n-ar strica o vizită.

Zâmbetul lui Farthingham pieri.

– Poți vorbi deschis față de Freddie.

– Foarte bine. Voiam să-ți vorbesc despre domnișoara Robertson.

– Dumnezeule! strigă Montague. Am uitat că am o întâlnire. Trebuie să plec. Se ridică în picioare. A fost o plăcere să vă revăd, Excelență.

– Am vorbit serios în privința acelei piese, atunci când vei fi îndeajuns de mulțumit încât să-mi permiți să o citesc.

Dramaturgul păru nespus de bucuros.

– Mulțumesc, Excelență. Vă voi trimite o copie negreșit.

– Va sta treaz toată noaptea pentru a scrie chiar el exemplarul pentru tine, chicoti Farthingham.

– Nu sunt decât un biet dramaturg, îngăimă Montague fâstâcit.

– Înțeleg că până și Shakespeare a murit sărac, spuse Richard.

Montague făcu ochii mari.

– Nu aș îndrăzni să mă compar cu un geniu!

– Freddie plănuiește să se mute în America înainte de sfârșitul anului, îi explică Farthingham. Crede că va avea mai mult succes la New York.

– Îți doresc toate cele bune în întreprinderile dumitale, atunci.

– Mulțumesc, Excelență. Acum dacă îmi permiteți, chiar trebuie să plec.

Când Frederick Montague ieși pe ușă, Farthingham clătină din cap.

– Nu-i invidiez pe cei care încearcă să trăiască de pe urma unor activități creative. Mi se pare o cale teribil de dificilă. Am însă cel mai profund respect pentru cei care au talent. Dacă aș avea mijloacele necesare, aș fi patronul tuturor scriitorilor, al artiștilor și al muzicienilor din Londra.

Dădu vinul pe gât, se ridică și își mai turnă un pahar înainte de a se reîntoarce la scaunul lui.

– Presupun că te afli aici ca să îmi spui că seara la operă a fost splendidă.

– Mă aflu aici ca să te rog să iei în considerare posibilitatea de a nu te căsători cu domnișoara Robertson.

– După ce am petrecut o lună sfâșietoare cu avocații și cu tatăl ei lucrând la aranjamentele financiare, cred că posibilitatea de a nu mă căsători cu ea e extrem de îndepărtată. Aplecându-se în față și proptindu-și coatele pe genunchi, Farthingham studie conținutul paharului. Deși mă bucur că ți-a plăcut compania ei, trebuie să recunosc îi port o afecțiune sinceră.

– Afecțiunea nu înseamnă iubire. O vei distruge, Farthingham.

Marchizul ridică uimit capul.

– Nu fi melodramatic!

– Este o femeie pasională, și are nevoie de un bărbat care să o iubească cu pasiune.

Farthingham se lăsă pe spate, își întinse picioarele și își sprijini bărbia în palme.

– Ai dedus toate astea dintr-un singur vals, o partidă de tenis și o seară la operă?

Prietenia lor trecuse prin multe furtuni, astfel că Richard nu ezită să i se confeseze.

– Înainte de toate astea, drumurile noastre s-au încrucișat la Drummond Manor.

– Ar fi trebuit să ghicesc. Mi s-a părut mie că sesizez o anume tensiune la balul lui Ravenleigh. Ți-a cerut să vorbești cu mine?

– Nu. Nu vrea să mă vadă.

– O, asta e grozav, râse Farthingham. Și cu toate astea ai decis să o scapi de persoana mea.

– Sincer, nu cred că poți să o faci fericită.

– Iar eu cred sincer că pot. Farthingham se duse la fereastră și privi afară spre grădină. După cum spuneam, țin foarte mult la Kitty. Nu i-aș face niciodată rău. Îmi place compania ei. O găsesc frumoasă. Îi voi rămâne credincios și nu îi voi da niciodată vreun motiv să se îndoiască de devotamentul meu.

– Nu mă îndoiesc de voința ta, ci de capacitatea ta de a-ți duce planurile până la capăt. Trecutul unui bărbat spune de obicei multe despre viitorul lui.

Farthingham se întoarse și îi susținu privirea cu o expresie extrem de serioasă pe chip.

– Și totuși, vine o vreme când orice bărbat trebuie să își lase în urmă trecutul și să îmbrățișeze viitorul, indiferent dacă vrea sau nu. Ca fiu mai mare, știi la fel de bine ca mine că viețile noastre aparțin Angliei, că avem o datorie față de cei care ne-au precedat și față de cei care ne vor urma – să lăsăm o fundație financiară solidă și un moștenitor, să fim onorabili, să punem dorințele și nevoile personale pe ultimul plan. Oricum ar fi fost viața mea, odată ce o iau pe Kitty de soție – dădu din cap ca și cum ar fi avut

nevoie să-și confirme angajamentul – mă voi dedica în totalitate ei și fericirii sale.

Richard se ridică în picioare.

– Farthingham, te-am admirat și te-am respectat întotdeauna. Știu că ai un profund simț al onoarei și o înțelegere desăvârșită a obligațiilor ce îți revin, dar te implor, nu o lua pe Kitty de soție. Merită mult mai mult decât o căsătorie bazată pe datorie și obligații. Nu poți aduce în căsnicie pasiunea pe care aș putea-o aduce eu.

Farthingham clătină încet din cap, cu un zâmbet trist în care se întrezărea compasiunea.

– Mai simți și acum nevoia aceea extraordinară de a controla totul, de a crede că tu și numai tu știi ce e mai bine pentru toată lumea? Nu ești Dumnezeu, omule. Nu poți ști ce îi va aduce viața cuiva.

– Nu pretind că am darul omniscienței, însă cred cu tărie că nu ea este persoana potrivită pentru tine, cum nici tu nu ești pentru ea.

– O iubești?

Richard lăsă privirea în jos.

– Știi bine că nu.

– Vorbești despre pasiune când tu nu poți iubi. Nici măcar pe tine însuți. Te consideri responsabil de moartea tatălui tău și nu te-ai iertat pentru asta. Mă pot gândi la o mie de motive pentru care căsătoria cu tine ar face-o pe Kitty nefericită. Eu, pe de altă parte, mă iubesc pe mine însumi și pe toți cei din jurul meu. O voi face să râdă, îi voi aduce bucurii.

– Dacă voi observa la un moment dat că nu este cea mai fericită femeie din întreaga Anglie, voi face tot ce îmi va sta în putere ca să o salvez de tine.

– Nu ai fost niciodată genul care să facă lucrurile pe jumătate. Sunt surprins că nu faci totul acum.

– Cine zice că nu? întrebă Richard zâmbind.

Farthingham râse.

– Chiar așa! Îmi imaginez că nu este cel mai oportun moment să te rog să fii cavalerul meu de onoare când eu și Kitty ne vom rosti jurămintele.

Richard decise că își merita pedeapsa cu vârf și îndesat.

– E un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Pentru că răspunsul este nu.

– Pentru că răspunsul este da. Suntem prieteni de mult prea mult timp ca să nu mă simt onorat de această ofertă.

Farthingham roti vinul în pahar.

– Deții puterea de a o îndepărta foarte ușor de mine.

– Nu vreau s-o îndepărtez de tine, Farthingham. Vreau pur și simplu să-i îndrept afecțiunea către mine, spuse Richard, după care se ridică să plece.

Lui Kitty îi plăcea intimitatea adunărilor restrânse, prietenoase. Deși adora balurile și dineurile elaborate, le găsea totodată extrem de obositoare. Trebuia să aibă grijă permanent cum se prezenta și cum era văzută. În casa lui Farthingham, o casă care avea să fie a ei în curând, se simțea de obicei foarte bine.

În acea seară însă, la cină, cu Farthingham în stânga ei și Weddington vizavi, rigiditatea și formalismul ducelui o scoteau din minți. Nu putea să-l condamne. Nu-i trimisese nici un bilet de mulțumire pentru florile splendide, iar atunci când sosise împreună cu sora lui se limitase să-l salute stângaci.

Lady Anne stătea lângă fratele ei, având-l în față pe Freddie Montague. Kitty citise câteva dintre piesele lui. Le considera foarte bine scrise, dar de fiecare dată o surprindea stilul lui abrupt. Avea o față de adolescent, așa că s-ar fi așteptat ca în operele lui să găsească tinerețe, farmec, inocență, însă umorul lui incisiv o făcea să se întrebe dacă nu cumva nutrea un sentiment de revoltă față de o lume pe care o socotea nedreaptă.

– Dacă America e atât de minunată, atunci de ce atât de multe doamne vin în căutarea lorzilor noștri? întrebă Lady Priscilla.

Aparent una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Lady Anne, aceasta nu se ferea să-l soarbă din ochi pe Freddie. Fusese

vădit nemulțumită să afle că dramaturgul plănuia să se mute în America.

– Bună întrebare, spuse Farthingham. De ce crezi că se întâmplă asta, draga mea?

– America este minunată, într-adevăr. Kitty își plimbă privirea de la un comesean la altul, oprindu-se cel mai puțin asupra lui Weddington. Dar cred că abia acum începe să ajungă la rafinamentul pe care Anglia îl are de atâta vreme, continuă ea. E nevoie de timp ca să-ți revii după un război civil. Aș fi crezut că istoria voastră s-a învățat asta.

– Te-a luat aici, Prissy! croncăni Farthingham.

– Ei, vezi-ți de treabă!

Farthingham râse.

– Un limbaj deloc potrivit pentru fiica unui conte.

– Cred că toți ajungem la un moment dat să ne săturăm de lumina reflectoarelor, zise Lady Priscilla. Nu ești de aceeași părere, Freddie?

– Fiind al cincilea fiu al unui viconte, nu am prea fost în lumina reflectoarelor.

– Nu știam că tatăl dumitale a fost viconte, spuse Kitty.

– E mai degrabă oaia neagră a familiei, draga mea, preciză Farthingham când Freddie, îmbujorat, nu răspunse. Un bărbat care încearcă să-și câștige pâinea – și nu oricum, ci scriind piese de teatru – nu este un exemplu bun pentru lumea noastră.

– Familia dumitale nu te aprobă? întrebă Kitty.

– Nu aprobă multe lucruri la mine.

Kitty se întrebă dacă aceea era dezamăgirea pe care o vedea reflectată în scrierile lui.

– E pierderea lor, Freddie.

– Sunteți prea bună, domnișoară Robertson.

– Hai, hai, spuse Farthingham cu o fluturare generoasă din mână. Fără formalități în această seară. Suntem doar între prieteni, liberi să fim noi înșine. De ce credeți că nu v-am așezat conform etichetei Debrett?

– Să fiu sinceră, Farthingham, am presupus că este din cauza faptului că nu ai încă o soție care să se ocupe de toate astea pentru

tine. Că veni vorba, când veți face anunțul oficial? Oamenii încep să se îndoiască de zvonurile pe care le-am răspândit, spuse Lady Priscilla.

– Kitty m-a rugat să aștept până la sfârșitul sezonului pentru a anunța logodna, o lămuri Farthingham.

Kitty ridică privirea spre Weddington preț de o clipă, de ajuns ca să-i citească întrebarea din ochi: oare dorința ei de a aștepta avea legătură cu cererea lui de a-și amâna anunțul? Coborî privirea spre mâna lui Farthingham care îi prinse degetele și le duse la buze.

– Sunt dispus să fac orice dorește doamna mea. Important e să fie fericită.

– Închin, spuse Freddie. Dați-mi voie să țin un toast pentru fericirea voastră.

Paharele se ridicară și toată lumea sorbi. Kitty simțea cum stomacul i se strângea într-un nod. Nu avea nici o îndoială că avea să fie fericită cu Farthingham, și totuși nu putea să ignore prezența ducelui. Dacă toți ceilalți păreau să orbiteze la periferia lumii ei, Weddington părea să ocupe cu autoritate centrul. Această constatare o neliniștea la culme.

Își dorea ca el să fi spus ceva. Orice. Vorbise atât de puțin de când sosise, încât Kitty începea să se întrebe de ce se mai obosise să vină. Chiar în timp ce se gândea la asta, găsi răspunsul: deoarece știa că ea avea să fie acolo.

Nu mai folosea bastonul, însă gesturile lui păstraseră o anumită rigiditate. După toate aparențele, încă mai avea dureri, dar se străduia să mascheze.

– Ce îți face spatele, Excelență? întrebă ea încet.

Maxilarul lui se încleștă.

– Mult mai bine, domnișoară Robertson. Mulțumesc de întrebare.

– Dumnezeule, Weddington, chiar trebuie să fii atât de formal? îl mustră gazda.

– Spre deosebire de tine, nu am nici o intenție să imit masele.

Prietenul său chicoti.

– Atunci vei adora de-a dreptul distracția pe care am pregătit-o pentru mai târziu.

– Ce s-a întâmplat cu spatele dumitale, Excelență? vru Lady Priscilla să știe.

– S-a rănit încercând să o învingă pe Kitty la tenis, o informă Farthingham înainte ca Weddington să poată răspunde.

– Nu am încercat, chiar am învins-o, spuse Weddington aspru.

– Ce nesportiv, îl dojeni Lady Priscilla. Ce fel de gentleman ești dumneata, Weddington, să nu lași o doamnă să câștige?

– Un gentleman care...

Kitty și Weddington începuseră în același timp; dându-și seama, se opriră simultan și se uitară unul la altul.

Weddington înclină capul.

– Un gentleman care recunoaște un adversar redutabil, termină el.

Ea fusese pe cale să spună că era un gentleman căruia nu-i plăcea să piardă un pariu. Simțind cum fața i se înfierbânta sub privirea lui cercetătoare, îl întrebă:

– Și dacă nu ar fi existat un pariu, Excelență?

– Aș fi luptat la fel de tare să câștig, domnișoară Robertson.

– Luptă? exclamă Farthingham. Dumnezeule mare, Weddington, nu suntem la război!

– Te contrazic, replică ducele fără a-și lua privirea de la Kitty. A fost o luptă a aptitudinilor. Nu se face să-ți dezonorezi adversarul retrăgându-te înainte de lovitura finală.

– Nu e de mirare că ai rămas burlac. Eu, de exemplu, recunosc că femeia este o ființă delicată și trebuie tratată ca atare. Nu aș îndrăzni să-i rănesc sentimentele fragile străduindu-mă să o învinge la tenis.

– În schimb o insulți, spuse Kitty.

Farthingham întoarse iute capul, cu sprâncenele blonde ridicate într-o expresie de șoc.

– Poftim?

– Când jucăm, nu încerci niciodată să câștigi.

– Bineînțeles, draga mea. Vreau ca tu să ai onoarea de a învinge.

– Dar nu se cheamă victorie dacă tu nu încerci. Și nu este nici onoare. E mai degrabă o victorie fără sens.

– Cred că e mai bine decât nici o victorie.

– Nu ai putea s-o învingi, spuse Weddington.

Tânăra femeie nu avea nevoie de intervenția lui; totuși, aceasta o mișcă. Deși pierduse, savurase jocul mai mult decât oricare dintre cele câștigate înainte.

– Aș învinge, dacă mi-aș pune în minte asta, zise Farthingham țanțoș.

– Pun pariu că nu vei câștiga, spuse Weddington.

– Pe ce punem pariu?

– Ce dorești?

Farthingham se lăsă pe spate cu un zâmbet triumfător.

– *Frumoasa doamnă.*

– S-a făcut.

– Și dacă va câștiga domnișoara Robertson? întrebă Lady Anne.

– Nu va câștiga, declară Farthingham sigur pe el.

– Va câștiga, spuse ducele. Atunci îmi vei fi dator cu un gaj. Orice ți-aș cere, oricând.

– Accept.

– Farthingham, nu fi naiv, îl avertiză Freddie. Nu accepți un pariu fără a ști exact ce e în joc și când va trebui să plătești.

– Nu are importanță, Freddie, pentru că voi câștiga, fără nici o îndoială.

Uimită, Kitty urmărise schimbul de cuvinte. Era ca și cum nu ar fi însemnat nimic, doar o minge aruncată cu nepăsare de colo-colo.

– Nu am nimic de spus în această privință?

– Absolut nimic, spuse Farthingham, strălucind. Voiai să depun toate eforturile ca să te înving. Acum o voi face.

Dacă ea ar fi câștigat, Weddington ar fi avut dreptul să revendice orice își dorea. Judecând după felul în care o privise, nu-i era greu să-și imagineze despre ce era vorba. Ar fi putut să nu joace

la potențialul maxim, însă onoarea o împiedica să se comporte astfel. Se afla într-o situație extrem de neplăcută.

Deschise gura ca să afirme că nu avea să participe la un pariu cu o miză atât de ridicolă, dar, văzând scânteia de triumf din ochii lui Weddington, o închise la loc. Lupta se ducea la un alt nivel: între el și ea. O provoca să accepte, se aștepta ca ea să se retragă.

În cele din urmă își îndreptă umerii și întrebă:

– Cine este frumoasa doamnă?

– *Frumoasa doamnă?* Unul dintre iahturile lui, o lămuri Farthingham. O splendoare. Știu cât de mult îți place să navighezi, draga mea. Acest pariu îmi va da ocazia să te duc pe mare în propriul meu vas. Nu al tatălui tău.

Dumnezeule, îi venea să plângă. Pentru că Farthingham nu voia să i se pună eticheta de vânător de zestre. Pentru că Weddington avea o asemenea încredere în capacitatea ei de a câștiga, încât era dispus să riște un bun atât de valoros.

– Este un joc de tenis, domnilor. Alegeți o miză mai rezonabilă, le ceru.

– Eu sunt mulțumit cu pariul ăsta așa cum e, spuse Weddington.

– La fel și eu, întări Farthingham.

– Sunteți nebuni amândoi.

– Nu te îngrijora, draga mea! Weddington își permite să o înlocuiască.

– Nu asta e ideea, Nicky.

– Dacă te preocupă atât faptul că va renunța la iaht, atunci ai grijă să nu pierzi.

– Crezi sincer că joci tenis mai bine decât mine?

– Mă tem că da, draga mea. Sunt chiar bun.

Farthingham nu dăduse nici măcar un indiciu, cât de mic, despre talentul lui când jucaseră. Acest lucru o înfuria aproape la fel de mult precum gândul că Weddington avea să câștige pariul dacă ea își învingea adversarul. Oare mândria avea s-o împingă să se lupte din răsputeri ca să câștige? Sau disprețul față de bărbatul care o privea stăruitor avea să o îndemne să piardă? Era o dilemă indisolubilă, ca aceea de dinaintea partidei cu Weddington.

Dădu din umeri cu aparentă nepăsare. O enerva însă gândul că Farthingham nici măcar nu o considerase un adversar demn de luat în seamă.

– Bine, dacă insiști, voi juca împotriva ta.

– Splendid! Provocarea este lansată, pariul a fost acceptat. Mâine după-amiază aptitudinile noastre vor fi puse la încercare, anunță Farthingham.

Kitty descoperi că Weddington o fixa neabătut cu privirea. Fără un cuvânt, ducele ridică paharul de vin în direcția ei.

„Dă, Doamne, o ploaie torențială mâine", imploră ea în gând.

Capitolul 10

Jocul de mimă. Lui Richard i se părea ironic faptul că lui Farthingham îi plăcea atât de mult acest joc, în condițiile în care întreaga lui viață nu era altceva decât o mimă elaborată.

Gazda schimbase regulile complet. Nu existau echipe, nu exista nici măcar o miză. Se străduiau pur și simplu să ghicească răspunsul pentru ca fiecăruia să-i vină rândul să stea în fața celorlalți și să se prostească. În mod uimitor, toți invitații participau cu entuziasm.

Richard ședea pe marginea canapelei, iar Lady Priscilla sărea lângă el, ca și cum ar fi crezut că zgâlțâiala l-ar fi ajutat să ghicească titlul romanului pe care îl mima Anne.

Documentele postume ale clubului Pickwick[1].

Kitty era așezată pe un scaun, cu sprâncenele încruntate. Richard îi admira capacitatea de a se concentra atât de intens când cei din jurul ei țipau ca niște pacienți evadați de la ospiciu. Până și Farthingham și Montague se agitau frenetic, de parcă ar fi fost brusc năpădiți de purici.

– *Documentele postume ale clubului Pickwick,* spuse Kitty.

– Da! strigă Anne, agitând un deget înspre fratele ei. Știai despre ce era vorba cu mult înainte să anunțe ea, nu-i așa?

[1] Roman de Charles Dickens (n.red.)

El dădu din umeri nonșalant.

– Dacă ar fi știut răspunsul ar fi spus, zise Farthingham.

– De ce să dau răspunsul când recompensa este să stau în fața tuturor și să mă comport ca o maimuță? întrebă Richard.

– Recompensa, dragul meu prieten, este să-i învingi pe ceilalți cu istețimea ta.

Richard rânji.

– Asta am și făcut.

– Asta spui dumneata, bombăni Kitty.

– Îmi pui la îndoială cuvântul, domnișoară Robertson?

– Nu, Excelență. Doar că aș fi crezut că spiritul de luptător te va forța să-ți demonstrezi superioritatea.

– Deci recunoști că sunt superior?

Ochii ei scânteiară de furie.

– Nu, recunosc numai că ți se pare că ești.

– Am o idee, spuse Farthingham. Un alt pariu.

Kitty râse cristalin.

– Cred că avem destule pariuri, Nicky, replică ea cu vădită afecțiune.

Farthingham ridică un deget.

– Ascultă-mă! Cred că toată lumea este de acord că, dintre toți cei care avem curajul să dăm un răspuns cu voce tare, Kitty este cea mai bună la ghicirea soluției.

Anne, Lady Priscilla și Montague încuviințară din cap.

– Excelent! Iată ce propun. Noi patru – arătă către Anne, Lady Priscilla și Montague – vom face fiecare câte o pantomimă. Kitty și Weddington vor trebui să ghicească. Dacă Kitty găsește răspunsul corect mai des decât Weddington, el va trebui să vină în fața noastră și să facă o pantomimă, cât de bine poate – talent care mă tem că îi lipsește, acesta fiind adevăratul motiv pentru care ezită să se pronunțe.

– Și dacă dau mai multe răspunsuri corecte decât domnișoara Robertson? întrebă Richard.

– Kitty face un tur al grădinii cu tine, permițându-ți să scapi de spectacolul care te enervează atât, iar noi jucăm în continuare, scăpând astfel de un tovarăș posac.

– Accept.

– Nu! strigă tânăra femeie. Nicky, nu poți pune un pariu care mă obligă pe mine să fac ceva dacă pierzi!

– Dar nu voi pierde, draga mea. Am deplină încredere în capacitatea ta de a-l învinge pe hoțomanul acesta. Pretinde că știe întotdeauna răspunsul, și totuși nu am văzut nici o dovadă.

Kitty se uită repede la Richard, apoi se întoarse către Farthingham.

– Ar fi complet necuviincios din partea mea să mă plimb cu ducele în grădina întunecată când noi doi suntem atât de aproape de a ne anunța logodna.

– Dacă îți face vreun avans, nu trebuie decât să strigi. Voi veni să te salvez.

– Îți bați joc de îngrijorarea mea.

– Desigur. Weddington este un gentleman și îmi e prieten. Am încredere totală în el. Grădina e luminată de lămpile cu gaz. Vei fi în deplină siguranță. Deși, sincer, nu cred că voi pierde pariul. Ai încredere în mine și în aptitudinile tale, draga mea!

Luptătorul din sinea lui se descătușă când văzu bărbia lui Kitty ridicându-se. În ochii ei verzi se citea provocarea.

– Am încredere în tine, Nicky! Din toată inima. Să începem, ceru ea.

Cu o simplă aplecare din cap, Richard acceptă duelul. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus că încrederea ei era prost plasată. În mod ironic, încrederea funcționa la diferite niveluri. Ea avea încredere în Farthingham, Farthingham avea încredere în prietenul lui.

Din păcate, Richard nu voia să dezmintă încrederea lui Farthingham; prin urmare, începea jocul cu un dezavantaj nedrept.

Kitty avea încredere în Farthingham din toată inima, dar el, evident, nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Sau, cel puțin, nu ar fi trebuit să se încreadă în talentul ei la mimă, se gândi ea pe când se plimba agale printre straturile de flori alături de Weddington.

Pur și simplu nu-i venea să creadă cum câștigase, enunțând soluția cu un calm desăvârșit, uneori cu doar o fracțiune de secundă

înaintea ei, ca și cum întreaga poveste i se părea plictisitoare. Fusese în dezavantaj clar, căci toți o susținuseră pe ea, încurajând-o să strige prima răspunsul.

Toate astea în timp ce el dădea fiecare răspuns pe un ton enervant de discret și arogant. La naiba, ura să piardă, ura în mod special să piardă în fața lui. Își dădu seama că asta nu avea s-o ajute la meciul de tenis de a doua zi. Chiar nu voia ca el să beneficieze de pe urma eforturilor ei, dar să piardă dinadins... Îl blestemă din nou pe Farthingham pentru că o pusese într-o asemenea situație deplorabilă.

– Nu ți-e teamă că voi juca prost mâine pentru ca Lord Farthingham să se aleagă cu iahtul dumitale? întrebă ea într-un final, spărgând tăcerea.

– Posibilitatea ca dumneata să joci prost nu mi-a trecut prin cap, domnișoară Robertson.

– Ai permisiunea mea să-mi spui Kitty.

– Numai dacă îmi vei spune Richard.

Îl privi în umbrele serii. Întunericul părea să fie un fundal caracteristic pentru întâlnirile lor intime. Nu se putea decide dacă acest lucru reprezenta pentru ea un avantaj sau nu.

– Aveam impresia că majoritatea aristocraților au o poreclă derivată din titlurile lor. Dar nici dumneata, nici Farthingham nu păreți să fi adoptat această tradiție.

– Apropiații îl strigau pe tatăl meu Weddy. Nu am vrut să-i moștenesc porecla odată cu titlul.

– Pentru că nu îl plăceai? întrebă ea bănuitor.

Fiindcă îi erau atât de dragi întrecerile, și-l putea imagina cu ușurință manifestând același spirit de competiție față de tatăl său.

– Pentru că l-am iubit. L-am respectat, l-am admirat și aș fi preferat să nu am niciodată ocazia să-i moștenesc titlurile.

O imposibilitate, cu excepția cazului în care tatăl lui ar fi trăit mai mult decât el. Recunoscând un dram de tristețe și regret în vocea lui, Kitty se întrebă dacă ar fi preferat într-adevăr ca tatăl lui să-i supraviețuiască.

– Cum a murit?

– Într-un mod arogant.

Ținea mâinile împreunate la spate, de parcă în felul acesta s-ar fi împiedicat să o atingă.

– Nu mă poți lăsa doar cu un astfel de răspuns.

– Pot, dacă vreau. Totuși, nu se întâmplă nimic dacă afli. Richard oftă, ca și cum ținea în el ceva ce trebuia eliberat, ca și cum se deschisese o poartă sau se prăbușise un zid. Am plecat în larg cu un echipaj de șase oameni. Venea furtuna, dar nu ne-am întors la țărm. Tata și cu mine credeam că putem controla marea, însă marea nu poate fi îmblânzită. Vasul s-a scufundat. El a murit. Eu și echipajul am ajuns la țărm.

Își depăna povestea ca și cum ar fi memorat detaliile unul după altul, pentru a fi relatate la comandă, asemenea poeziilor pe care ea trebuise să le recite la școală.

– În prima dimineață când te-am văzut, stând pe mal, înfruntând marea, atitudinea ta mi-a părut sfidătoare, spuse ea încet.

– Marea mă îngrozește.

Kitty înlemni. Acele cuvinte erau ultimele pe care se așteptase să le audă de la el. Nu își imaginase că exista vreun lucru care să-l înspăimânte pe acel bărbat puternic și viril. Acum însă, înțelegând de ce era atât de dispus să pună la bătaie un iaht, pariul nu i se mai părea atât de revoltător.

– Atunci nu te va deranja să pierzi un iaht în favoarea lui Farthingham.

– Dimpotrivă. Mă deranjează foarte tare. Dar dacă reușește să câștige pariul, pur și simplu îl voi înlocui cu altul.

– Dar de ce? Dacă marea te îngrozește...

– Tocmai pentru că mă îngrozește. Exact de aceea înot în fiecare dimineață atunci când am ocazia. Exact de aceea ies cu iahtul în larg. Refuz să-mi las fobiile să mă controleze.

Kitty îi auzi pasiunea răzbătându-i din voce. Era atât de captivată, încât aproape uitase că Farthingham se afla în casă, în salon, amuzându-se cu prietenii.

Weddington își drese glasul.

– Nu am pomenit nimănui despre fobiile mele. Mizez pe faptul că vei fi discretă.

– Nu voi spune nimănui.

– Deci nu ești ca Lady Priscilla, predispusă la răspândirea bârfelor cu o viteză uimitoare?

– Nu mi-a plăcut niciodată bârfa.

– O calitate admirabilă la o femeie.

Își continuară plimbarea în tăcere. Kitty nu înceta să se minuneze că Farthingham, deși scăpătat, reușea totuși să dea impresia unui bărbat cu bani. Avea grădinari și servitori, nu la fel de mulți ca alții de rangul lui, dar destui ca să administreze gospodăria eficient. Dintr-odată, parfumul care se estompa odată cu lăsarea nopții îi aminti de ceea ce nu făcuse.

– Am neglijat să îți mulțumesc cum se cuvine pentru florile încântătoare pe care mi le-ai trimis.

– A fost plăcerea mea.

– Și penitența? întrebă ea mușcându-și buza inferioară. Mama ta crede că provin din sera familiei.

– Nu i-am pus niciodată la îndoială înțelepciunea. A fost de-a dreptul impresionată de dumneata, domnișoară Robertson.

– Kitty.

– Am decis că nu ar fi înțelept să ne tutuim.

Fiul părea să fie la fel de înțelept ca mama. Se impunea să-i urmeze exemplul, își zise ea.

– În altă ordine de idei, trebuie să refuz oferta generoasă de a mă folosi de loja...

– Oferta a fost deja făcută, și Farthingham a acceptat.

– I-ai spus lui Farthingham?

– Sigur.

– Și cum ți-ai explicat gestul?

– Spunându-i că nu am văzut femeie căreia să-i fi plăcut mai mult opera.

– Ești uimitor. Minți de îngheață apele atunci când îți convine.

– N-am mințit. Nu am văzut niciodată o femeie căreia să-i placă mai mult opera, nici măcar Anne. Nu am afirmat însă că ăsta e motivul pentru care ți-am oferit loja. Dacă el a tras această concluzie, foarte bine.

Când Kitty izbucni în râs, Richard se opri și se întoarse cu fața către ea.

– Țesi o pânză complicată, Excelență.

– Sunt conștient de asta, domnișoară Robertson, în feluri pe care nici măcar nu ți le poți imagina.

– Ce s-ar întâmpla dacă ți-ai da drumul mâinilor?

– Te-aș lua în brațe. De ce i-ai cerut lui Farthingham să întârzie anunțul până la finalul sezonului?

– M-am gândit doar la mine. Ziarele conțin prea multe bârfe momentan. Anunțul nostru nu ar primi atenția pe care o merită.

– Cine țese o pânză complicată acum?

Ea trase aer în piept, impunându-și să rămână pe poziții, să nu fugă.

– Mă îngrozești.

– Nu ți-aș face niciodată rău.

– Mă faci să simt unele lucruri... murmură ea apoi plecându-și ochii.

El îi prinse bărbia între degete și o forță să-l privească.

– Am ajuns la concluzia că e mai bine să înfruntăm ceea ce ne îngrozește, în loc să batem în retragere.

– Nu bat în retragere, cuceresc...

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunteți cei mai lenți oameni de pe pământ, strigă Farthingham.

Weddington își retrase rapid mâna. Kitty auzi pașii marchizului pe cărare și se întrebă ce ar fi putut vedea.

Se forță să zâmbească. El era încă destul de departe, deci exista o speranță să nu fi observat mare lucru.

– Dacă mă pui pe mine să fac un tur al grădinii, aș ajunge până aici și m-aș întoarce în mult mai puțin timp decât v-a luat vouă să vă mișcați încoace, comentă Farthingham.

– Am avut niște dureri de spate și a trebuit să încetinesc pasul, îi explică Weddington.

Kitty își dădu atunci seama că nu mințea, judecând după postura lui rigidă.

– Ar trebui să folosești bastonul mai mult, îi sugeră Lady Anne din spatele lui Farthingham. În definitiv, e un accesoriu la modă, nimeni nu s-ar întreba ce e cu el.

– Ai dreptate, Anne, spuse Weddington.

– Ei bine, în timp ce voi pierdeați vremea pe aici, Lady Anne a venit cu o idee genială, zise Farthingham. Ne-a invitat pe toți să ne desprindem de vârtejul evenimentelor mondene și să petrecem câteva zile la Drummond Manor. Eu, unul, sunt cu totul de acord. Ce părere ai, draga mea?

Drummond Manor. Lady Anne îl amintise în dimineața în care o vizitase împreună cu mama sa. Deci acolo stătea când se întâlniseră prima dată! Un loc periculos, un loc extrem de periculos.

Kitty ar fi preferat să refuze, dar mintea nu-i mai funcționa, așa că nu se putu gândi la nici un motiv plauzibil. Întrucât urma să-și anunțe logodna la sfârșitul sezonului, nu putea spune că trebuia să rămână la Londra pentru a-și căuta un pretendent.

În plus, privirea lui Weddington era ațintită asupra ei. Aproape că îi putea simți provocarea nerostită.

– Dacă asta îți dorești, spuse ea în cele din urmă.

– Splendid! exclamă Farthingham. Acum, toată lumea să mă urmeze înapoi în salon. Vreau să vă propun un joc foarte amuzant.

Porni bățos, urmat de ceilalți. Kitty mergea încet, cu Weddington alături. Putea jura că îl auzise scrâșnind din dinți.

– Nu îți plac jocurile de salon, speculă ea.

– Nu în mod special, nu. Deși, recunosc, am fost extrem de mulțumit de rezultatul jocului de mimă.

– Eu nu. Chiar îmi doream să te văd manifestându-te ca o maimuță.

El chicoti încet.

– Poate se va ivi ocazia la Drummond Manor.

– Mă îndoiesc. Îmi pari a fi un bărbat care se păzește extrem de bine. Ce gaj îi vei cere lui Farthingham dacă voi câștiga meciul mâine?

– Nu m-am decis încă, dar te asigur că, orice ar fi, va avea legătură cu tine.

Capitolul 11

– Nu te superi că i-am invitat pe toți la Drummond Manor, nu-i așa? întrebă Anne.

– Sigur că nu, răspunse Richard, privind pe fereastra trăsurii. E și casa ta.

– Tu și domnișoara Robertson v-ați plimbat vreme îndelungată. Despre ce ați vorbit?

– I-a luat mult timp să-mi descrie cele două sute de rochii pe care le are.

– Nu-i adevărat!

– Într-adevăr, nu a făcut-o, spuse el întorcându-se pentru a-i zâmbi afectuos. Am vorbit foarte puțin, de fapt. Nu cred că e foarte mulțumită de pariul lui Farthingham.

– A fost o propunere destul de îndrăzneață.

– E ușor să fii îndrăzneț când nu ai nimic de pierdut și totul de câștigat.

– Ce-o să-i ceri drept gaj?

Richard se uită din nou pe fereastră.

– Ceva la care ține.

– Ceva la fel de drag cum este *Frumoasa doamnă* pentru tine?

– Barca este un obiect, Anne, ușor de înlocuit. Prefer să îi cer un lucru mai greu de obținut.

– De pildă?

– Nu m-am hotărât încă.

– Trebuie să ai ceva în minte.

– O, da, cu siguranță am ceva în minte.

– Dar nu vrei să spui.

– Mă tem că nu.

– Nu înțeleg de ce trebuie să fii atât de secretos, bombăni ea. În altă ordine de idei, Prissy și Freddie par să se înțeleagă foarte bine. Crezi că e vorba de mai mult decât un flirt pasager?

– Nu am de unde știi.

– Tatăl ei nu ar fi niciodată de-acord ca Prissy să aibă o relație cu un dramaturg. Și încă unul fără succes.

Înțelegea perfect de ce tatăl Priscillei nu ar fi aprobat o astfel de relație, dar nu înțelegea de ce Richard respingea posibilitatea ca ea să se mărite cu un bărbat de rând. Era uimitor cum i se schimba perspectiva în funcție de măsura în care o afecta chestiunea cu pricina. Se întrebă dacă și Kitty era așa.

– Pentru o americancă, domnișoara Robertson este destul de echilibrată, nu crezi? întrebă ea.

– Ba da.

– Ea și Farthingham alcătuiesc un cuplu splendid. Se completează unul pe altul. Împreună sunt foarte eleganți. Ea se îmbracă întotdeauna perfect. Mă simt de-a dreptul șleampătă prin comparație.

– Nu ești deloc șleampătă, Anne.

– Crezi asta doar pentru că ești fratele meu. Nu îți poți imagina cât de dificil este să atragi atenția unui bărbat în timpul sezonului. Mi se pare de-a dreptul înjositor. Prefer ocaziile mai intime, ca seara aceasta. Și mă tem că nu asculți nimic din ce spun.

– Ascult, dar nu am nici un comentariu.

– Serios, Richard, nu ești nici pe departe la fel de amuzant ca Farthingham.

El o privi uimit.

– Asta vrea o femeie, Anne? Un bărbat amuzant? Un bărbat care preferă joaca în locul muncii, un bărbat care le permite altora să-l poarte prin viață, în loc să hotărască singur cum e mai bine?

– Nu am vrut să te supăr, răspunse ea pe un ton acru.

– Nu m-ai supărat.

– Impresia pe care mi-ai făcut-o e alta. Aplecându-se să-i pună o mână pe genunchi, Anne continuă cu blândețe: Îmi dau seama că administrarea tuturor proprietăților și afacerilor noastre este o povară destul de mare. Nu știu cum reușești să faci toate astea, sincer nu știu. Vei avea nevoie de o femeie specială care să-ți stea alături. Se îndreptă de spate și se uită pe fereastră, de parcă, asemenea lui, ar fi crezut că toate răspunsurile se aflau undeva

în afară. Păcat că domnișoara Robertson nu e disponibilă, murmură ea.

Fără să răspundă, Richard privi în zare. Într-adevăr, păcat. Deși gajul pe care avea să i-l ceară lui Farthingham ar fi putut să rezolve această problemă.

Kitty abia terminase de luat micul dejun și se pregătea să se schimbe în rochia pentru tenis, când sosiră două duzini de trandafiri galbeni. Chiar și fără bilet ar fi ghicit de la cine erau.

Draga mea domnișoară Robertson,

Te rog să accepți cele mai sincere scuze, însă unele afaceri urgente mă împiedică să iau parte la partida dintre dumneata și lordul Farthingham din această după-amiază. Nu mă îndoiesc că îl vei bate măr, dar în cazul în care el va fi mai bun, fii convinsă că nu îți voi purta pică. Iahtul meu este neînsemnat în comparație cu fericirea dumitale. Acestea fiind zise, îți doresc succes și un joc bun.

Al dumitale devotat,

Ducele de Weddington

Ar fi vrut să-l bată măr pe el, își zise Kitty. Absența lui deliberată îi accentua dilema. Gândul că Richard se afla pe marginea terenului ar fi ajutat-o să se mențină pe treapta cea mai de sus a moralității. Așa putea să rateze o minge dinadins, iar el nu ar fi acolo să observe greșeala intenționată.

Îi venea să țipe. Chiar avea niște treburi urgente, sau, intuindu-i nehotărârea, intenționa s-o tortureze? Sau era pur și simplu grijuliu și nu voia să exercite asupra ei o presiune suplimentară?

Avea încredere că ea avea să câștige sau măcar să se lupte din răsputeri? Sau îi oferea o cale ușoară de a nu face nici una, nici alta? Credea că avea capacitatea de a învinge, dar se aștepta ca ea să piardă?

Studie florile înainte de a reciti biletul. Părea destul de simplu și direct. Avea treburi mai importante. Bine. La fel și ea.

Cu siguranță avea lucruri mai importante la care să se gândească. Trebuia să câștige un meci de tenis.

În timp ce se îndrepta spre scări îl blestemă pe Farthingham pentru că o pusese în acea situație imposibilă. Apoi îl blestemă pe Weddington pentru că arăta atâta înțelegere în cazul în care avea să piardă. La naiba! Avea să-i arate ea. Avea să câștige.

Se opri brusc. Richard își atinsese scopul. O înfuriase suficient încât să nu conceapă să piardă.

Nu se putea. Nu putea fi atât de isteț, nu o putea cunoaște atât de bine. Of, era teribil de enervant! Avea să-l învețe minte. Avea să piardă dinadins. Exact. Putea să-și ia adio de la barcă.

Începu să urce, dar imediat se opri. Nu, nu, nu. Îi trimisese scrisoarea deoarece se aștepta ca ea să piardă și dorea să-i alunge sentimentul de vină. Nu trebuia să se pună problema vinovăției. Avea să câștige. Da, asta avea să facă.

Încă două trepte și se opri din nou. De ce naiba trebuia să fie atât de înțelegător și de enervant? Dacă Farthingham pierdea, ce voia să-i ceară? Ceva simplu, un dans la următorul bal, să-l însoțească la teatru sau la o plimbare prin Hyde Park? Sau avea să fie vorba de ceva mai mult?

Nu conta. Nu avea nici cea mai mică intenție să câștige. Așa. Decizia fusese luată. Singurul gaj din acea zi avea să fie barca.

Cu pași mai ușori, își continuă urcușul.

Richard nu plănuise se asiste la meciul de tenis. Avea, într-adevăr, afaceri de care trebuia să se ocupe, dar mai mult decât atât, voia să ușureze pe cât putea presiunea ce apăsa asupra lui Kitty. Acum, dându-și seama cu ce obligație imensă o împovărase, regreta că acceptase pariul.

Pe de altă parte, Kitty nu acceptase ușor posibilitatea ca el să-și piardă barca, atitudine care îl surprinsese plăcut. Se așteptase ca o femeie cu două sute de rochii în garderobă să nu înțeleagă valoarea banilor, valoarea adevărată a lucrurilor. După cum se vădea însă, ea avea această calitate, pe lângă onoare și corectitudine.

I se părea fascinant să-i descopere rând pe rând trăsăturile. Și-ar fi putut petrece tot restul vieții explorându-i personalitatea.

Nu era nici zvăpăiată, nici anostă. Când vorbea orice altă femeie, în special Anne, Richard avea tendința să se retragă în propriile gânduri. Cu Kitty, asculta fiecare cuvânt, dorindu-și să fi avut o memorie mai bună.

Așa se face că, puțin înainte de ora meciului, hotărâse să capituleze și să se strecoare în grădina lui Kitty pentru a urmări partida dintr-un loc ferit.

Ca majoritatea femeilor, Kitty își ținea fusta cu mâna stângă ca să nu se împiedice și lovea mingea de jos. Era o încântare să o privești săltând pe teren cu o eleganță perfectă.

Anne stătea la fileu, în timp ce Montague și Lady Priscilla nu scăpau din ochi liniile de tușă, ținând să asigure un arbitraj cât mai corect cu putință. Dată fiind miza, nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

Cu toate astea, ar fi trebuit să fie un simplu joc amuzant. Era surprins că Farthingham nu își etalase niciodată talentul sportiv în fața lui Kitty. În mod normal era foarte bătăios, sau cel puțin așa fusese întotdeauna cu Richard.

Poate că Richard se înșelase crezând că o femeie aprecia competiția la fel de mult ca un bărbat – deși Kitty îi indicase limpede că îi împărtășea opinia. Nu destul cât să renunțe la căsătoria cu Farthingham, totuși.

Care era farmecul marchizului? Cu siguranță, pe termen lung, o femeie își dorea mai mult decât doar râsete, distracție și jocuri de salon.

Richard hotărî să se concentreze asupra jocului. Kitty era la un singur punct de câștigarea partidei. Nu se afla prima dată în acea situație. De fiecare dată când victoria părea iminentă, Farthingham i-o fura cu o lovitură de maestru. Fără să pară afectată, ea își recuperă avantajul la următorul schimb de mingi.

Poate că Anne avea dreptate. Poate că femeile trebuiau să fie primite la Wimbledon.

Se gândi să se apropie de teren, să o poată încuraja pe Kitty, dar decise că apariția lui ar fi avut mai degrabă un efect perturbator. Era teribil de mulțumit să vadă câte eforturi făcea să câștige.

Oare era curioasă să afle în ce consta misteriosul gaj, sau pur și simplu juca bine de dragul victoriei?

Mingea se plimba de la unul la altul: Kitty, Farthingham, Kitty, Farthingham, Kitty. Farthingham sări, însă mingea îi atinse marginea rachetei și căzu la pământ, ca și cum ar fi obosit dintr-odată.

Cu o mână în șold, Farthingham se holbă la minge. Anne fu singura care scoase un strigăt triumfător de bucurie, însă tăcu repede jenată. Kitty porni spre fileu așa cum își imagina Richard că se duceau osândiții la eșafod.

– Îmi pare nespus de rău, spuse ea.

– Nu e nevoie, draga mea. A fost un meci palpitant. Voi găsi o altă metodă ca să fac rost de un iaht. Lady Anne, presupun că îi vei duce vestea cea bună fratelui dumitale și îl vei informa că îi voi plăti gajul când va dori.

– Voi transmite mesajul, desigur, replică Anne. Nu fi atât de tristă, domnișoară Robertson! Sunt sigură că fratele meu nu va fi prea aspru cu lordul Farthingham.

Richard se întoarse pe călcâie și porni grăbit spre trăsura care îl aștepta. Se întrebă dacă Farthingham ar fi pus mai mult suflet în joc dacă ar fi știut că gajul avea să presupună renunțarea la Kitty.

Capitolul 12

Balul Harrington era considerat cel mai important eveniment al sezonului monden, iar Richard înțelegea foarte bine de ce. Reședința londoneză a familiei Harrington fusese întotdeauna somptuoasă, dar acum beneficia de o voioșie care îi lipsise înainte. Tânărul duce și soția sa americancă, cu care era căsătorit de doi ani, se pricepeau de minune să-și întrețină oaspeții. În plus, se iubeau la nebunie; arareori își luau ochii unul de la altul, chiar și când se aflau în colțuri opuse ale încăperii, așa cum erau atunci.

– Ești sigur că nu vrei să mergi sus să te mai uiți o dată? întrebă Harrington.

Richard îl privi pieziș. Fiind al doilea născut, Rhys Rhodes crezuse că nu avea nici o șansă de a moșteni vreodată titlurile tatălui său. O ceartă cu familia în urmă cu câțiva ani îl îndepărtase de cercul lui Richard. Drept rezultat, abia îl cunoștea, dar fu plăcut surprins să descopere că Rhys nu părea să aibă multe în comun cu fratele său mai mare, Quentin. Moartea accidentală a acestuia, prin înec, îi permisese mezinului să moștenească titlul ducal.

Când îl cunoscuse pe Quentin, cu câțiva ani înainte, Richard simțise o aversiune imediată față de individ, așa că ulterior încercase din răsputeri să-l evite. Nu putea explica exact ce anume îi displăcuse la primul fiu al ducelui, dar ceva din privirea lui îi sugerase că era genul căruia îi plăcea să smulgă aripile mușteloor și să le privească impasibil chinul.

– Fiica ta este o frumusețe, dar mult prea tânără pentru gustul meu, spuse Richard.

– Dumnezeule mare, nu-ți propuneam să te însori cu ea! E doar un bebeluș. Mă gândeam doar că ți-ar face plăcere să stai de vorbă cu Lady Katherine. Are talentul de a ridica moralul oricui, de a-i umple inima de bucurie și de a-i aduce zâmbetul pe față. Păreai să ai nevoie de toate trei.

– Îmi cer scuze dacă par distrat, am multe pe cap în perioada asta. Spune-mi, cum ți se pare căsnicia cu o americancă?

Harrington rânji.

– Perfectă. Mai mult ca perfectă.

– Par mai independente decât majoritatea doamnelor noastre.

– Sunt, într-adevăr. Știi că odată a trebuit să salvez un tip pe care se apucase să-l certe? E magnifică atunci când e furioasă. Cred că acela a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ea. Dar de unde și până unde te interesează pe tine chestia asta?

– Nu e chiar un interes. E mai degrabă o curiozitate morbidă.

O curiozitate care îi renăscuse mai devreme, când o zărise pe Kitty sosind cu Farthingham, Montague și Lady Priscilla. Păreau

să formeze un cvartet inseparabil. Anne era și ea la bal. Chiar își dorea ca sora lui să-și găsească un partener vrednic de ea.

– Soția tare pare să se integreze bine în societate, remarcă el peste câteva clipe.

– Toată această strălucire îi place la nebunie. Harrington privi în jur ca și cum ar fi încercat să cuprindă nu doar încăperea, ci întreaga Londră. A studiat sârguincios pentru a-și îndeplini visul de a se mărita cu un aristocrat. Și-a câștigat locul și îl merită din plin.

– Dacă a fost atât de pornită să obțină un titlu, nu ți se întâmplă să te îndoiești de sinceritatea sentimentelor ei?

– Niciodată. Mi-a fost alături atunci când toți mă părăsiseră. Aș face orice ar fi nevoie să fie fericită, indiferent cât m-ar costa, încheie Harrington urmărindu-și soția cu o privire adoratoare.

Richard zâmbi la gândul că vedea în același fel relația lui cu Kitty. În acel moment, ea valsa cu Farthingham. Nu putea să nege că alcătuiau o pereche frumoasă: ea era cea mai strălucitoare stea din încăpere, iar el se comporta de parcă titlul său ar fi fost la fel de puternic și respectat ca odinioară. Poate chiar se iubeau, își spuse Richard abătut, observând că tânăra femeie părea de-a dreptul euforică.

Oare era arogant să creadă că știa ce i se potrivea mai bine lui Kitty? Se lăsa călăuzit de inimă sau de minte? Ea era un premiu râvnit, iar el nu era genul care să cedeze ușor. În joc erau însă mai multe lucruri, mult mai multe. Rămânea încredințat că la scurt timp după nunta cu Farthingham zâmbetul ei avea să se estompeze.

În momentul în care muzica se opri, Richard se întoarse către gazda lui.

– Te rog să mă scuzi, următorul dans cu domnișoara Robertson e al meu.

– Desigur. Cred că dau o fugă până sus să mă asigur că fiica mea doarme liniștită.

Richard se miră că nu aducea fetița jos, să o prezinte invitaților. Nu văzuse niciodată un tată mai devotat sau unul care să manifeste atâta interes față de odrasla lui – ca și cum ar fi fost

un miracol care trebuia venerat, ca și cum nimeni nu ar mai fi avut copii în afară de el.

Toate aceste gânduri i se risipiră ca prin farmec. Peste câteva clipe, Kitty avea să fie în brațele lui, nu ale altcuiva.

Din momentul în care ajunsese la bal și făcuse turul invitaților, dansase fără oprire. Primul dans cu Farthingham, la fel și cel încheiat mai devreme. Și între cele două, diverși bărbați ale căror nume erau trecute în carnețelul ei o conduseseră pe acordurile muzicii.

Totuși, abia când dansă în brațele lui Weddington se simți cu adevărat ca la bal. Farthingham o privise în ochi, dar Weddington îi țintuise privirea. Nu și-ar fi putut lua ochii de la el nici dacă ar fi vrut.

Din păcate, nici nu dorea așa ceva. Cu el, muzica suna mai dulce, pașii ei păreau mai ușori, trupul îi murmura, sânii o furnicau, plămânii cereau mai mult aer, sângele îi pulsa în tâmple... nasul îi era mai sensibil la parfumul lui, degetele, la căldura lui.

Era ca și cum tot restul pierise și rămăseseră numai ei doi, cu simțurile excitate la maximum. O încânta fiecare detaliu: părul aranjat perfect, semn al dorinței lui de a controla totul, negrul de onix al ochilor care o scrutau intens, trăsăturile cizelate ale chipului pe care vântul, soarele și marea își lăsaseră amprenta, săpându-i niște riduri fine în colțul ochilor și al gurii.

Reacțiile trupului ei o uimeau. Nu era o slăbiciune, ci o topire, de parcă ar fi devenit fluidă și s-ar fi revărsat în el. Nu-i venea să creadă ce senzații incredibile îi stârnea. Nici un alt bărbat nu îi adusese niște imagini erotice atât de explicite în fața ochilor minții.

Cum reușea Weddington, doar cu o atingere sau cu o privire, să-i dezintegreze lumea și respectabilitatea pe care se străduise atât să le obțină?

– Arăți fenomenal în seara asta, spuse el încet.

– Vrei să spui că nu arăt întotdeauna așa?

Ochii îi licăriră de amuzament.

– Nu scapi de mine cu replici istețe.

Fu aproape să remarce că nu voia să scape. În ceea ce-l privea, inima, trupul și mintea ei nu se puteau pune de acord. Cu cât încerca mai mult să-și pună în ordine sentimentele, cu atât mai pierdută se simțea.

– Acceptă complimentul, și nu căuta înțelesuri ascunse care nu există.

– Foarte bine, Excelență. Te-ai decis ce gaj îi vei cere lui Farthingham?

Fusese surprinsă că nu pomenise despre meci mai devreme, când se salutaseră. Fără îndoială, Lady Anne îi comunicase rezultatul.

El clătină ușor din cap.

– Nu mă grăbesc să-l revendic. Îți sunt însă recunoscător că l-ai pus pe Farthingham în postura de a-mi îndeplini cererea.

Îi fusese greu să accepte victoria, dar, în ciuda tuturor argumentelor pe care și le adusese și a hotărârii de a pierde, onoarea îi dictase să lupte până la capăt cu toate forțele.

Deși Farthingham jucase excelent, și se dovedise mult mai talentat decât îi lăsase impresia până atunci – idee care o enerva la culme –, Kitty reușise să marcheze punctul decisiv.

– Nu mi-a făcut nici o plăcere să-l bat.

– Nu mi-am închipui asta nici măcar o clipă. Ești o femeie remarcabilă, domnișoară Robertson, ți-ai păstrat integritatea chiar și atunci când toată lumea te-ar fi iertat pentru o greșeală de moment.

– Dumneata m-ai fi iertat?

– Chiar îți pasă?

Se trezi încuviințând din cap. Profunzimea sentimentelor ei și nevoia acută de a ști cum ar fi privit-o dacă ar fi pierdut dinadins o surprinseră.

– Da. În mod ciudat, îmi dau seama că îmi pasă care ar fi fost părerea dumitale în această privință.

– Te-aș fi iertat.

O fulgeră dezamăgirea. Și-ar fi dorit ca Weddington să prețuiască victoria în sine, nu doar ca pe un mijloc de a dobândi un avantaj.

– Apoi aș fi plecat, continuă el, și acum nu ne-am mai fi rotit în ritm de vals.

– Pentru că ți-ai fi pierdut iahtul?

– Pentru că mi-aș fi pierdut respectul față de dumneata.

Detesta faptul că sentimentele lui însemnau atât de mult pentru ea. Pe Farthingham nu l-ar fi interesat dacă ea ar fi pierdut dinadins. S-ar fi bucurat de victorie indiferent de modul în care ar fi fost obținută. El nu îi înțelegea cu adevărat spiritul de competiție. Voia doar să se distreze, iar ei îi plăcea foarte mult să se distreze împreună cu el, însă știa că viața nu era un joc. Acțiunile atrăgeau după ele consecințe, și uneori puteai pierde mai mult decât miza unui pariu.

– Nu mă gândisem că aș putea scăpa de atenția dumitale atât de ușor, Excelență. Ar fi bine să ai grijă înainte să mai pui vreun pariu cu Farthingham. Acum că înțeleg care este adevărata miză, aș putea fi atât de tentată să pierd, încât e posibil să reușesc.

– Și care ar fi adevărata miză?

– Liniștea mea, însemnând, printre altele, ca dumneata să te ții departe de mine.

– De ce te împotrivești atracției atât de puternice dintre noi?

– Pentru că nu e de durată și se va stinge foarte repede.

– Nu există decât un singur mod de a afla cu certitudine. Cedează-i!

Muzica se opri, iar Kitty făcu un pas înapoi.

– Niciodată. La fel cum nu-mi stă în fire să ratez dinadins o ocazie de a câștiga, nu îmi stă în fire nici să cedez dorinței. Deși mărturisesc că, în ceea ce te privește, dorința pare să-și arate chipul hidos, consider că este decadentă și nedemnă de atenția mea. Dețin mijloacele necesare pentru a o ignora complet.

– Cred că protestezi prea mult. Vrei să te convingi că spui adevărul, când știi foarte bine că nu e așa.

– Presupui prea multe, Excelență, și nu știi mare lucru.

Cu fruntea sus, deși ar fi preferat să o ia la fugă, îi permise să o conducă înapoi la Farthingham. Pe drum încercă să facă exact ceea ce insinuase Weddington: să se convingă pe sine însăși că sentimentele ei față de el nu aveau nici o importanță.

*

Un singur dans nu fusese nici pe departe de ajuns, dar Richard știa că nu ar fi fost mulțumit nici cu o mie. Câteva clipe cu Kitty cuibărită în brațele lui îl lăsau într-o stare de suferință disperată. Stăpânirea de sine parcă i se topise, lucru care îl îngrozea aproape la fel de mult ca marea cu adâncimile ei nemiloase.

Poate că presupunerile lui Kitty erau corecte. Poate că flacăra ce amenința să îi mistuie avea să se stingă. Dacă ea găsise cauza atracției dintre ei, atunci el găsise remediul. Trebuia să cedeze acestei atracții, s-o lase să ardă și apoi să se stingă repede, fără să provoace durere. După aceea, amândoi s-ar fi putut întoarce la chestiuni mai importante. El, de pildă, și-ar fi reluat stilul de viață cu care se obișnuise, fără ca imaginea ei să-i apară în fața ochilor zi și noapte.

Abia își stăpâni un hohot de râs. Argumentele acestea erau la fel de neconvingătoare acum ca atunci când i le prezentase ei.

Kitty dansa cu Harrington, părând să se bucure de conversație. În prezența lui Richard era mult mai tensionată, dar cum ar fi putut să fie altfel, când foamea aceea nesuferită îi consuma pe amândoi? „Dorință" era un termen prea blând, prea blajin. Poftă carnală, pur și simplu. Apetit. Disperare. O dorea, voia să se înfigă adânc în ea, să o țină aproape și să păsească împreună pe tărâmul extazului pur.

Cu coada ochiului îl văzu pe Farthingham aruncând o privire rapidă prin încăpere, apoi dispărând pe ușile ce dădeau spre terasă, în noapte. Părea angajat într-o acțiune secretă, se gândi Richard.

Apoi observă pe altcineva strecurându-se afară și știu că bănuielile lui în privința unei întâlniri clandestine erau întemeiate. Poate că Farthingham ținea la Kitty, dar nu o iubea. Nu avea să o iubească niciodată. Nu-l interesa decât averea tatălui ei, iar ea merita mult mai mult decât un vânător de zestre.

Merita un bărbat al cărui sânge dădea în clocot când o vedea, un bărbat care să o pătrundă până când ea îi striga numele, prinsă în vârtejul pasiunii. Poate că Farthingham credea că ar fi putut să lase la o parte sentimentele pe care le nutrea față de alta

și să devină soțul pe care îl merita Kitty, dar lui Richard i se părea de-a dreptul imposibil.

O văzu pe Kitty îndreptându-se spre ușile care dădeau spre terasă. Harrington dispăruse, cel mai probabil ca să-și privească adorator bebelușul.

Kitty se uita în jur cu expresia evidentă a celui care nu vrea să fie văzut, nu a celui care caută pe cineva. Întrucât se apropia de ușa pe unde dispăruse Farthingham cu un minut în urmă, Richard deduse că îl observase ieșind și crezuse că se furișa afară ca s-o întâlnească pe ea. Foarte bine. Dacă l-ar fi prins pe Farthingham într-o postură compromițătoare cu o alta, fără îndoială ar fi alergat direct în brațele lui.

Exista însă o problemă: nu voia ca frumoasa americancă să alerge la el în astfel de condiții. Nici nu voia ca ea să aibă inima frântă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă afla adevărul gol-goluț. De câte ori își declarase dragostea pentru Farthingham, cât de aprig luptase împotriva dorințelor care o mânau spre Richard? Nu voia ca ea să fie trezită la realitate cu asprime. Nu voia ca ea să sufere deloc.

Tocmai de aceea, se uită repede în jur ca să se asigure că nimeni nu era atent la mica dramă în desfășurare, apoi o urmă pe terasă.

Lui Kitty îi făcuse plăcere dansul cu ducele de Harrington, un gentleman extrem de chipeș și de manierat care, fără îndoială, își iubea la nebunie soția și fiica. La un moment dat, pe când se rotea în brațele partenerului ei, îl văzuse pe Farthingham stând lângă ușile vitrate. O privise în treacăt, dar pentru ea fusese suficient ca să înțeleagă: fără nici o îndoială, o invita să-l urmeze afară.

Se simțise ușurată când ducele îi spusese că ar fi vrut să meargă sus să își vadă fiica. Îndată ce rămăsese singură, ieșise pe terasă și de acolo în grădină.

Își dorea cu disperare să aibă câteva clipe cu Nicky departe de restul lumii. Era un tip atât de amuzant, încât îi atrăgea pe ceilalți ca un magnet. Înțelegea perfect dorința tuturor de a se afla în compania lui, deoarece avea o capacitate supraomenească de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, să râdă și să se bucure de fiecare ocazie.

Deși petrecea din ce în ce mai mult timp cu Farthingham, abia dacă avuseseră ocazia să fie singuri și nu li se ivise prilejul să discute chestiuni personale. Nu avuseseră timp decât pentru câteva cuvinte șoptite și atingeri rapide.

Știa că eticheta britanicilor nu era nici pe departe la fel de relaxată ca obiceiurile din Texas. De când ajunseseră la vârsta cuvenită, surorile ei vitrege participau la serate dansante și picnicuri fără să fie supravegheate de vreo însoțitoare. La fel procedase și Kitty când se afla în America împreună cu familia ei.

Cu Farthingham nu avusese însă nici o șansă. Odată ce intențiile lui deveniseră clare, insistase ca relația lor să respecte întru totul regulile bunei-cuviințe. Dorința lui de a fi ireproșabil era doar unul dintre multele motive pentru care îl iubea atât de mult. Nu o instigase niciodată să se poarte necuviincios. Moralitatea lui era fără pată, iar Kitty ar fi vrut să se ridice la același nivel.

Totuși, nici lui Farthingham nu putea să-i fie ușor. De aici, probabil, și mesajul subtil din privirea lui și dispariția din sala de bal.

Kitty înaintă cu atenție în timp ce scruta umbrele din grădina lui Harrington, un labirint de arbuști și tufe. Lumina felinarelor de pe terasă era foarte slabă; după toate aparențele, tocmai de aceea hotărâse Farthingham că era locul perfect pentru întâlnire. Chiar dacă erau singuri în întuneric, ea știa că nu avea să se întâmple nimic neadecvat. Ar fi avut totuși câteva momente în care să se țină în brațe și să-și șoptească vorbe de alint. Poate chiar aveau să se sărute o dată, de două ori.

Totul avea să fie plăcut și departe de orice priviri indiscrete. Însă decența era cuvântul de ordine. Farthingham nu încerca niciodată să o ispitească în păcat. Nu era genul lui, și ea îi aprecia foarte mult această trăsătură de caracter care, din păcate, îi lipsea lui Weddington.

Auzi un murmur încet, o chicoteală înăbușită – deci Farthingham nu era singurul care căuta intimitate. Și-ar fi dorit ca el să-i dat indicații mai precise. Dacă se mai învârtea mult, invitații ar fi putut să le simtă lipsa, iar ea cu siguranță nu voia să atragă atenția asupra faptului că părăsise sala de bal. Deși nu îi displăcea

ideea de a încălca regulile, ba chiar dimpotrivă, nici nu voia să își păteze reputația.

O mână o prinse blând de braț, trăgând-o de pe cărare în umbra deasă a tufelor de trandafiri.

„Nicky!" se gândi ea bucuroasă.

Dar gura care se aplecă să o acopere pe a ei și limba care îi despărți buzele nu-i aparțineau lui Farthingham. Nici gustul care îi răscoli papilele, nici parfumul care îi gâdilă nările. Nici pieptul larg de care era lipită, nici umerii lați pe care abia îi putea cuprinde. Nici șuvițele dese de păr care se ondulau în jurul degetelor ei în timp ce îi mângâia creștetul.

Știa că trebuia să se desprindă de el, să se întoarcă pe alee și să intre înapoi în casă. Fără îndoială, următorul partener de dans avea să o caute în curând. Dar nu avea nici o tragere de inimă să plece.

I se abandonă lui Weddington ca și cum nu ar fi avut voință proprie, ca și cum el ar fi fost un adăpost sigur, când știa foarte bine că nu era așa. El era furtuna care îi trimitea prin corp un vârtej de senzații. Schimbând unghiul sărutului, îi prinse gura mai ferm. Limba lui tâșni în explorare, ispitind-o să i se alăture în acel joc.

Kitty îi prinse părul cu putere vrând parcă să se cațere pe el. Să îl cunoască total, absolut. Silueta lui goală îi era întipărită în minte de când îl văzuse pe stânci în cel mai vulnerabil moment al lui, cel mai sălbatic, cel mai primitiv.

O străfulgeră o dorință furioasă. Dintr-odată, nimic nu mai era de ajuns. Nici atingerea, nici sărutul, nici șoldurile care frecau unul de altul. Cu gesturi frenetice îi dezmierdă obrazul, își trecu degetele prin părul lui, îi apăsă pieptul cu palmele pentru a-i simți bătăile puternice ale inimii.

El își plimbă mâna de-a lungul gâtului ei, peste claviculă, așa cum făcuse la operă – numai că acum nu mai purta mănuși care să o protejeze de căldura atingerii lui. Kitty se întrebă când și le scosese, pentru că le purtase în timpul dansului. Se desfăta cu forța pe care o simțea în mâinile lui, cu dogoarea ce pulsa între trupurile lor. Gura lui, umedă și incredibil de fierbinte, luă locul

degetelor și pluti de-a lungul gâtului ei. Limba lui se rotea făcând mici vârtejuri pe piele, iar dinții o mușcau blând din loc în loc.

Richard începu să tragă în jos de corsajul rochiei, ca și cum decolteul adânc și îndrăzneț fusese făcut tocmai în acel scop: să-i ofere ușor acces la ceea ce își dorea. Îi acoperi sfârcul ferm cu gura și supse cu putere, smulgându-i un țipăt.

– Șșșt, șșșt, îi comandă el repezindu-se s-o sărute din nou în timp ce degetele lui îi frământau sânii. Șșșt, șșșt! Un alt sărut. Trebuie – o sărută – să faci liniște!

Dar cum ar fi putut, când trupul îi era mistuit de senzații pe care nu le mai cunoscuse niciodată, senzații care strigau să fie eliberate? Nu înțelegea ce anume îi cereau simțurile, însă Richard părea să aibă remediul.

Când gura lui începu din nou să rătăcească pe pieptul ei, Kitty gemu și își lăsă capul pe spate, pierdută în niște trăiri de o intensitate nebănuită. Tremurând înfiorată, deși trupul îi ardea, își înfipse degetele în umerii lui. De data aceasta, când el îi prinse sfârcul între dinți, reuși să-și înăbușe țipătul, dar tot îi scăpă un scâncet.

Genunchii i se înmuiaseră și amenințau să se topească sub ea.

– Richard.

Cu un geamăt gutural, îi cuprinse talia cu brațul și o lipi de trupul lui ferm, întărit ca o bară de oțel în partea inferioară, după care se dădu înapoi câțiva pași, până se lipi de un zid.

Kitty îl studia printre pleoapele întredeschise. Era cufundat în umbre, astfel că îi detecta mișcările numai prin plăcerea pe care o lăsau în urmă. O, Doamne, îi venea să moară acolo, fără să-i mai pese de nimic! Avea impresia că trupul ei se înălța deja la cer, purtat pe aripile unei pasiuni implacabile.

Richard continua să se joace cu buzele și limba pe sânii ei dezgoliți. Trecând de la unul la altul, sugea și mângâia, lingea și mușca în timp ce mâna lui liberă îi ridica fusta, care ajunse mototolită între cele două trupuri strâns lipite.

Degetele lui calde urcară pe coapsa ei, coborâră, apoi urcară din nou. Nu ar fi trebuit să-i permită asemenea libertăți, însă nu avea puterea să protesteze pentru că, refuzându-l pe el, s-ar fi refuzat pe ea.

Din instinct, își dădu seama de asta, însă se pierduse prea adânc în senzații ca să mai poată opri nebunia. Îi cedase lui Richard orice putere de control, astfel că pe el ar fi trebuit să-l implore pentru a obține eliberarea din menghina unei senzații care nu ar fi trebuit stârnită niciodată, dar, odată adusă la viață, se îndrepta inexorabil spre punctul culminant.

El îi mângâie interiorul coapsei, sus, mai sus, și mai sus, până când ajunse la destinație: nucleul feminității ei. Cu pleoapele strânse, Kitty își încleștă mâinile pe umerii lui. Cu un deget o mângâia intim, cu degetul mare freca provocator. Trupul ei zvâcni drept răspuns, apoi se apăsă implorator în palma lui. Orice gând de retragere se pierduse în senzațiile păcătoase ce se revărsau ca o cascadă, susurând peste carnea ei, înaintând spre miezul ei.

Mugurele delicat dintre coapsele ei era extraordinar de sensibil; prin urmare, când Richard îl atinse, ea scânci rugător. Să se oprească, să continue. Să o ducă pe culmi și mai înalte.

Gura lui se întoarse peste a ei, adâncind sărutul, în timp ce degetele apăsau tot mai tare. Se izbea de mâna lui ca o creatură sălbatică, neîmblânzită, primitivă, căutând cu disperare necunoscutul care plutea deasupra orizontului.

Peste o clipă explodă într-o mie de scântei de plăcere intensă. Toate culorile posibile îi scânteiau în spatele pleoapelor, simțea toate gusturile splendide. Avu impresia că dispăruseră toate sunetele din jur, în afară de respirația ei frenetică și gâfâitul lui sacadat.

Ar fi vrut să nu mai miște nici un mușchi, să rămână acolo pentru totdeauna, o femeie toropită care urcase pe culmea plăcerii senzuale și, cumva, reușise să supraviețuiască.

Răsuflând greoi, Richard își apropie gura de urechea ei.

– Farthingham nu te va face niciodată să te simți astfel.

Ochii ei se deschiseră brusc, iar trupul îi fu cutremurat de un fior când își dădu seama ce făcuse. O, Doamne! Doamne, Dumnezeule, se deschisese în fața lui, îl implorase cu gemete și zvârcoliri! Îl trăsese aproape de ea, îl ținuse strâns, când ar fi trebuit să-l împingă ferm. Lacrimi fierbinți de groază îi ardeau ochii la gândul

faptei pe care îi permisese ducelui să o comită. Îi permisese? Se desfătase, îl încurajase.

Și el o știa foarte bine. Ca și cum ar fi simțit nevoia să i-o demonstreze, o sărută apăsat pe gât.

– Ești făcută pentru asta, murmură el.

– Nu, șopti ea, îngrozită de implicațiile acelor cuvinte.

– E mai mult, Kitty, mult mai mult, iar eu îți pot da totul.

– Nu. Îl împinse până când el făcu un pas înapoi. Nu.

Își îndreptă repede rochia, dezgustată de umezeala pe care o simțea în toate locurile unde fusese gura lui și unde înflorise pasiunea. Țâșni pe lângă el și se îndreptă cu pași nesiguri către casă, oprindu-se la adăpostul umbrelor de lângă terasă ca să-și aranjeze părul. Obrajii îi ardeau, buzele umflate o furnicau din cauza săruturilor lui. Pielea îi era mai sensibilă, fiecare șoaptă a brizei era ca o mângâiere care îi amintea de atingerea lui.

– Kitty?

Se răsuci pe călcâie.

– Nicky.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

– Nu te-am găsit. Te-am văzut ieșind... nu te-am găsit.

– Gata, fată dragă! O luă în brațe, iar Kitty simți cum trupul lui înțepeni o clipă, după care o trase mai aproape, cuibărindu-i fața în adâncitura umărului lui. Tremuri. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină repede din cap.

– Nu te-am găsit. Mă simt în siguranță când sunt cu tine.

– Pentru că ești în siguranță cu mine. Vei fi întotdeauna în siguranță cu mine. Ți-am promis asta acum mult timp.

Kitty se lăsă pe spate până când reuși să îi vadă ochii albaștri, familiari și de încredere. Culoarea lor era ascunsă de noapte, însă ea o o văzuse de atâtea ori la lumina soarelui, a lămpii cu gaz sau a lumânării. Mă iubești, Nicky?

– Sigur că da.

– Atunci ia-mă de soție.

El scoase un chicot blând, plin de afecțiune.

– Credeam că asta am hotărât în urmă cu multe luni. Nu e nevoie să mi-o ceri.

– Nu, ia-mă de soție acum.

– Acum? În momentul acesta?

– Anul acesta. De îndată ce se încheie sezonul.

– Credeam că îți dorești o perioadă adecvată de așteptare după ce facem anunțul...

– M-am răzgândit. Întinzându-se, îi luă chipul cel drag în mâini. Mi-e atât de teamă că am să te pierd!

– Draga mea – o sărută apăsat pe frunte – nu mă vei pierde niciodată. Sunt al tău până în vecii vecilor.

– Promiți?

– Promit. O țin strâns. Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

– Pur și simplu mă simțeam pierdută fără tine, neștiind unde ești.

– Ei bine, sunt aici acum, nu-i așa?

Ea încuviință din cap, dându-și brusc seama că fața îi era scăldată de lacrimi.

– Sunt în siguranță doar cu tine. Vrei, te rog, să mă duci acasă acum?

– Sigur, dacă asta îți dorești. Te conduc la trăsură, apoi îi caut pe Freddie și pe Lady Priscilla să le spun că plecăm.

– Trebuie să-i luăm și pe ei?

– Sigur că da. Noi i-am adus, nu-i așa? Nu pot să le spun să-și închirieze o trăsură. Lady Priscilla a făcut ceva să te supere? Știu că vorbește adeseori fără să gândească.

Kitty scutură din cap repede.

– Nu, bineînțeles că nu m-a supărat Lady Priscilla. Doar că noi doi nu avem niciodată ocazia să stăm de vorbă între patru ochi.

– Între patru ochi? Acesta este un obicei american pe care încă nu l-am adoptat aici. Un gentleman nu pune o doamnă într-o poziție compromițătoare ce ar putea stârni bârfe deplasate.

Un gentleman, nu, dar Weddington nu avea nici o jenă să facă asta.

– Nu suntem niciodată doar noi doi, insistă ea.

– Vom face mâine ceva.

– Promiți?

– Promit. Ne plimbăm prin Hyde Park sau poate mergem la grădina zoologică.

Sugestiile lui nu erau tocmai în ton cu ce avea ea în minte. Înconjurați de lume, tot nu aveau să fie singuri, dar încă nu-și revenise suficient după întâlnirea cu Weddington ca să poată să obiecteze. Trebuia să fie mulțumită cu ceea ce îi oferea Farthingham.

– Să mergem la trăsură prin spate, sugeră el. Nu cred că vrei să fii văzută atât de supărată.

– Așa e. Ești atât de bun, Nicky.

– Sigur că sunt.

Cu brațul încolăcit în jurul ei, o conduse pe după colțul casei către trăsură. Totul avea să fie bine acum, se gândi ea. Nicky avea să o ferească de necazuri. Cu el, avea să fie întotdeauna în siguranță.

Capitolul 13

– Ei poftim, Farthingham a făcut-o! exclamă Anne.

Richard ridică privirea din farfurie și se încruntă la sora lui, care stătea în celălalt capăt al mesei cu ziarul deschis în față. Ducesa se aplecă spre Anne, vrând să afle ce anume îi captase atenția fiicei sale.

– Ce a făcut? întrebă Richard tăios, încă iritat că Anne ajunsese la micul dejun înaintea lui și pusese stăpânire pe ziar. Îl scotea din ritm dacă nu își începea ziua cu *The Times* în mână.

– Și-a anunțat logodna cu domnișoara Robertson.

Richard țâșni din scaun cu o asemenea forță, încât îl răsturnă – mare lucru, având în vedere cât era de greu. Se năpusti spre celălalt capăt al mesei, fără să observe cum sora lui făcu ochii mari când îi smulse ziarul din mână. Citi rapid cuvintele care îi confirmau cea mai mare temere.

– La naiba!

– Richard! îl certă mama sa. Ai grijă cum vorbești! Sunt doamne de față.

– Scuzele mele sincere! Watkins!

Majordomul apăru numaidecât în ușă.

– Da, Excelență?

– Spune-i vizitiului că am nevoie de trăsură fără întârziere.

– Prea bine, Excelență.

– Richard, ce s-a întâmplat? îl întrebă ducesa.

– Nimic. Vreau pur și simplu să îl vizitez pe Farthingham și să-i transmit felicitările mele pentru anunț.

Mama lui clipi ca și când el și-ar fi pierdut mințile. Începea să creadă că poate așa și era.

– Nu e deloc o oră potrivită pentru vizite.

– Sunt perfect conștient de asta.

Apoi ieși din cameră ținând ziarul în mână atât de strâns, încât i se albiră încheieturile.

Richard se năpusti pe ușa salonului lui Farthingham.

– Milord, îmi pare nespus de rău, spuse majordomul, poticnindu-se în urma lui. Am încercat să-l opresc.

– Nu e nici o problemă. Farthingham își îndreptă spatele și puse ceașca de ceai pe măsuța de lângă canapea. Așteptam vizita ducelui.

Richard rămase neclintit, tăcut și furios, până când ușa se închise în spatele lui.

– Se pare că ai văzut anunțul, zise Farthingham pe un ton mucalit.

– Spuneai că o să aștepți până la finalul sezonului.

– Ea a vrut să facem anunțul. Farthingham se ridică în picioare, se duse la fereastră și privi în stradă. Ți-am oferit numeroase ocazii să o câștigi.

– Jocul de mimă, plimbarea în...

– Nu te vrea, omule! Acceptă asta. Nu e un premiu.

Richard făcu amenințător un pas înainte, simțind o nevoie nefirească de a-și înclești mâinile pe gâtul aristocratic al prietenului său.

– Nu e un premiu? Ești țicnit? E singurul premiu pe lumea asta care merită câștigat.

– Atunci nu ar fi trebuit să o urmezi în grădina lui Harrington.

Clătinând din cap, Richard privi la ziarul pe care-l mototolise între degete.

– Încercam să o protejez...

– Știu și îți sunt recunoscător. Nu mi-am dat seama că m-a văzut ieșind. Credeam că am fost destul de discret. Îți sunt dator că i-ai distras atenția de la mine, rosti Farthingham cu sinceritate.

Richard agită ziarul în fața lui.

– Ai un mod al naibii de ciudat de a-ți manifesta recunoștința.

– Ea a vrut să publicăm anunțul, a fost de-a dreptul neînduplecată. Ți-am mai spus că voi face orice să o văd fericită.

– De ce tu? Ce vede la tine?

– Sunt fermecător, amuzant, spiritual și am un minunat simț al umorului, din care tu nu ai nici măcar un strop. Tu ești ursuz, nu suporți să pierzi niciodată și vrei să controlezi tot.

– O vei distruge.

– Când vom fi căsătoriți, îmi voi devota viața lui Kitty. Nu mă voi mai furișa la petreceri ca să mă prostesc. Nu mă voi mai înconjura de oameni doar ca s-o împiedic să observe că nu beneficiază de toată atenția mea. Așa cum am mai spus, Weddington, țin extrem de mult la Kitty. Pot juca rolul soțului atent.

Ținea la Kitty? Lui Richard îi veni să-i dea un pumn în față.

– Merită mai mult decât un tip care să țină la ea și să joace un rol.

– Oricum ar fi, nu te vrea pe tine. Până și eu văd asta din felul în care te privește. Nu se simte confortabil în preajma ta, ca și cum ai îngrozi-o.

Richard se prăbuși într-un scaun din apropiere.

– Nu înțeleg. Nu i-am făcut nici un rău. De ce se teme?

– Cine poate înțelege mintea unei femei? A acesteia în mod special. Kitty nu seamănă cu nici o femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Când vă căsătoriți?

– La sfârșitul sezonului. Cândva în august, septembrie poate. Încă nu am stabilit exact data, dar nu mai vrea să aștepte.

– Încă plănuiți să mai petreceți câteva zile la Drummond Manor?

– Desigur. Doar dacă tu ai prefera să nu o facem.

Richard se ridică. Rotițele minții lui se învârteau nebunește. Îi demonstrase cu doar câteva seri înainte ce îi putea oferi. De ce se grăbea acum să meargă la altar?

– Ne-ar face mare plăcere să vă găzduim, spuse el în cele din urmă, recunoscând că Farthingham avea și mai puține răspunsuri decât el. Apoi se îndreptă spre ușă.

– Weddington?

Richard se opri și se uită înapoi peste umăr. Lumina dimineții pătrundea pe fereastră, dându-i lui Farthingham o înfățișare angelică.

– Te-ai gândit vreodată că poate tu ai fi cel care ar distruge-o?

Fără o vorbă, Richard ieși. În drum spre casă, în timp ce trăsura se hurduca pe străzile Londrei, îl străbătu un fior sinistru când auzi în minte ecoul cuvintelor lui Farthingham, cuvinte care îi erau mult prea familiare, cuvinte care îl bântuiseră de când o văzuse pe Kitty întâia dată pe țărm.

Într-adevăr, el era cel care avea să o distrugă.

Florile sosiră cu o oră înaintea lui Weddington. Un buchet simplu de trandafiri galbeni. Fără bilet de data aceasta, dar Kitty nu avea nici o îndoială asupra expeditorului. Nu putu spune de ce era atât de mișcată de gestul lui, sau de ce i se alătură în grădină în timp ce mama sa sorbea ceaiul pe terasă. Cu siguranță ar fi fost mai înțelept să pretexteze o migrenă.

Înțelepciunea părea s-o fi părăsit însă. Își călcă pe inimă și acceptă să se plimbe alături de el, incapabilă să-l privească în ochi. Nu-l mai văzuse din seara balului Harrington, de la întâlnirea lor din grădină – și nici atunci nu-l văzuse prea bine, cel puțin nu cu ochii. Dar trupul cu siguranță îl recunoscuse.

Se întrebă de ce venise când era prea târziu să mai desfacă ce ea insistase să fie făcut în grabă. Logodna ei era acum oficială.

Nu mai putea da înapoi. Onoarea, datoria și responsabilitatea confereau o greutate uriașă celor câteva cuvinte tipărite negru pe alb. Avea să se mărite cu marchizul de Farthingham, dând uitării dorințele interzise oferite de ducele de Weddington.

Refuza să fie fiica femeii care îi dăduse viață, refuza să accepte gândurile desfrânate și imaginile lubrice care o bântuiau. Nu avea să cedeze tentației păcătoase. Era extrem de hotărâtă, avea o voință la fel de puternică precum șinele de fier pe care le instala tatăl său pentru calea ferată.

În cele din urmă își adună curajul de a pune capăt tăcerii, deși se temea de ceea ce ar fi găsit dincolo de ea.

– Suntem în grădină de un sfert de oră deja, Excelență, și încă nu ai scos nici un cuvânt, astfel că mi-e greu să înțeleg de ce te afli aici.

– Voiam să te revăd.

– Este complet necuviincios, având în vedere că sunt logodită oficial cu Lord Farthingham. Și nu îndrăzni să-mi povestești despre nefericirea pe care mi-o va provoca. Deja ți-a dovedit că predicția dumitale este falsă.

El chicoti încet.

– Dumnezeule! Mă întreb dacă el apreciază cu adevărat partida magnifică pe care a pus mâna. Mi-aș da întreaga avere pentru o asemenea loialitate.

– Nu poate fi cumpărată, Excelență. Devotamentul meu față de Lord Farthingham vine din inimă. E pur – ar fi vrut să spună la fel de pur ca ea, însă Weddington știa suficient de multe cât s-o poată contrazice, întrucât el o ispitise la impuritate – și va fi o piatră de temelie pentru căsnicia noastră.

– Nu am nici o îndoială în ceea ce privește devotamentul dumitale sau importanța lui în căsnicie. Dar mă surprind invidiind un bărbat pe care nu credeam că am să-l invidiez vreodată, nici măcar puțin.

– Mai sunt și alte americance nemăritate în Londra.

– Ah, da, însă dumneata ești unică.

– Mă flatezi, Excelență.

– Evident nu destul, altfel nu te-ai fi grăbit cu anunțul și nu ți-ai fi pecetluit soarta.

– Nu știu cum să o spun mai simplu: nu simt pentru dumneata ce simt pentru Farthingham.

– Nu, pentru mine simți mult mai mult, ceva mai profund, mai torid...

– Mă atingi în feluri în care nu vreau să fiu atinsă, și nu mă refer doar la libertățile fizice pe care ți le-ai permis seara trecută. Și să nu îndrăznești să spui că mi-a plăcut, adăugă ea țâfnoasă, enervată de lacrimile care îi inundau ochii.

Îi plăcuse, dar, Dumnezeule, nu voia să recunoască asta, mai ales față de el!

– Pasiunea nu e ceva de care să te ascunzi. Știu că ți-o stârnesc, pentru că și eu simt la fel.

Oprindu-se brusc și punându-și mâinile încrucișate sub sâni, rosti printre dinți:

– Eu nu am făcut nimic pentru asta, spre deosebire de dumneata.

– Trebuie doar să respiri ca să-mi stârnești flacăra dorinței.

Clătinând din cap de frustrare, Kitty studie fiecare rid, curbă și unghi de pe chipul lui, încercând să se lămurească ce o atrăsese la el când nu avusese nici o dorință de a fi atrasă.

– De ce faci asta? De ce mă chinuiești?

El o privi ca și cum i-ar fi dat o palmă.

– Nu înțeleg de ce consideri darul plăcerii un chin.

– Nu dumneata trebuie să-mi faci acest dar.

– Darul lui Farthingham în acest domeniu va păli în comparație cu al meu.

– Cum ești atât de sigur? Ești vreun clarvăzător? L-ai privit făcând dragoste?

– Sigur că nu. Dar motivele pentru care se căsătorește cu dumneata...

– Sunt perfect conștientă de motivele pentru care se căsătorește cu mine. Ceea ce ignori dumneata este motivul pentru care eu mă căsătoresc cu el!

Richard păru surprins de această remarcă.

– De ce te căsătorești cu el?

– Mă face să mă simt bine. Compania lui îmi oferă plăcere.

– Nu și pasiune, afirmă el tăios.

– La dumneata totul se rezumă la pasiune, la împerechere și la dorințe animalice? Ce s-a întâmplat în grădina lui Harrington a fost necivilizat și barbar. Da, ai capacitatea de netăgăduit de a-mi face întregul trup să vibreze, dar, Excelență, ritmul acesta nu îmi place!

Se răsuci pe călcâie și o luă grăbită spre casă, lăsându-l pradă confuziei.

Mama ei se ridică în picioare când o văzu.

– Totul e în regulă, Kitty?

– Da. M-a luat o durere bruscă de cap, atâta tot. Merg să mă întind.

Dar odată ajunsă în cameră, se ghemui pe scaun, nu pe pat. Nu voia să doarmă, nu voia să-l viseze pe Weddington. De fiecare dată când închidea ochii, el îi invada visele din care se trezea fierbinte, umedă și cu răsuflarea tăiată.

Numai căsătoria cu Farthingham avea să o scape de acele dorințe rușinoase. Își mușcă încheieturile în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față. Doamne, nu mai venea odată nunta?

Capitolul 14

– Nu-i așa că e minunată casa lui Weddington? întrebă Farthingham.

Stăteau în holul de intrare de la Drummond Manor, așteptând ca majordomul să le anunțe sosirea.

– E spectaculoasă, dar prefer tot casa ta veche, spuse Kitty.

– Nu-i așa că e o drăguță? făcu Farthingham, uitându-se la Freddie și la Lady Priscilla înainte de a lua mâna înmănușată a lui Kitty și de a i-o săruta. Cu ajutorul tatălui tău vom restaura reședința Farthingham la adevărata ei grandoare, dar chiar și atunci, mă îndoiesc că va rivaliza cu aceasta.

– Și nici măcar nu e reședința principală a lui Weddington, chicoti Lady Priscilla. Ar trebui să vezi domeniul acela, e incredibil.

Dacă m-ar invita Lady Anne în vizită, aș putea locui acolo zile întregi fără ca ducele să observe că am sosit.

– Eu aș observa întotdeauna, spuse Freddie.

Lady Priscilla chicoti din nou.

– Ești un drăguț și jumătate. Chiar mi-aș dori să mai chibzuiești la planul tău prostesc de a merge în America.

– De ce? Ca să devin amantul tău? Nu te-ai mărita niciodată cu mine, Prissy. Sunt al cincilea pe linia la titlu, improbabil să moștenesc ceva, și chiar dacă aș face-o, gusturile tale sunt mult prea costisitoare.

– Ai dreptate în tot ce spui. Totuși, ne-am putea distra în acest ultim sezon.

– Ah, ați ajuns! strigă Lady Anne, coborând în grabă scările.

– Unde e fratele tău? întrebă Farthingham pe când îi lua mâna să i-o sărute.

– Richard a fost chemat azi-dimineață să se ocupe de nu-știu-ce problemă legată de proprietate. Îi acord la fel de multă atenție când vorbește despre chestiuni de afaceri cât îmi acordă el mie atunci când vorbesc despre rochii. Adică deloc. Se va întoarce diseară. Între timp, am să vă întrețin eu. Își puse brațul în jurul lui Kitty. Haide, să îți prezint camera!

Kitty ezită, brusc jenată la gândul că avea să locuiască acolo.

– Dacă fratele dumitale e plecat cu afaceri, poate nu ar trebui să deranjăm acum. Ar fi mai bine să ne întoarcem la Londra și să venim în vizită altă dată.

– Nu vorbi prostii, o mustră Lady Anne. Richard e întotdeauna plecat cu afaceri. Dacă ați aștepta o perioadă în care să fie sigur aici, nu ați mai veni niciodată în vizită. Sincer, nu știu cum reușește să facă tot ceea ce face. Mama jură că nu e om.

Poate asta ar explica fascinația supranaturală pe care i-o provoca, se gândi Kitty.

Lady Anne o conduse pe scări, iar ceilalți le urmară.

– Apropo de mama ta, este în zonă? se interesă Farthingham.

– Nu, a rămas la Londra. Preferă să își viziteze prietenele, în locul singurătății de la Drummond Manor.

– De ce i se pare un loc singuratic? întrebă Kitty. În apropiere este un orășel încântător unde am stat odată cu familia înainte să pornim spre Londra.

– E prea aproape de mare, spuse Lady Anne încet. Îi amintește de tata și de tot ce s-a întâmplat... Vocea i se sparse. Peste câteva clipe, revenindu-și, declară cu un entuziasm răsunător: Vă rog să vă simțiți ca acasă aici. Vă puteți folosi de grajduri, de grădini, de tot ce doriți.

– De barul cu băuturi al ducelui? vru Farthingham să știe.

Râzând, Lady Anne privi peste umăr.

– Chiar te rog! Când ți-a refuzat fratele meu o băutură?

– E adevărat. Weddington a fost întotdeauna cea mai generoasă gazdă.

Ajunseră pe palierul scăldat în lumina soarelui care se revărsa prin geamurile imense. Pe peretele de vizavi erau mai multe uși.

– Acest dormitor a fost rezervat pentru dumneata, domnișoară Robertson, spuse Lady Anne, deschizând ușa. Voi cere să vi se aducă bagajele.

Kitty zâmbi.

– Dormitoarele familiei sunt tot pe acest coridor?

– O, nu. Camerele noastre sunt în altă aripă. Vă voi face întregul tur al casei după ce vă odihniți.

În timp ce Lady Anne îi conducea pe ceilalți în camerele lor, Kitty își luă răgazul să admire lucrătura fină a mobilei, sculpturile detaliate în lemnul închis la culoare, cuvertura de pe pat și draperiile grele care atârnau de baldachin. Cuvertura și draperiile erau ornate cu blazonul familiei. Pe o masă lungă așezată la capătul patului se găseau câteva cărți. Pe una din ele se afla un trandafir galben, cu o hârtie împăturită dedesubt.

Ignorând scrisoarea, Kitty se duse la fereastră ca să privească minunatul peisaj din Cornwall și marea din depărtare. Își imagină că vedea cărarea pe care Weddington se dusese până la locul unde îl zărise întâia oară, unde înota zilnic. Acolo cunoscuse pentru prima dată puterea tentației, își zise ea.

Se uită înspre masă. Biletul era din partea lui, fără îndoială. Ce îi scrisese? Chiar era plecat cu afaceri sau o aștepta pe țărm,

sperând la o întâlnire clandestină? Oare misiva lui era de fapt o chemare?

Acceptase că era acum a lui Farthingham sau avea să continue cu încercările de a o seduce? Voia oare să o ademenească de lângă bărbatul cu care voia să se mărite făcându-i promisiuni de pasiune pe care ea nu dorea să le accepte?

Dintr-odată, trupul i se înfierbântă și o cuprinse amețeala. Cum putea deține o asemenea putere asupra ei când nici măcar nu se afla în încăpere? Se întrebă în ce cameră avea să doarmă Farthingham, dacă gentlemenii erau cazați în acea aripă a casei.

Însă probabil că nu. Eticheta dicta ca bărbații să locuiască în altă parte, nu în apropiere de doamnele care nu erau supravegheate cum se cuvine. Amintindu-și de comentariul lui Freddie de la intrare, se întrebă dacă mergea în America sperând ca succesul să îi permită să-i ofere mai multe lui Lady Priscilla. Deși, ca să fie sinceră, fata i se părea puțin cam zvăpăiată pentru un bărbat care scria piese de un asemenea dramatism.

Privirea i se întoarse la scrisoare. Deși nu se uitase la ea, știa că Weddington i-o lăsase. La fel și trandafirul galben.

Curiozitatea avu câștig de cauză. Blestemându-l pe duce, luă bucata de hârtie și o despături.

Draga mea domnișoară Robertson,

Din păcate nu pot să te întâmpin la sosire, dar întregul personal a fost înștiințat că și cea mai mică dorință a dumitale este un ordin pentru mine și trebuie respectat fără ezitare și fără întrebări.

Până mă întorc diseară, nutresc speranța fierbinte că te vei bucura de ospitalitatea de la Drummond Manor.

Al tău devotat,

Ducele de Weddington

Se întoarse agitată la fereastră, simțindu-se prizonieră a ospitalității lui. De ce trebuia să facă toate acele gesturi de curtoazie și de ce nu putea să aibă încredere în nici unul dintre ele?

Ca musafiră a lui, avea să se comporte politicos, cu buna-cuviință de rigoare. Nu avea să-i permită să o supere.

Totuși, trebuia să iasă la aer. Lady Anne spusese că grajdurile le stăteau la dispoziție. De îndată ce servitorii îi aduceau bagajele în cameră, avea să cheme o servitoare care să o ajute să se schimbe în costumul de călărie. Se gândi că o plimbare pe domeniu era exact ce avea nevoie.

Richard o zări din prima clipă. Îmbrăcată în verde smarald, era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Deși nu o mai văzuse până atunci călare, știa că avea să stea perfect în șa. Nu fu surprins de faptul că părea să călărească singură. Micuța lui texană independentă nu părea să înțeleagă noțiunea de însoțitoare, ceea ce îi oferise lui nenumărate ocazii de a profita.

În ceea ce o privea, el era invariabil slab și nu se putea înfrâna. Își mână calul înainte, trecând în galop câmpul, până când o ajunse din urmă. Ea nu păru nici surprinsă, nici flatată de apariția lui, ci pur și simplu hotărâtă să-i accepte prezența.

– Unde sunt ceilalți? întrebă el fără preambul.

– Când am ieșit din casă, Lady Anne își bea ceaiul, Lady Priscilla se odihnea și domnii nu erau de găsit. Lady Anne a presupus că explorau pivnițele.

– Fără îndoială are dreptate. Farthingham a sperat întotdeauna să găsească niște comori îngropate de contrabandiști.

– E posibil ca acei contrabandiști să fi fost strămoșii dumitale?

El râse cu poftă.

– Legenda ne face să credem că așa este.

– Mi s-a părut întotdeauna că arăți ca un pirat.

– Mă simt flatat că te-ai gândit măcar o clipă la felul în care arăt.

– Nu va merge, știi?

– Ce nu va merge?

– Faptul că m-ai adus aici ca să-mi amintesc de acele dimineți de pe țărm. Inima mea îi aparține lui Farthingham. Am consimțit să mă căsătoresc cu el. Am făcut deja anunțul. Ai ajuns prea târziu, Excelență.

– Ești sigură de asta?

– Absolut.

– Voi ține minte certitudinea dumitale. Totuși, dacă n-ai uitat, a fost sugestia lui Anne să veniți cu toții aici, nu a mea. V-a făcut turul casei?

– Da. E minunată!

– Nu îmi pot asuma meritele pentru ea, pot doar să spun că mi-am ales strămoșii cu atenție.

– Nu știam că poți să-ți alegi strămoșii, replică ea zâmbind.

– O încercare de umor din partea mea. Farthingham pretinde că ai o aversiune față de mine pentru că nu sunt vesel.

– Nu am o aversiune...

Se opri brusc. Richard ridică o sprânceană.

– Nu? Mi-ai dat de înțeles că nu mă placi.

– Nu pe dumneata personal. Pur și simplu nu mă simt în largul meu cu anumite aspecte ale... comportamentului dumitale.

– Și dacă te-aș putea face să te simți în largul dumitale?

– Nu poți! Așa că încetează și abține-te! Dă-mi drumul! Lasă-mă să-mi găsesc fericirea alături de Farthingham!

– Te-aș lăsa dacă aș fi convins că vei fi într-adevăr fericită cu el.

– Nu înțeleg nici în ruptul capului de ce crezi că fericirea mea este treaba dumitale.

Îi era imposibil să-i explice fără să pară naiv. Nici măcar nu era sigur că își putea exprima sentimentele.

– Ai vorbit deunăzi despre cum te ating... nu în sensul fizic, ci în alte feluri, dincolo de carne.

– Excelență...

– Dă-mi voie să termin. Încă de la acel prim răsărit, când te-am văzut în apropierea stâncilor, am simțit o legătură pe care nu o pot explica.

– Poftă.

– Nu. Richard clătină din cap a frustrare. Nu te văzusem clar în acea dimineață și nu sunt genul de bărbat care să poftească fiecare femeie pe care pune ochii. Am fost atras de dumneata. Poate a fost îndrăzneala cu care mă priveai.

Obrajii ei se înroșiră și privi în altă parte. El își blestemă elocvența stângace.

– Îmi cer scuze! Nu am intenționat să te stânjenesc. Nu înțeleg această atracție cu nimic mai mult decât dumneata. Știu doar că sporește de fiecare dată când sunt în preajma dumitale.

Kitty se întoarse spre el cu tristețe în ochi.

– Această situație trebuie să înceteze, Excelență, pentru că în curând mă voi căsători.

– Ți-ai închis mintea și inima în fața posibilității unei legături între noi?

– Da. Locul meu e lângă Lord Farthingham.

– În cazul ăsta, vă doresc toate cele bune, murmură el, conștient că se purta ca un copil care spune că nu vrea ceva deoarece știe că nu are nici o șansă de a obține lucrul respectiv. În scurtă vreme se întunecă, ar trebui să ne întoarcem la grajduri.

Ea încuviință din cap, după care îi aruncă o privire cercetătoare.

– De ce un trandafir galben?

– Poftim?

– Prima dată când mi-ai trimis flori, erau o mulțime, de toate culorile, de toate felurile. În ultimul timp îmi oferi doar câte un trandafir galben.

El rânji.

– Am auzit odinioară un cântec despre trandafirul galben din Texas. Nu o floare, ci o femeie pe care un soldat se chinuia să o găsească. Nu țin minte dacă a găsit-o, dar mi s-a părut o floare potrivită pentru tine.

– Mulțumesc, spuse ea zâmbind ușor. Trandafirii galbeni chiar sunt preferații mei.

Richard înclină curtenitor din cap.

– Cu multă plăcere.

Arareori îi aprecia vreun gest, astfel că îi primi recunoștința cu brațele deschise.

Kitty auzi bătaia ușoară în ușă la puțin timp după ce un ceas din casă bătuse miezul nopții. Primul ei gând se îndreptă spre Weddington, venit să o tulbure cu mângâieri și sărutări, dar apoi

își dădu seama că nu ar fi riscat să bată la ușă, să deranjeze pe altcineva și să fie prins. Trebuia să-i recunoască precauția cu care o aborda de fiecare dată când avea intenții neonorabile.

– Domnișoară Robertson?

Se dădu jos din pat, deschise ușa și se uită afară.

– Lady Anne?

Îmbrăcate în cămăși de noapte, Lady Anne și Lady Priscilla încuviințară din cap nerăbdătoare.

– Ne-am zis că ți-ar face plăcere să ni te alături, șopti Lady Priscilla.

– Să mă alătur?

– Mergem la băi, o informă Lady Anne.

– La ora asta? întrebă Kitty, uimită că se gândiseră la așa ceva.

– O, da, e cea mai potrivită, spuse Lady Anne.

– E un ritual pe care l-am început când eram mai tinere, îi explică Lady Priscilla.

– Mă schimb și...

– O, nu, asta face parte din distracție, spuse Lady Priscilla. Ne repezim până la băi exact așa cum suntem. Dar ia o pătură să te ștergi și să te încălzești mai târziu.

– Deși ne va încălzi și vinul, completă Lady Anne cu o scânteie neastâmpărată în privire.

Abia atunci observă Kitty geanta pe care o purta Lady Anne și auzi clinchetul ușor pe care-l făcea de fiecare dată când se mișca.

– Și bărbații? vru ea să știe.

Lady Anne făcu ochii mari.

– Voi, americancele, sunteți extrem de îndrăznețe! Nu m-am gândit să-i invit.

– O, nu, se grăbi Kitty să explice. Nu spuneam că ar trebui să-i invităm, dar dacă ne vor vedea umblând pe aici în cămăși de noapte?

– Nu ne vor vedea, fii sigură, chicoti Lady Priscilla. Când am verificat ultima dată, erau încă în sala de biliard, jucând de zor.

– Îndrăznesc să spun că vor fi acolo toată noaptea, adăugă Lady Anne. De obicei așa fac. Nici nu ne vor băga în seamă.

– Stați, atunci, să iau o pătură.

– Foarte bine.

Kitty intră înapoi în cameră, înșfăcă o pătură și ieși în holul slab luminat. Cele două o așteptau deja lângă scări.

– Sunteți sigure că ar trebui să facem asta?

– Foarte sigure, îi răspunse Lady Anne, râzând încet.

– Și avem un motiv imbatabil, spuse Lady Priscilla.

Se repeziră amândouă în jos pe scări, picioarele lor goale bătând un ritm cadențat. Kitty le urmă, spunându-și că era ceva complet nevinovat ca trei fete să meargă la băi la miezul nopții. Nu intenționau să se întâlnească acolo cu bărbați.

Aerul nopții era înviorător, și Kitty simți fiori pe piele. Cu pământul rece sub tălpile goale, se gândi că fusese o prostie că nu își luaseră papuci.

Răsărise luna și era un cer total diferit de ce văzuse ea în Londra. Gândindu-se la Emily, se întrebă dacă sora ei încerca să identifice diferitele constelații în acea noapte.

Lovi ceva cu degetul de la picior și se împiedică, dar reuși să-și revină înainte să cadă pe burtă și se grăbi să își prindă din urmă tovarășele de năzbâtii. Dintr-odată, clădirea mare de piatră a băii apăru în fața ei. O observase mai devreme, când se dusese la grajduri să ia un cal, însă nu-i dăduse mare atenție.

Lady Priscilla și Lady Anne chicoteau între ele, lăsând-o pe Kitty să se întrebe cât vin băuseră înainte să decidă să o invite și pe ea.

– Haide, o chemă Lady Anne șoptit.

Ușa de lemn gemu și scârțâi în semn de protest, ca și cum balamalele ar fi fost ruginite și prea puțin folosite. Din nou cuprinsă de fiori, Kitty se uită împrejur. Când își întoarse privirea spre intrare, Lady Priscilla și Lady Anne dispăruseră deja în clădire, așa că hotărî să le urmeze.

Lămpile cu gaz pâlpâiau, creând umbre tremurătoare pe zidurile ce delimitau incinta ovală. Niște scări largi de piatră duceau la piscina deasupra căreia aburii pluteau ca o ceață densă.

– Vestiarul e aici, în lateral, șopti Lady Anne. Dar nu ne batem capul de obicei. Contăm pe faptul că vei închide ochii.

– De ce vorbim în șoaptă? întrebă Kitty.

Lady Priscilla chicoti.

– Nu știu, întotdeauna vorbim așa.

Chiar și în șoaptă, vocile lor creau un ecou puternic în structura cavernoasă. Kitty privi spre piscină.

– Cât de adâncă este?

– Nu atingi fundul, spuse Lady Anne. A fost construită pentru plonjări acum o sută cincizeci de ani, când toți erau convinși că băile cu apă rece ca gheața erau cheia menținerii în formă. E o nebunie să sari în piscină așa. Sunt surprinsă că dinastia noastră nu a pierit atunci. Oricum, de jur împrejur e o margine netedă de piatră pe care putem sta, căci apa ne ajunge doar până la umeri. Privi în jur zâmbind. Cine intră prima?

– Eu, anunță Lady Priscilla.

– Splendid, Lady Anne își puse mâinile pe umerii lui Kitty și o întoarse cu spatele către apă. Închide ochii.

– De ce?

– Pentru ca Prissy să se poată schimba fără să fie stânjenită.

– Ne dezbrăcăm de tot?

– Absolut. Dar suntem de încredere. Nu ne uităm când celelalte intră și ies.

Kitty închise ochii, întrebându-se în ce se băgase.

Se băgase în paradis, decise ea câteva minute mai târziu, când îi veni rândul să intre în piscină. Se așeză pe marginea de piatră, lăsându-se în voia plăcerii pe care i-o stârnea apa aflată la o temperatură perfectă.

– E absolut încântător!

– Nu-i așa? râse Lady Anne.

Turnă vin în pahare și le înmână celorlalte, apoi își ocupă la rândul ei locul în bazin.

Kitty sorbi din pahar, gândindu-se că nu mai avea nevoie de nimic altceva ca să se relaxeze. Odată mutată în casa strămoșească a lui Farthingham, trebuia neapărat să construiască ceva asemănător. Chiar dacă acolo exista o cadă în sala de baie, nu putea intra în ea mai mult de o persoană o dată, spre deosebire de locul acesta minunat.

– Spuneai că a fost o piscină pentru plonjări? întrebă ea. Cu apă rece?

– Da, chestia asta era foarte populară în prima parte a secolului al optsprezecelea. Richard a plătit o avere pentru refacerea instalațiilor și pentru alimentarea cu apă caldă, dar a meritat din plin. Când are probleme cu spatele, petrece ore în șir îmbăindu-se aici.

Kitty se uită la scări și urmări cu privirea balustrada până la ușă.

– E vreo posibilitate să vină și în seara aceasta?

– Nu cred, spuse Lady Anne.

Kitty mai luă o înghițitură de vin, întrebându-se dacă motivul șușotelilor și al chicotelor de pe drum nu era cumva posibilitatea ca bărbații să sosească pe neașteptate. Cu siguranță Lady Priscilla nu s-ar fi supărat să apară Freddie.

– În legătură cu spatele lui, știu că e o rană veche. Cum s-a întâmplat?

Lady Anne îi aruncă o privire lui Lady Priscilla, care se mulțumi să ridice din umeri.

– Presupun că nu are nimic dacă îi spui.

– Presupun că nu. Lady Anne își termină vinul, apoi rosti pe un ton ferm: Să nu îi spui vreodată că ți-am spus. Ține foarte mult la discreție în această privință.

Kitty se îndreptă de spate, cu apa susurând în jurul ei.

– Promit. Știu să țin un secret.

– Nu e chiar un secret. Doar că el ar prefera să uite totul despre asta. Lady Anne trase aer adânc în piept. S-a întâmplat la moartea tatălui nostru. Eram mică, deci nu îmi aduc aminte detalii, dar am auzit diverse lucruri atunci când adulții credeau că nu ascult. S-au șoptit multe imediat după eveniment și în toți anii de atunci încoace.

– Cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Kitty.

– Dumnezeule, nu am fost niciodată bună la calcule, dar știu că Richard avea optsprezece ani. Asta îmi aduc aminte. Acum are treizeci și patru...

– Șaisprezece ani, spuse Kitty. Este o perioadă foarte lungă de suferință.

– Nu suferă întotdeauna. Nici nu ne spune de obicei când se întâmplă, dar după o vreme am început să observăm semnele.

– Continuă povestea, o rugă Kitty.

– Așa. Păi, într-o după-amiază el și tata au plecat pe mare. Se certaseră cu o zi înainte și, din ce mi-a spus mama, aveau obiceiul să iasă împreună cu iahtul ori de câte ori nu se înțelegeau. Aparent, cooperarea la care îi obligau manevrele de navigație îi ajuta să-și întărească relația slăbită de ceartă. În timp ce erau în larg, s-a pornit o furtună. Nu știu exact cum s-a întâmplat, dar echipajul a ajuns în siguranță la țărm cu barca de salvare. Din câte au spus, furtuna scufundase iahtul. Tata murise și Richard a înotat la țărm, trăgându-i trupul după el. A refuzat să îl lase în mare.

Kitty își aminti ce-i povestise Weddington, cum că el și echipajul ajunseseră la mal. Nu menționase însă că ajunseseră separat.

– De ce nu erau tatăl și fratele tău în barca de salvare, împreună cu echipajul?

– Chiar nu știu. Este extrem de ciudat, dar, cum spuneam, Richard nu vrea să vorbească despre asta. La un moment dat, în timpul furtunii – nu știu dacă era pe barcă sau în apă – și-a sucit cumva spatele. Uneori, când se forțează prea mult, îl doare, însă nu vrea să se afle. Are o atitudine prostească, ca și cum ar crede că lumea l-ar învinui că suferă.

Kitty se rezemă de peretele neted.

– Trebuie să fi fost cumplit să își piardă astfel tatăl.

Își aminti versiunea lui Weddington, o relatare concisă, lipsită de emoție a evenimentului care avusese un efect atât de profund asupra vieții lui.

– Cumplit, într-adevăr. Cum spuneam, eram foarte mică, dar țin minte că a stat la pat vreme îndelungată după aceea. Atunci mi s-a părut o veșnicie. Mama era în culmea agitației. Eu plângeam noaptea, căci îmi era teamă că Richard va muri și el, ca tata.

„Marea mă îngrozește." Kitty își aminti confesiunea ducelui din timpul plimbării prin grădina lui Farthingham. În prima

dimineață când îl văzuse, nu sfidase soarele, cum își închipuise ea, ci marea.

– Mă surprinde că iese cu iahtul atât de des, comentă Lady Priscilla. Dacă aș fi prinsă vreodată într-o furtună, nu cred că aș mai vrea să ies în larg vreodată.

– Și eu cred la fel, Prissy, recunoscu Lady Anne. Dar Richard iubește incredibil de mult marea. Are patru iahturi și o bărcuță cu pânze care poate fi manevrată de doi oameni. Îi place să le proiecteze, apoi să angajeze oameni care să le construiască.

Era posibil ca ea să fie singura persoană căreia să-i fi mărturisit fobia lui față de mare? Sau o mințise pentru a-i câștiga simpatia? Nu, nu și-l putea imagina spunându-i neadevăruri. Pur și simplu își dezvăluise o latură pe care nu o mai expusese în fața nimănui. Deși nu-i venise deloc ușor, fără îndoială.

Golindu-și paharul, se întrebă dacă Weddington avea dreptate în privința legăturii care părea să se înfiripe între ei. Însemna oare mai mult decât o privire fierbinte, o mângâiere senzuală? Îi mărturisise atât de ușor că o înspăimânta, descoperise că putea vorbi despre dorințe senzuale și de pofte...

Niciodată nu îl sărutase pe Farthingham, și cu siguranță nu discutaseră despre senzațiile pe care și le trezeau reciproc.

– Mai vrei vin?

Tresărirea aproape că o făcu să cadă în apă. Lady Anne ținea sticla pregătită să îi toarne.

– Da, te rog! Privind lichidul ce se revărsa în pahar ca o cascadă, Kitty își aminti cum își dorise să-și reverse trupul asupra lui Weddington.

– Ești atât de norocoasă că ai pus mâna pe Farthingham, spuse Lady Priscilla.

– Sunt de acord, murmură Kitty luând o gură de vin.

– Nu prea ai noroc cu Freddie, nu-i așa? își întrebă Lady Anne prietena.

Lady Priscilla clătină din cap.

– Nu prea. E foarte amuzant, dar mi se pare că nu e tocmai interesat de mine.

– În cazul ăsta e un prost, pufni Lady Anne.

Kitty avea câteva prietene, dar petrecuse mult timp călătorind prin lume, astfel că nu reușise să dezvolte relații profunde și durabile. Cu excepția lui Farthingham. Îl considera singurul ei prieten adevărat. Cât de norocoasă era că urma să-i devină și soț!

– Domnișoară Robertson, îți pot pune o întrebare mai personală? i se adresă Lady Priscilla.

Kitty râse ușor.

– Dacă este personală, nu crezi că ar trebui să îmi spui Kitty?

Lady Priscilla chicoti.

– Ba da, presupun că da.

– Uite, mai bea vin, o încurajă Lady Anne, lăsând-o pe Kitty să se întrebe dacă nu cumva o aduseseră acolo anume ca să-i pună acea „întrebare personală".

Sorbi din pahar și încuviință din cap.

– Întreabă-mă!

– Ei bine, știm cu toții că americancele nu sunt supravegheate atât de atent ca noi, aici.

– Nu sunt deloc supravegheate de obicei.

Lady Priscilla și Lady Anne se uitară scurt una la alta, apoi își întoarseră amândouă atenția asupra lui Kitty, făcând-o să se simtă stânjenită.

Lady Priscilla inspiră adânc.

– Ai fost vreodată sărutată? Cu adevărat, adică?

Căldura îi inundă fața lui Kitty și se duse în jos, până la degetele de la picioare. Confirmă printr-un gest.

– Cum a fost? întrebară cele două în același timp.

Kitty râse forțat.

– Nu cred că pot să descriu.

– Încearcă, te rugăm, insistă Lady Priscilla.

Kitty răsuflă prelung.

– Ei bine... a fost asemănător cu atmosfera de aici. Cald. Înțețoșat. Ca și cum ai bea prea mult vin – iar căldura te cuprinde și pe dinafară, și pe dinăuntru. E ca și cum te-ai simți deopotrivă letargic și energic. Închise ochii, amintindu-și gura lui Weddington mișcându-se provocator peste a ei. Îi stârnise pofta de a-l atinge

în locuri interzise, în feluri interzise. E plăcut, conchise ea deschizând ochii.

– Sunt convinsă că a fost plăcut, spuse Lady Priscilla. Tot ce face Farthingham e plăcut.

Kitty dădu peste cap vinul ca pe apă. Oare să le mărturisească acestor domnișoare că nu Farthingham o sărutase? Dar dacă aveau să o dea în vileag?

– Nu îi veți dezvălui ce v-am spus, nu-i așa?

– Sigur că nu, protestă Lady Anne. Tot ce se spune între acești pereți rămâne aici. Nu-i așa, Prissy?

– O, absolut. Nici un cuvânt, nimănui.

– Mai vrei vin? întrebă Lady Anne.

– Absolut! replică înveselită Kitty. Așteptă ca sora ducelui să deschidă o altă sticlă și să toarne o cantitate generoasă în fiecare pahar, apoi îi zise: Lady Anne, îmi amintesc o conversație în trăsură în drum către operă... ceva despre un tânăr care ți-a furat inima. Nu te-a sărutat niciodată?

– Vai! Lady Anne își duse mâna la gură și își încovoie umerii în față, uitându-se timid la Kitty. Nici măcar nu am vorbit cu el.

– Nici el cu ea, completă Lady Priscilla.

– Mă salută când ne întâlnim, spuse Lady Anne tăios.

– Și totuși ți-a furat inima? întrebă Kitty.

– De departe, o asigură Lady Anne.

– Nici măcar nu îi știe numele, bombăni Lady Priscilla.

Deși apa caldă le îmbujorase tuturor fețele, chipul lui Lady Anne era de-a dreptul stacojiu.

– E asistentul unuia dintre avocații lui Richard. Îl văd atunci când aduce mesaje sau documente.

Kitty se gândi la prima dimineață când îl întâlnise pe Weddington, la felul în care fusese atrasă în același loc a doua zi, la dezamăgirea inițială când nu îl văzuse din nou, la sentimentele contradictorii când își făcuse brusc apariția. Oare exista între oameni ceva cu neputință de descris, dar ușor de recunoscut?

– Lady Anne...

– Trebuie să îmi spui Anne.

– Bine. Anne, reluă Kitty zâmbind. Acest domn... dacă nu ai purtat nici o conversație cu el, de ce ești atât de sigură că are potențialul de a-ți fura inima?

– Sunt prostuță, nu? Nu știu de ce mi se pare că așa e. Sunt sigură că Richard are dreptate. Ar trebui să-mi caut un soț în cercurile aristocratice. Poate că, dacă aș ajunge să îl cunosc pe cel care mă fascinează, mi s-ar părea mai degrabă nepotrivit, deși inima îmi spune altceva.

– E sufletul tău pereche, oftă Lady Priscilla. Deci recunoști că o parte din el îți vorbește, deși nu-ți adresează niciodată cuvântul. Chicoti. A fost un gând profund, nu-i așa?

– Nu! râse Anne. A fost un gând prostesc. Cred că ai băut prea mult vin.

– Nici pe departe. Mai toarnă-mi!

În timp ce Anne umplea paharele, Kitty îndrăzni s-o întrebe:

– De ce nu s-a căsătorit încă fratele tău?

– Biata noastră mamă vrea să afle răspunsul de ani de zile. E teribil de îngrijorată. La urma urmei, Richard nu are nici un frate care să moștenească titlul în caz că lui i se întâmplă ceva. E un mister de ce nu a manifestat nici un interes față de căsătorie până acum.

Manifestase interes... față de ea, se gândi Kitty. Îi ceruse mâna în grădină.

– Poate așteaptă o femeie care să vrea să se mărite cu el, sugeră Lady Priscilla.

– Nu cred că asta ar fi problema, își apără Lady Anne fratele.

– Nu aș zice că e o frumusețe clasică.

– Păi, nu, recunoscu Lady Anne fără tragere de inimă.

– Și nu e nici tocmai... jovial.

– Nu, nu e.

– Și are tendința să domine.

Lady Anne încuviință din cap abătută.

– Într-adevăr. După o clipă de reflecție, găsirea unui argument o înveseli: Dansează bine.

Kitty izbucni în râs. Nu se putuse abține. Poate băuse prea mult vin, dar comentariile lor i se păreau incredibil de hilare. Se opri brusc sub privirile nedumerite ale celorlalte.

– Nu consideri că dansează bine? întrebă Lady Anne, vădit ofensată.

Kitty trebui să-și înghită un nou val de râs.

– Ba da, e un dansator excelent. Clătină din cap, cu gândurile încâlcite. Combinația dintre vin și aburii calzi îi dezlega limba. Spuneți că nu e o frumusețe clasică, iar eu spun că nu am văzut niciodată un bărbat care să afișeze o asemenea... măreție, bolborosi ea, amintindu-și de imaginea pe care i-o oferise Weddington în dimineața aceea la malul mării. Spuneți că nu e jovial. Recunosc, nu l-am auzit niciodată râzând cu poftă, dar am impresia că se bucură să știe că alții sunt fericiți. Pariurile cu Farthingham... Premiul pe care l-ar fi câștigat Farthingham ar fi fost mult mai valoros decât cel care i-ar fi revenit lui. Și totuși cred că a acceptat provocarea pentru că Farthingham adoră pariurile. Cât despre atitudinea lui dominatoare, ce fel de aristocrat e acela care nu dă dovadă de putere, influență și control? În multe privințe îmi amintește de tatăl meu. Este hotărât să izbutească. Spuneți-i spirit de competiție sau incapacitatea de a se mulțumi cu mai puțin decât merită, dar nu e o trăsătură negativă. Mie mi se pare extrem de atrăgător când un bărbat se străduiește să reușească. E un tip atent, grijuliu și demn de încredere. Nu se joacă atunci când îl cheamă responsabilitățile. Pune obligațiile pe primul loc deoarece familia este pentru el mai presus de orice. Mi se pare admirabil.

Cele două tinere se holbau la ea cu gurile căscate.

– Dumnezeule, spuse Lady Anne în cele din urmă. Dacă faci comentarii atât de flatante la adresa fratelui meu, îmi imaginez că l-ai pus pe Farthingham, bărbatul cu care intenționezi să te măriți, pe un piedestal de aur.

Kitty se simți brusc rău. Rezultatul excesului de vin, era sigură. Altfel, ar fi trebuit să-și recunoască teama că aveau să-i ceară să prezinte virtuțile lui Farthingham. Singurul lucru

la care se putea gândi era acela că era amuzant și o făcea să se simtă în siguranță.

Capitolul 15

– De data asta bucătăreasa s-a depășit pe sine, spuse Richard, începând să taie felia de șuncă din farfurie. Toate felurile sunt extraordinar de apetisante. Nu-i așa, Anne?

Sora lui clătină din cap și duse o mână la gură. Toate trei domnișoarele erau puțin palide în acea dimineață. Verzi ca algele. Fără îndoială era rezultatul excursiei lor la băi.

Se afla în sala de biliard, așteptând ca Farthingham să joace, când auzise zgomotul de afară. Scuzându-se față de prietenul său, mersese pe urmele șușotelilor și ale chicotelilor doamnelor până la băi, apoi stătuse de pază ca să se asigure că nu le deranja nimeni.

Petrecuseră atât de mult timp acolo, încât era de mirare că nu se stafidiseră de tot.

– Domnișoară Robertson, ești sigură că nu dorești o porție de ouă? Bucătăreasa le asezonează cu niște condimente speciale care le conferă o aromă distinctă, transformându-le într-o delectare pentru papilele gustative.

Americanca îi aruncă o privire răutăcioasă care ar fi făcut franjuri un bărbat mai slab.

– Nu, mulțumesc. Îmi ajunge ceaiul.

– Ei bine, dacă te răzgândești, aș fi bucuros să îți umplu o farfurie cu toate bunătățile acestea, făcute anume ca să-ți lase gura apă.

Kitty miji ochii în direcția lui și își apăsă degetele pe tâmple.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu ți-a picat bine ceva ce ai mâncat aseară la cină? o întrebă Farthingham.

– Suspectez că nu i-a picat prea bine ceva consumat după cină, mormăi Richard.

– Îți face plăcere, nu-i așa? zise Kitty.

– Nu-mi face plăcere că vă simțiți rău, dar am tot dreptul să vă tachinez pentru naivitatea voastră.

– Am impresia că eu și Freddie am ratat ceva destul de important, spuse Farthingham.

– Cred că doamnele și-au făcut de cap la băi azi-noapte. Cât vin, Anne? Două sticle, trei?

– Patru, dacă vrei să știi.

Richard pufni a neîncredere.

– Presupun că dumneata nu ai băut niciodată în exces, spuse Kitty.

– Chiar nu. Prefer să-mi păstrez mintea limpede.

– Dar vinul te face să vorbești mai ușor, zise Anne.

– Nu am observat niciodată să ai dificultăți cu vorbitul. Prea mult vin poate dezlega limba, ceea ce nu e același lucru cu înlesnirea conversației.

– Te contrazic. Sunt sigură că, fără vin, Kitty nu ar fi mărturisit niciodată că Farthingham sărută minunat, spuse Lady Priscilla.

– Prissy! strigă Kitty.

Chipul tinerei aristocrate fu inundat de groază.

– Aoleu! Trebuia să fie micul nostru secret, nu-i așa? Îmi pare cumplit de rău. Sincer. Am uitat.

– Nu mă deranjează nicidecum să mi se dezvăluie talentele, spuse Farthingham, punând cotul pe masă și sprijinindu-și bărbia în palmă. Deloc. Sunt chiar impresionat să aflu, draga mea, că îți provoc o asemenea plăcere.

Kitty arătă de parcă ar fi vrut să moară acolo, pe loc. Nu era doar din cauza efectelor negative ale mersului la culcare în zori, cu prea mult alcool în sânge, se gândi Richard.

– Merg să mă întind, anunță ea împingându-și scaunul în spate.

– Vei fi în stare să ieși cu barca după-amiază? o întrebă ducele.

– Da.

– Cred că mă voi întoarce și eu în pat, zise Anne repede.

– La fel și eu, spuse Lady Priscilla.

Odată ce rămaseră singuri, domnii făcură un schimb de priviri amuzate.

– Poate ar trebui să amânăm ieșirea cu barca, sugeră Farthingham.

– Vom merge după masa de prânz, replică Richard, nerăbdător să-i prezinte iahtul lui Kitty. Ar trebui să își revină până atunci.

– Patru sticle de vin doar pentru ele? Cine știe ce altceva și-au mai mărturisit, speculă Farthingham.

Richard se întrebă dacă tânăra americancă menționase și săruturile lui, pe lângă ale lui Farthingham, sau dacă ale lui i se păruseră ușor de trecut cu vederea. Și mai important, oare săruturile minunate ale lui Farthingham o țineau priponită de el? Era un lucru pe care nu-l luase în considerare. Poate Farthingham avea aptitudinile necesare ca să-i scoată pasiunea la suprafață. Gândul acesta nu-i făcea plăcere.

Frumoasa doamnă era ancorată în portul orășelului unde Kitty și familia ei își petrecuseră vacanța cu doar câteva săptămâni în urmă.

Weddington, care venise înaintea lor ca să supravegheze pregătirile, îi ajută pe ea și pe Farthingham să urce la bord de îndată ce barca cu vâsle care îi adusese trase lângă iaht. Ceilalți se lăsau așteptați, nepărând nici pe departe la fel de dornici de aventură precum Kitty.

În timp ce se plimba încet de la pupa la proră, inspectând iahtul, Kitty simți privirea cercetătoare a lui Weddington. Dorindu-și ca Priscilla să își fi ținut gura, se întrebă dacă ducele bănuia că sărutul descris celor două tinere fusese al lui, nu al lui Farthingham. Deși n-ar fi avut nici un motiv să presupună că fusese singurul care o sărutase pasional, ar fi preferat ca el să nu-și dea seama că reflectase îndelung la arta lui de a seduce.

– Ce zici, draga mea? Ești impresionată? o întrebă Farthingham.

Kitty îi aruncă o privire lui Weddington, care stătea cu mâinile la spate și privirea ațintită asupra ei, aproape ca și cum și-ar fi ținut respirația în anticiparea răspunsului.

– E minunat, recunoscu ea într-un final.

Weddington își înclină capul aproape imperceptibil. Farthingham o luă de braț atât de surescitat, încât s-ar fi zis că meritele îi aparțineau în întregime.

– Să-ți arăt și interiorul. Acolo se află adevărata frumusețe a vasului.

– Dacă nu-l deranjează pe Weddington, spuse ea.

– Sigur că nu mă deranjează, zise ducele. Simțiți-vă ca acasă. Odată ce ridicăm ancora, doamnelor li se va servi ceaiul pe punte.

Ceai pentru doamne – de parcă la bordul unui vas doamnele nu puteau face altceva decât să stea și să bea ceai. Era o prejudecată care o enerva pe Kitty cu atât mai mult cu cât o durea îngrozitor capul.

Fără să mai aștepte, Farthingham o trase de braț și o conduse pe scara din lemn închis la culoare spre salonul principal. Lambriurile sculptate, scaunele și canapelele îmbrăcate în catifea purpurie erau, într-adevăr, splendide, la fel ca delicata colecție de figurine din porțelan și marmură.

– Ești și mai impresionată acum? se împăună Farthingham.

– Eram destul de impresionată și înainte. Totul este atât de frumos!

Rivaliza în măreție cu vasul tatălui ei, se gândi Kitty. Întrucât călătoreau atât de mult pe apă, interiorul *Stelei singuratice* fusese amenajat practic și cu bun-gust, astfel încât era o plăcere să locuiești la bord. Același lucru putea fi spus și despre *Frumoasa doamnă*.

– Biblioteca e în capătul coridorului, iar pe partea cealaltă e o cameră pentru oaspeți. Dar pe aici – o luă de mână și o conduse – se află dormitorul stăpânului.

Nu era foarte diferit de camera care-i fusese repartizată la Drummond Manor, cu excepția faptului că era mult mai mic. Patul cu baldachin, acoperit cu o cuvertură identică aceleia cu care se învelise ea peste noapte, domina încăperea.

– M-am gândit că am putea folosi iahtul pentru voiajul de nuntă, murmură Farthingham.

Îi veni brusc în minte o imagine cu ea și el cuibăriți în acel pat. La fel de repede, Farthingham dispăru, iar Weddington îi luă locul. Kitty simți cum căldura îi inunda fața. Ea și Farthingham aveau să împartă același pat. Sigur că da. Avea să i se pară agreabil și încântător.

– S-ar putea ca Weddington să aibă un cuvânt de spus în această privință, îi aminti.

– Nu tocmai, întrucât vasul e al nostru.

Kitty se întoarse și îl privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

– Poftim?

– E al nostru, repetă el. Weddington ni-l face cadou de nuntă.

Acum era sigură că își pierduse mințile.

– Nicky, nu poți accepta...

– Sigur că pot, draga mea. De fapt, trebuie să accept. Altfel ar însemna să-l insult pe cel care ne oferă darul.

– Dar e prea... prea... e un dar prea mare.

– Tocmai de asta am și vrut să-l ai. În plus, va da instrucțiuni ca o anumită sumă să fie pusă anual deoparte, vreme de zece ani, pentru a asigura întreținerea iahtului – care poate fi extrem de costisitoare, te asigur.

Ea rămase cu gura căscată. Era conștientă ce cheltuieli implica întreținerea unei asemenea ambarcațiuni.

– De ce face asta?

– Pentru că este un prieten care vrea să ne vadă fericiți. Îi luă obrajii în palme. De ce nu te bucuri?

– Pentru că e un dar prea grandios.

– Draga mea, Weddington își permite înzecit să-l ofere. Nu înseamnă nimic pentru el.

– Nicky, oamenii țin la lucrurile lor chiar dacă le posedă din abundență. E ca și cu copiii. Dacă ai unul, apoi încă unul, dragostea pentru primul nu se diminuează, iar pe al doilea nu îl iubești mai puțin decât pe cel dintâi.

– Credeam că ai să fii mulțumită, bombăni Farthingham. Vreau să îl ai. Dacă l-aș putea cumpăra eu însumi pentru tine, aș face-o fără ezitare. Dar nu pot. Nici măcar zestrea pe care ți-o acordă tatăl tău nu îmi va permite niciodată să fac o asemenea achiziție.

Fu rândul ei să-i cuprindă fața în palme cu un gest tandru.

– Nicky, pe tine te vreau, de tine am nevoie. Nu de obiecte. Nu de vase, bijuterii sau rochii.

– Pentru că le-ai avut dintotdeauna, nu știi ce înseamnă să le duci lipsa. Dar se va ajunge la asta, draga mea. Se va ajunge. Fii politicoasă! Acceptă darul lui Weddington, fie și numai pentru că îmi face mie plăcere să îl accepți.

Nu voia să-l întristeze, dar rămânea convinsă că iahtul și întreținerea pe zece ani constituiau un dar mult prea generos. Semăna mai degrabă cu un cal troian. Ce câștiga Weddington oferindu-le lor vasul?

Se forță să zâmbească.

– Primesc un răgaz de gândire?

El rânji larg, ca și cum câștigase deja disputa.

– Desigur, draga mea. Dar nu prea mult. Am vorbit serios când am sugerat să-l folosim pentru voiajul de nuntă.

Kitty se îndreptă spre scările ce duceau pe punte. Dacă în urmă cu câteva luni nu avusese nici o îndoială în privința căii pe care o urma, acum se simțea ca și cum s-ar fi rătăcit în ceață. Generozitatea lui Weddington. Disponibilitatea lui Farthingham de a o accepta. Nu știa ce să creadă despre toate astea și despre sentimentele pe care le nutrea față de cei doi bărbați.

De îndată ce Lady Priscilla, Lady Anne și Freddie urcară pe vas, Weddington porunci să se ridice ancora. Întrucât îi mărturisise că era îngrozit de mare, Kitty fu surprinsă de nerăbdarea lui de a porni la drum; pe de altă parte, o înțelegea perfect. Nu fusese niciodată genul care să amâne activități neplăcute. Prefera să termine cu ele cât mai curând posibil, pentru a putea trece la cele agreabile fără urmă de vinovăție.

Acum însă părea hotărât să controleze marea – sau cel puțin propriul destin – cât de mult posibil. Stătea cu picioarele depărtate pentru a-și ține echilibrul, cu mâinile prinse de timonă, cu privirea în față, o întruchipare a înfruntării dintre om și natură.

Avea un echipaj care să se ocupe de manevre, dar nu încăpea îndoială că toată puterea de decizie îi aparținea lui Weddington. Nu doar un figurant care se juca de-a căpitanul, așa cum făcea din

când în când tatăl ei, ci comandantul absolut, purtând răspunderea pentru vas, pentru echipaj, pentru oaspeți, pentru cursul de navigație. Kitty se gândi că, dacă ar fi fost posibil, ar fi comandat și vântul, valurile... felul în care lumina soarelui scânteia pe suprafața apei.

Farthingham și Freddie se duseră la proră ca să admire priveliștea, în timp ce doamnele, așezate pe scaune de răchită, beau ceaiul pe care servitorul îl adusese dinăuntru. Nu exista ceva mai aristocratic de atât.

Kitty era perfect conștientă că unica lor misiune pe vas era aceea de a se simți bine. Toate doamnele, inclusiv ea, erau îmbrăcate pentru ceaiul de după-amiază, cu rochii strâmte și pălării elegante, cu boruri largi. Ar fi putut la fel de bine să coboare pe uscat și să se plimbe prin Hyde Park, fără să își dea seama cineva unde își petrecuseră după-amiaza.

Chiar și acum, la bordul iahtului, nimeni nu avea să știe că își petrecuse timpul privindu-l pe Weddington, în loc să se gândească la logodnicul ei. Nu putea să uite vehemența cu care îi luase apărarea ducelui la băi, când Lady Priscilla menționase cât de amuzant era Farthingham.

Kitty nu putea nega faptul că viitorul ei soț le făcea să râdă; de asemenea, avea idei extraordinare pentru distracție, dar Weddington părea să fie cel care punea distracția la dispoziție. De pildă, accepta pariuri ridicole, care le stârneau celorlalți interesul mai mult decât ar fi meritat, făcând astfel ca totul să fie mai plăcut pentru toți cei implicați, participanți și spectatori deopotrivă. Își oferea spre folosință casa, vasul, loja de la operă, trăsura oricui le cerea. Fără urmă de egoism. Niciodată nu părea să aștepte ceva în schimb.

Și totuși, încercase să o ia de lângă Farthingham. Să o fure, de fapt. Cu mângâieri îndrăznețe și cu săruturi lente și senzuale. Nu îi lăsase nici o urmă de îndoială că o dorea. Pe de altă parte, nu cumva se arătase foarte accesibilă?

El era cel care stătea cu mâinile la spate ca să nu o atingă. Părea a fi gentlemanul perfect, dar Kitty îi descoperise latura desfrânată. Îi cunoștea adevărata fire pentru că tocmai ea îi permisese

să o ispitească și să o corupă. Nu prea opusese rezistență, nici nu catadicsise să protesteze înainte ca faptul să fi fost consumat.

Bărbații erau niște animale. Femeia era cea care trebuia să-i țină la respect, să nu le dea nici o ocazie să se comporte necuviincios.

Cu toate acestea, în ciuda manifestărilor ei contradictorii, Weddington nu părea să-i poarte pică. Îi făcea cadou acel vas, pentru numele lui Dumnezeu! Abia dacă mai știa ce să creadă despre el și despre generozitatea lui.

Nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce Lady Priscilla nu îl considera chipeș. Într-un fel mai aspru, cu maxilare puternice și tenul bronzat. Părea în elementul lui atât în cel mai elegant salon, cât și pe cea mai învolburată mare. Kitty nu-și dădea seama de ce i se părea atât de fermecător, dar trebuia să recunoască faptul că o atrăgea ceva la el, îi forța privirea să-l cerceteze.

Își dăduse jos jacheta și eșarfa, își desfăcuse nasturii de la gât și își suflecase mânecile. Vântul îi flutura cămașa, expunându-i pieptul la fel de bronzat ca fața. Kitty se întrebă dacă nu s-ar fi descotorosit de cămașă, sau poate de toate hainele, dacă nu ar fi fost doamne la bord. Avea ceva barbar în el, ca și cum și-ar fi pus reticent mantia civilizației doar pentru că-l ajuta mai bine să-și atingă scopurile.

Știa că ar fi trebuit să meargă la proră pentru a fi mai aproape de Farthingham; cu toate acestea rămase în loc, studiindu-l pe Weddington, recunoscătoare pentru faptul că Lady Priscilla și Lady Anne erau prea ocupate să bârfească sau să-și mențină atitudinea demnă, în ciuda palorii de pe chipuri, ori de câte ori ajungeau în ape mai agitate. Excesul de alcool din ajun nu fusese o idee înțeleaptă.

Era oare în măsură să facă remarci despre ideile înțelepte? se mustră ea. Relația cu Farthingham, de pildă, i se păruse o idee înțeleaptă, însă acum era chinuită de îndoieli. Nu pentru că nu l-ar fi iubit, ci de teamă că era posibil să nu-l iubească destul. Se simțise întotdeauna în siguranță deoarece el nu făcea nimic pentru a o ispiti, dar nu-l asociase niciodată cu vreo scenă erotică și nu și-l putea imagina atingând-o așa cum o făcuse Weddington. Totuși,

îi dorea atingerea, ar fi primit-o cu plăcere. Ar fi sărutat roua de pe pielea lui. Ar fi prins cu buzele picăturile care se rostogoleau încet...

– Domnișoară Robertson?

Își mută ochii de la gâtul lui Weddington, scânteind de umezeală, către privirea lui, intensă, speculativă și provocatoare. Își dădu seama că, pe nesimțite, fantezia din mintea ei trecuse de la Farthingham la el.

– Mă întrebam dacă aș putea să te deranjez un moment și să te rog să ții timona.

– Richard, femeile nu fac asta, îi atrase Lady Anne atenția.

– Cred că domnișoara Robertson este perfect capabilă să o țină câteva minute.

– Desigur, confirmă Kitty măgulită.

Se ridică în picioare, cam amorțită după ce stătuse așezată atâta vreme, și, sprijinindu-se de balustradă, se îndreptă spre el. Weddington își luă mâna dreaptă de pe timonă, ținând-o stabilă doar cu stânga. Mușchii antebrațului i se întindeau și se contractau într-o adevărată demonstrație de forță, se gândi ea.

– Ține strâns cavila aceea, îi ordonă.

Când își puse mâna pe spița din lemn, simți că sufletul vasului îi furnica degetele. Ducele făcu un pas înapoi, iar ea se apropie până se trezi prinsă între el și cârmă.

– Pune cealaltă mână lângă a mea. Nu îi dau drumul până nu văd că stăpânești timona.

Emoționată, Kitty se supuse. Ce contrast! Mâna lui mare, bronzată, lângă mâna ei palidă și fragilă. Mușchii i se umflau în încheietura groasă, părul lui brunet și aspru era răscolit de briză. Încheietura ei delicată era acoperită de mâneca lungă a rochiei.

– Ești pregătită? Pot să-i dau drumul? întrebă el încet.

– Nu te îndepărtezi prea mult, nu?

– Nu plec nicăieri.

Ea privi peste umăr.

– Atunci de ce m-ai chemat să țin timona?

Gura lui se curbă într-un rânjet.

– Nu-mi aduc aminte să fi dat de înțeles că aș avea nevoie de ceva... dar dacă așa mi-ai interpretat cererea, nu mă deranjează deloc.

Privirea lui exprima bunătate. Era un tip generos, se gândi Kitty, pe care-l bucura să știe că oamenii din jurul lui își vedeau nevoile și dorințele satisfăcute.

– Poate nu ar trebui să-i dai drumul de tot, spuse ea.

– O pot redresa fără probleme, o asigură el. Ține privirea înainte, concentrează-te asupra mării, asupra direcției în care vrei să duci vasul, simte vântul care suflă în vele...

Fascinată, se pierdu în ordinele ducelui, în sentimentul de comuniune cu iahtul. Până atunci fusese doar pasager, observator, dar de la timonă aprecia navigația cu totul altfel.

Călătorise mult cu tatăl ei, însă el avea un căpitan, un pilot, un navigator, un echipaj care avea grijă de confortul și de siguranța pasagerilor... Brusc, își dădu seama că un bărbat care era îngrozit de mare nu ar fi lăsat controlul cârmei în mâinile altcuiva. Fără îndoială că inspectase vasul, îi cunoștea fiecare centimetru, îi cunoștea punctele tari și îi corecta slăbiciunile. Nu s-ar fi pus niciodată în pericol pe sine însuși sau pe alții.

Pe când gândul acesta prindea contur, Kitty își coborî privirea spre mâna ei stângă. Stupefiată, constată că ținea singură timona. Nu știa când anume îi transferase controlul total. Cu un sentiment de împlinire pe care nu-l mai trăise până atunci, privi înapoi spre mare.

– Bravo, domnișoară Robertson, murmură ducele în spatele ei. Bravo!

În acel moment, pentru prima dată de când îl întâlnise, Kitty se simți pe deplin în siguranță.

Capitolul 16

Kitty nu putea să doarmă. Se uita la umbrele de pe pereți, încercând să-și înțeleagă sentimentele. Nu mai cunoscuse niciodată

o asemenea derută. Fusese întotdeauna sigură de calea pe care se afla, de ceea ce își dorea în viață, de ceea ce aștepta de la ea și de la alții, de modul în care trebuia să se comporte, iar gândurile care i se roteau acum în minte erau în contradicție cu tot ceea ce sperase vreodată să obțină.

Își chemă menajera și se îmbrăcă doar pentru că nu suporta să fie izolată în camera ei nici un minut în plus. Avea nevoie să hoinărească și nu voia să mai fie surprinsă în cămașa de noapte, ținută care nu făcea nimic pentru a-i ascunde gândurile lascive.

Alesese o rochie simplă care nu avea nevoie de corset. Dacă soarta îi era prielnică, nu avea să întâlnească pe nimeni, cu excepția servitorilor. Cu siguranță la acea oră, puțin după miezul nopții, toți oaspeții de la conac dormeau. Întrucât Lady Anne nu venise după ea, probabil nu plănuiseră o escapadă la băi în acea noapte. I-ar fi plăcut să se ducă acolo singură, dar hotărî că ar fi fost culmea obrăzniciei să le ceară servitorilor să deschidă clădirea numai pentru ea.

În schimb, hoinări pe holurile slab luminate de lămpile cu gaz. La un moment dat, în capătul coridorului văzu o geană de lumină ce răzbătea, fără îndoială, pe sub o ușă închisă.

Făcuse doar câțiva pași într-acolo când ușa se deschise brusc, iar lumina din cameră îl scoase la iveală pe valetul care stătea în fața ei, ascuns până atunci în întuneric.

– O, nu, nu voiam... să intru.

Frustrată, nu își duse gândul până la capăt cu voce tare. Din moment ce servitorul îi deschisese ușa, o forța să intre, fie că își dorea sau nu. Nu putu decât să spere că lumina era aprinsă din greșeală, că nu era nimeni înăuntru, deși i se părea extrem de improbabil să găsească încăperea goală. Altfel, de ce ar fi stat valetul de pază lângă ușă?

– Mulțumesc.

Trecu pe lângă el cu prefăcută nepăsare și intră în ceea ce se dovedi a fi un birou. Biroul lui Weddington. El era așezat la masa de lucru impunătoare, din mahon, în vreme ce un alt gentleman stătea pe scaunul din fața lui. De îndată, cei doi bărbați se ridicară.

– Domnișoară Robertson, spuse ducele.

– Vă rog să mă iertați. Nu puteam să dorm. Când am ajuns pe coridorul acesta, valetul a înțeles greșit destinația mea...

– Care era destinația dumitale? se interesă Weddington. Te-aș putea ajuta s-o găsești.

Ea clătină din cap.

– Nu aveam una anume.

– Atunci ia loc, te rog, și în câteva momente o să te însoțesc la plimbare. Nu aș vrea să te rătăcești pe aceste coridoare alambicate. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Alexander, administratorul moșiei de aici. Imediat ce terminăm îți voi acorda întreaga mea atenție.

Nu-i voia atenția, întreagă sau parțială, dar nici nu putea să-i refuze oferta de față cu unul dintre angajații lui. Era perfect conștientă că un bărbat de rangul său trebuia să păstreze anumite aparențe.

– Mulțumesc, Excelență.

Își alese un scaun lipit de perete, astfel că nu trebuia să se uite la el. Auzea mai mult decât vedea. Cei doi domni se așezară și începură să discute într-un murmur calm.

Kitty și-i putea imagina pe predecesorii lui Weddington gestionându-și afacerile din acea încăpere. Făcând planuri, cucerind, controlând. Avea o prezență puternică, impunătoare, iar ea se întrebă dacă biroul își lăsa amprenta asupra proprietarului sau viceversa.

Ultima variantă era mai probabilă. Chiar și când domnul Alexander vorbea, iar Weddington asculta, nu încăpea îndoială cine era stăpânul. Tânăra femeie observă fascinată modul în care Weddington îi acorda întreaga sa atenție administratorului.

Petrecuse împreună cu familia ei câteva zile la conacul de la țară al lui Farthingham, dar nu-l văzuse niciodată adresându-se personalului. Își ocupa timpul distrându-și invitații, ca și cum moșia s-ar fi administrat singură. Kitty nu se gândise niciodată câtă muncă implica supravegherea proprietăților familiei.

În cele din urmă, Weddington și domnul Alexander se ridicară în picioare.

– Mulțumesc, domnule Alexander. Vă sunt recunoscător pentru că ați acceptat să ne întâlnim la o oră atât de târzie.

– Sunt la dispoziția Excelenței voastre. Bărbatul se întoarse spre ea și îi spuse înclinând din cap: Noapte bună, domnișoară Robertson.

– Noapte bună, domnule Alexander. Când rămaseră singuri, observă: O oră ciudată pentru o întâlnire.

– Afacerile nu așteaptă, domnișoară Robertson. Aveam de ales între renunțarea la timpul petrecut cu oaspeții mei în această după-amiază și sacrificarea câtorva ore de somn. Am preferat a doua variantă.

Ea încuviință din cap.

– Tatăl meu face la fel. Spune că ziua nu are destule ore. A pus întotdeauna familia pe primul loc.

– O trăsătură lăudabilă. Weddington ocoli biroul cu mâinile la spate și se apropie de ea. Continuăm excursia dumitale nocturnă?

Kitty nu ținea neapărat să se plimbe pe coridoarele întunecate, unde nu putea să-i vadă bine chipul.

– Farthingham a spus că ne oferi *Frumoasa doamnă* ca dar de nuntă.

– Așa este.

– De ce?

– Pentru că mi s-a spus că îți place să navighezi și, după ce te-am privit pe mare în această după-amiază, știu că este adevărat.

– Dar i-ai oferit iahtul înainte de excursia de azi.

– Oferta implică posibilitatea de a refuza. Nu a fost o ofertă, a fost un dar.

– Făcut înainte de a mă vedea la timonă.

– Îl știu pe Farthingham de mulți ani, zise el ridicând din umeri. Am încredere în capacitatea lui de a judeca o situație.

– Totuși, nu înțeleg de ce ne-ai dat iahtul.

– Nu înțeleg ce anume nu înțelegi, replică Weddington sec.

– Ce crezi că vei câștiga?

El înclină capul, sincer nedumerit.

– E un dar, domnișoară Robertson. Vine fără nici o obligație, fără nici o așteptare din partea mea.

– E mult prea grandios.

– Dar îmi face plăcere să vi-l dau.

– Dar îți aparține dumitale.

– Și acum este al vostru.

Nu știa cum să explice sentimentul pe care îl avusese pe punte: vasul era parte din el, la fel cum el era parte din vas.

– Pur și simplu am avut impresia că ții foarte mult la *Frumoasa doamnă*.

– Țin mai mult la fericirea dumitale. Farthingham nu va investi într-un iaht când are alte cheltuieli mai urgente.

– Pot să trăiesc și fără iaht.

– Ai putea, dar nu trebuie să o faci. Arătând spre ușă, Weddington adăugă: Ne începem plimbarea, sau ești prea furioasă din cauza generozității mele?

– Prea târziu. Sunt prea furioasă.

– Știu, spuse el zâmbind. Ăsta e încă un lucru pe care nu reușesc să-l înțeleg: tot ceea ce fac îți stârnește furia.

Ea se răsuci pe călcâie și se îndreptă către ușă. Weddington o ajunse în ultimul moment, îi deschise ușa și ieși în urma ei. În liniștea casei, pașii lor răsunau cu zgomot pe coridor. Ducele își ținea mâinile la spate, iar Kitty se gândi la întâlnirea din grădină, când îi mărturisise că ar fi luat-o în brațe dacă nu și-ar fi mobilizat toată stăpânirea de sine.

– Aș fi fericită dacă nu ne-ai face cadou iahtul.

El avu îndrăzneala să izbucnească în râs, un râs profund al cărui ecou se lovi de ziduri și o împresură.

– Ești foarte isteață, spuse într-un final, când se potoli. Acum trebuie să-ți cântăresc fericirea și să decid care acțiune te va face cea mai fericită, în ciuda protestelor tale.

– Nu vreau ca Farthingham să-ți fie îndatorat.

– Îmi este deja îndatorat.

Răspunsul lui veni repede, pe un ton aspru, ca și cum ceva sinistru se ascundea în spatele cuvintelor.

– Te referi la gajul câștigat în urma meciului de tenis?

– Da.

Răspunsul sunase însă neconvingător. Nu își putea da seama de ce se simțea așa.

– Îți este dator și pentru altceva, în afară de pariu?

– Nu.

Răspunsul acela păruse mai sincer. Ce conversație bizară, ca și cum întrebările și răspunsurile nu aveau legătură unele cu altele!

– Are o părere foarte bună despre dumneata, spuse Kitty.

– Și eu despre el.

– Pretinzi că sunteți prieteni buni și totuși, înainte de acest sezon, nu mi te-a prezentat niciodată.

– Poate se temea că o să-l părăsești pentru mine.

Își etala latura arogantă tocmai când începea să-l placă.

– Mă îndoiesc, întrucât nu i-am dat nici cel mai mic motiv să se îndoiască de afecțiunea mea.

– Atunci nu ne-am întâlnit niciodată pentru că, în timp ce Farthingham se distrează, eu mă ocup de administrarea proprietăților mele.

Era o explicație mai plauzibilă, se gândi ea.

– Și totuși, sezonul acesta nu pot face nici un pas fără să dau de dumneata.

– Nu văd nici un mister aici. Am fost direct în ceea ce privește intențiile mele față de dumneata. Nu ar trebui să te surprindă faptul că mi-am reorganizat programul zilnic, întreaga viață, ca să pot petrece câteva momente în compania dumitale.

Kitty se opri brusc din mers și se întoarse spre el.

– Îl iubesc pe Farthingham.

– Știu asta.

– Voi fi o soție bună și credincioasă.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă. Cred cu tărie în loialitate. Ironia sorții face ca acesta să fie un aspect al caracterului dumitale pe care îl admir foarte mult și care îmi trezește o afecțiune mai mare decât ar trebui. Îi prinse obrazul într-o mână și îl mângâie încet cu degetul mare, cu privirea ațintită în ochii ei. Este vreo șansă, cât de mică, să te răzgândești în privința căsătoriei cu Farthingham, dacă ți-aș spune că m-am îndrăgostit de dumneata?

Inima ei aproape se izbi de coșul pieptului. Nu afirmase că o iubea, ci că i-ar fi putut spune că o iubea. Se dădu un pas înapoi, îndepărtându-se de atingerea lui, de căldura lui, de mâna lui. Era un bărbat căruia nu-i plăcea să piardă, dar trebuia să înțeleagă că nu avea nici o speranță să o cucerească.

– Te implor, renunță la orice încercare de a mă câștiga!

– Nu pot.

Fu total nepregătită pentru viteza cu care Weddington o trase în brațele sale și îi acoperi gura cu a lui.

Sărutul lui fu agresiv, insistent, amintind atât de mult de cel pe care i-l dăduse în grădină, încât ea se temu de calea pe care avea să o ducă din nou, cu toate că trupul ei o implora să-l urmeze.

Se simțea la fel ca pe puntea iahtului, plutind odată cu valurile de emoții asupra cărora nu avea control. Avea puterea să o doboare la fel de ușor cum putea să o ridice deasupra valurilor. Deși tânjea după înălțimea culmilor pe care știa că ar fi purtat-o, se temea de adâncurile în care ar fi putut aluneca.

În minte îi reveni avertismentul lui zeflemitor cum că Farthingham nu avea să-i stârnească niciodată o asemenea reacție, nu avea să-i provoace niciodată plăceri atât de intense. Era sfâșiată între lacrimi și bucurie. Lacrimi pentru pierderea a ceea ce numai Weddington îi putea da. Bucurie pentru că, odată cu înfăptuirea nunții, nu mai era nevoită să lupte cu tentația.

Lacrimile avură câștig de cauză. Știa în adâncul sufletului că Weddington nu se înșela: nu mai avea să încerce niciodată acele senzații incredibile. Farthingham nu avea să-i înfierbânte niciodată trupul în acel fel, gura lui nu avea să amenințe să o devoreze pe a ei, trupul lui nu avea să se lipească de al ei atât de strâns, atât de ferm.

Prezența lui Farthingham n-o descumpănise niciodată. Cu Weddington era prinsă în mijlocul furtunii, fără să poată controla senzațiile ce fremătau în jurul ei și prin ea. Hotărârea ei de a se opune slăbea cu fiecare atingere a limbii lui, cu fiecare mângâiere a mâinilor lui.

Se înneca, se înneca. Și, Dumnezeu să o ajute, nu era sigură că voia să fie salvată.

Într-un târziu, îl împinse pentru a se elibera de sărutul lui și se opinti îndărăt. Disperarea din privirea lui o oglindea pe a ei.

– Aș face orice pentru dumneata, rosti el aspru.

Cu un scâncet ușor, Kitty alergă pe hol fără să se uite în urmă, pentru că știa ce ar fi văzut.

Un bărbat care o făcea să se teamă de ea însăși.

Capitolul 17

Cu inima grea, Nicholas Glenville privea cerul la răsărit. Urma să coboare curând pentru micul dejun, dar deocamdată se mulțumea să contemple orizontul și propriul viitor.

Cer roșu în zori, pericol pentru marinari.

Nu așa suna vechea zicală marinărească? O zi care începea cu un cer roșu era preludiul unei furtuni. Cât de potrivit, având în vedere toate furtunile care mocneau în acel moment la Drummond Manor!

Se îndrepta spre dormitorul lui, la scurtă vreme după miezul nopții, lăsându-l pe Freddie în sala de biliard să-și exerseze loviturile – era îngrozitor de nepriceput – când, în capătul unui coridor, observase un cuplu în umbră. Apoi le auzise vocile: Weddington și Kitty.

Auzise declarația de dragoste a ducelui. La naiba! Nu era surprins că Weddington se îndrăgostise de Kitty, dar era surprins că își recunoștea sentimentele. Iubirea îi anihila oricărui bărbat stăpânirea de sine. Cu ani în urmă, Nicholas o simțise pe propria piele, îndrăgostindu-se de o persoană pe care familia lui nu ar fi acceptat-o niciodată. Iar Weddington nu era genul căruia să-i placă să fie controlat.

Pe de altă parte, dacă se lua după reacția inițială a lui Kitty la sărutul lui, probabil că și ea simțea ceva pentru Weddington. Îi luase mult prea mult timp să se desprindă din îmbrățișare.

Cu mâna sprijinită de tocul ferestrei își lipi fața de geam, ca și cum asta îl ajuta să aducă orizontul mai aproape și să vadă

ce se afla dincolo de el. Oare ce îi spusese Weddington în conversațiile anterioare?

Îi spusese că lui Kitty îi era frică de el. Da, asta spusese.

Ah, Dumnezeule mare! Își plecă fruntea și închise ochii. Nu-i era frică de el. Îi era frică de pasiunea pe care i-o trezea la viață, de pasiunea care exista înlăuntrul ei, cum îl avertizase Weddington, pasiunea pe care lui Nicholas nu i-o revelase niciodată, ba chiar îi dăduse de înțeles că nu o cunoștea. Pasiunea pe care ea o etalase pe coridor în noaptea precedentă.

Kitty manifesta o asemenea pasiune pentru viață, încât el își imaginase că nu mai avea nevoie de o alta. Presupunerea lui fusese, fără îndoială, o manieră de a se convinge pe sine că nu avea să-i facă rău luând-o de soție.

Se simțea în siguranță cu el, îi spusese asta de nenumărate ori. În siguranță. Iar Nicholas nu se gândise niciodată să întrebe.

– În siguranță față de ce, draga mea?

Înălță capul. Ce anume se petrecuse în spatele tufișurilor din grădina lui Harrington? Știa că Weddington îi distrăsese atenția, o luase de pe cărare. Își închipuise că fusese vorba de un sărut, două. Oare se întâmplase mai mult de atât?

Kitty fusese îngrozitor de tulburată. Și totuși, în cursul ieșirii în larg din ajun, stătuse perfect calmă în fața lui Weddington, cu mâinile pe cârmă. Arătase magnific; în acel moment, Nicholas se gândise că până și el s-ar fi putut îndrăgosti de ea.

Nu. Nu se temea de Weddington. Se temea de ea însăși. El înțelegea foarte bine acea temere, temerea de a ceda pasiunii...

Fulgerul zimțat din depărtare îi atrase atenția. Pericolul marinarilor.

După ce îi spionase pe Weddington și pe Kitty în noaptea precedentă, nu avea dispoziția necesară să provoace soarta.

Se îndreptă cu pași mari spre ușă. Acum nu mai rămânea de văzut decât dacă avea curajul și tăria de a o elibera pe Kitty și de a o trimite în brațele lui Weddington. Mai important, trebuia să descopere dacă Weddington avea curajul și tăria pentru a-l ajuta să îndeplinească acel obiectiv.

*

– Vorbești serios?

Kitty se holbă la Freddie, incapabilă să creadă cuvintele pe care tocmai le auzise. Își întârziase anume sosirea la micul dejun, sperând să evite o nouă întâlnire cu Weddington. Se părea că evitase pe toată lumea, cu excepția dramaturgului, care se mulțumi să ridice din umeri în timp ce își plimba distrat mâncarea prin farfurie.

– Freddie!

– Știu. Știu. E o nebunie. Le-am spus-o amândurora, dar au insistat. Știi cum sunt Farthingham și Weddington când își pun ceva în minte. Ai putea la fel de bine să vorbești cu un perete în loc să încerci să-i aduci cu picioarele pe pământ.

– De cât timp au plecat?

– De aproape o oră, cred.

Ea se lăsă moale în scaunul de lângă Freddie.

– Dar nu trebuie decât să te uiți afară ca să îți dai seama că nu e o zi bună pentru navigat.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi.

Și era mult prea târziu să-l convingă pe Farthingham, dacă plecase deja de o oră. Își apăsă degetele pe tâmple, încercând să oprească migrena care o amenința la fel de neînduplecat ca și furtuna ce bântuia la orizont.

– Ce-a fost în capul lui?

Freddie bătu cu dinții furculiței în farfurie, un clinchet care o scotea din sărite.

– Presupun că a vrut să încerce barca cu pânze mai mică a lui Weddington. Și Weddington e întotdeauna o gazdă bună.

– Una neglijentă, dacă își duce oaspetele pe mare când vine furtuna.

– Nu trebuie să-ți faci atâtea griji. Știu că în depărtare cerul este înnorat, dar asta nu înseamnă că furtuna va ajunge aici. În plus, sunt sigur că vor să facă doar o plimbare scurtă. Se vor întoarce în curând.

Numai că nu era așa.

Kitty se duse la geam să privească marea învolburată, abia vizibilă în depărtare. În câteva secunde, cerul se întunecase și, sub

un vânt șuierător, se pornise o ploaie torențială. Își încrucișase mâinile la piept și își freca încontinuu brațele, căutând să se liniștească, însă groaza îi creștea cu fiecare clipă.

Auzind pași, se răsuci împrejur, dar dezamăgirea o fulgeră aproape la fel de aspru ca șuvoaiele de ploaie.

Freddie, aparent la fel de îngrijorat ca ea, îi zâmbi forțat.

– Nici un semn de la ei?

– Nu. Se întoarse către fereastră. Ar fi trebuit să vină de mult, nu crezi?

– Fără îndoială. Am coborât în port, dar nu am mai văzut nici un vas care să se apropie.

– Naiba să-i ia! Bătu din picior și, strângându-și mai tare brațele, încercă să-și păstreze cumpătul. De ce nu s-au întors?

– Poate s-au adăpostit undeva când au văzut că se pornea furtuna.

– Și dacă nu au făcut-o, Freddie? Îl privi. La ce spirit de luptător are Weddington, nu cred că s-a retras în fața furtunii. Și Farthingham a pus probabil un pariu idiot cum că vor supraviețui.

Freddie zâmbi ușor.

– Da, i-ar sta în fire, spuse dramaturgul cu un zâmbet ușor.

Kitty scutură din cap a frustrare.

– Nu pot să stau aici cu mâinile în sân. Dacă barca s-a scufundat? Dacă au fost aduși de apă la țărm? Înfrigurați și uzi până la piele? Sau și mai rău, răniți? Se întoarse pe călcâie și porni spre scări, anunțând peste umăr. Mă duc să iau un felinar și cobor la țărm.

– Te însoțesc.

Făcu mai mult decât să o însoțească. Decise că era nevoie de mai mulți oameni pentru căutări. Așteptând nerăbdătoare pe terasă în timp ce el aduna câțiva servitori, Kitty avea impresia că fiecare clipă care trecea le diminua șansele de a-i găsi pe cei doi. Nu reuși să se liniștească nici când își dădu seama că soarta lui Weddington o îngrijora la fel de mult ca a lui Farthingham.

Motivul era acela că punea preț pe fiecare viață, își spuse. Cu siguranță Weddington nu făcuse nimic pentru a merita un sfârșit groaznic, dar știa că îi era frică de mare și pur și simplu

nu voia ca marea să se răzbune pe el. Să moară în timpul unei furtuni ar fi fost culmea nedreptății. Nu că ar fi fost mai drept să îl piardă pe Farthingham în acele condiții.

Gândurile ei erau la fel de răvășite ca frunzele uscate înaintea furtunii. Umbrela nu era de nici un folos, căci ploaia bătea din toate părțile. Nici mantia ei cu glugă nu era mai bună, deși reușea să-i ofere o oarecare protecție atunci când nu se răsucea în vântul puternic care amenința să o ia pe sus și să o azvârle în mare.

Freddie se întoarse în cele din urmă lângă ea.

– Poate ar trebui să rămâi înăuntru. Farthingham nu mă va ierta niciodată dacă te îmbolnăvești în timp ce îl cauți pe el.

– Nu! Merg, cu sau fără tine. Trebuie totuși să simt că măcar fac ceva.

– Foarte bine atunci. Noi doi ne îndreptăm spre sud, servitorii, spre est și vest. Să sperăm că una dintre echipe va avea puțin noroc.

Ținând seama de severitatea furtunii, Kitty își zise că puțin noroc nu le-ar fi fost de ajuns. O îngrozea ideea că aveau nevoie de un miracol.

Îi era frig, era udă și înfrigurată până la oase. Ochii o dureau de la cât se uitase în beznă către marea întunecată, având la dispoziție doar lumina slabă a felinarului.

– Nicky! Richard! Rafalele de vânt îi prindeau cuvintele și le azvârleau înapoi către ea. Se întrebă când încetase să-i folosească numele de familie și începuse să-l strige Richard, ca și cum ar fi fost mai probabil să răspundă la un apelativ decât la celălalt.

La un moment dat, când avu senzația că văzuse o barcă, inima aproape că-i sări din piept, dar imaginea dispăru rapid. Se grăbi spre Freddie și arătă agitată spre mare, însă el clătină din cap și îi spuse că nu fusese decât imaginația ei.

Îi veni să-l plesnească. De când era atât de pesimist?

Nu-l putea învinui, își zise în timp ce-și croia drum pe lângă stânci. Ilumina cotloanele și crăpăturile cu felinarul, ferindu-se de fiecare dată când valul se spărgea la mal. Propriul ei optimism era în scădere. Dacă nu îi găseau până dimineață, avea să adune

un echipaj și să scoată *Frumoasa doamnă* în larg. La urma urmei, vasul aproape îi aparținea, și exista speranța ca bărbații să fi avut un strop de minte și să se fi adăpostit pe una dintre insulele Scilly din apropiere, dacă fuseseră prea departe pentru a se întoarce la țărm.

Nu știa cât de departe plănuiseră să meargă sau în ce direcție o luaseră. O nebunie. Era o nebunie crasă. Când avea să-i găsească, avea să le bage mințile în cap...

O umbră care nu-și avea locul acolo! O siluetă! Lungă, zveltă, întinsă pe țărm.

Lumina felinarului ei pâlpâi. Auzi un sunet care nu era șuieratul vântului. Mai jos decât vântul. Mai încet. Vag familiar. Un geamăt.

– Freddie! Aici! Freddie!

Se cățără repede pe stânci. Lumina felinarului dansa ca și cum ar fi fost prinsă într-un vals ciudat, frenetic. Pe măsură ce se apropia, fasciculul formă o aură în jurul bărbatului, dar îi lăsă figura în umbră. Păr negru. Lipit de cap – așa cum îl mai văzuse înainte.

Nu era blond. Nu era Nicky.

Se lăsă în genunchi. Ridicat în capul oaselor, bărbatul respira cu dificultate. Trupul i se zgâlțâi din toate încheieturile când scuipă și tuși.

– Richard?

El continuă să tușească, având nevoie să dea afară toată apa pe care o înghițise. Kitty puse felinarul alături, își dădu jos mantia și o înfășură în jurul lui.

– Richard, unde este Nicky?

El clătină din cap. Nu știa. Sigur că nu știa. Ajunseseră la țărm separat, fără îndoială. Fusese o întrebare stupidă, dar trebuia să-l găsească, și încă repede. Se întinse după felinar...

– Ești țicnită, femeie? se răsti Freddie. Îngenunche de cealaltă parte a lui Weddington, smuci mantia ei și o aruncă spre ea. Acoperă-te, înainte să te îmbolnăvești de moarte!

Date fiind împrejurările, Kitty își zise că era cel mai absurd lucru pe care l-ar fi putut spune. În acest timp, Freddie își dădu jos haina și o puse peste bărbatul care tremura lângă ei.

– Trebuie să îl găsim pe Nicky!

Tânăra femeie apucă felinarul și dădu să se ridice.

– Nu, replică Weddington hârâit, prinzându-i încheietura mâinii cu degetele sale țepene. Nu-l vei găsi.

– Cu siguranță nu-l voi găsi dacă nu-l caut.

Încerca să fie răbdătoare cu el după câte suferise, dar era disperată să pornească în căutarea lui Nicky.

– Nu... aici, bolborosi ducele strângând-o mai tare.

– Știu că nu e aici, de aceea trebuie să-l caut.

El clătină din cap. Ochii lui o implorau să-l asculte nu doar cu urechile, să înțeleagă ce voia să-i transmită.

– Nu-l vei găsi aici. Nu e aici.

Cuvintele repetate cu un calm absolut îi dădură fiori pe șira spinării. Aruncă o privire spre Freddie, care se uita în depărtare la apele învolburate, ca și cum acolo ar fi trebuit să caute. Își coborî privirea către Weddington.

– E posibil să te înșeli.

– Nu, insistă Weddington fără drept de apel. Îmi pare rău!

Îngrozită de implicațiile vorbelor lui, Kitty nu fu în stare să replice.

– Excelență, ce s-a întâmplat? întrebă Freddie.

Cu privirea ațintită asupra ei, Weddington spuse:

– Barca s-a scufundat. Am înotat la mal.

– Și Farthingham?

Fără a o scăpa din ochi pe Kitty, ducele clătină din cap.

– Te înșeli! strigă ea. Apucând felinarul, se ridică în picioare. Ajută-mă să-l caut, Freddie! Trebuie să fie aici. Trebuie!

Trebuia să fie undeva în apropiere. Dragul, amuzantul, veselul Nicky.

În timp ce se poticnea ca un om beat, ridică felinarul, blestemându-i lumina mult prea slabă. Putea fi pe malul apei, tremurând ca Weddington. Înfrigurat, ud, scuipând apa pe care o înghițise. Dar refuza să creadă că nu reușise să ajungă la mal. Că marea îl înghițise în adâncuri.

Se îndoise de sentimentele sale față de el, dar acum erau cât se poate de clare. Nu voia să-l piardă. Nu voia ca Nicky să moară. Îl dorea în viața ei.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!"

Groaza îi încețoșa privirea și îi împleticea pașii. Căută și căută și căută, simțind cum lacrimile care-i șiroiau pe față se amestecau cu ploaia necontenită. Cu fiecare clipă, durerea din piept se intensifica, iar nodul din gât devenea tot mai mare, ca și cum cineva i-ar fi luat aerul. Nu putea să înghită, nu putea să respire, nu putea să-l vadă.

Era imposibil ca Nicky să fi murit. Pur și simplu imposibil. Cine avea să o mai protejeze?

Avea nevoie de el, îl dorea.

– Nicky!

Îl înlătură pe Freddie când acesta voi să o oprească, spunându-i că nu mai avea rost să continue. Refuza să creadă, refuza să renunțe.

– Nicky!

Îl strigă până când vocea ei deveni aspră și hârâită. Bătu țărmul până când brațul începu să-i tremure de oboseală și nu mai putea ține felinarul în sus, până când nu mai putu face nici un pas. Scoțând un vaiet ascuțit, se prăbuși disperată pe mal.

Nicky nu mai era.

Nu era niciodată ușor să pierzi pe cineva. Richard știa asta, și totuși nu se așteptase la o durere atât de profundă din partea lui Kitty.

El refuzase să se întoarcă la conac, așa cum îi recomandase Montague. O urmase pe Kitty îndeaproape, încercând să o convingă de inutilitatea căutărilor.

Îngenuncheat lângă ea, îi puse haina lui Freddie pe umerii ce se scuturau de plâns și o trase în brațele lui.

– Îmi pare rău, Kitty! Îmi pare atât de rău!

– Blestemat să fii! strigă ea lovindu-l în piept cu pumnii strânși.

Când o luă și mai strâns în brațe, intensitatea loviturilor slăbi. Spatele lui era o agonie de mușchi tensionați și spasmodici. În mod ciudat, o legăna atât pentru el, cât și pentru ea.

– Șșșt, Kitty, șșșt, murmură el aproape de urechea ei. Nu ar fi vrut să jelești așa.

Niște scâncete chinuite, sfâșietoare erupseră din adâncul tinerei femei. Ținând-o strâns, se uită peste capul ei la Montague, care era ghemuit alături. Judecând după ridurile adânci de pe fața lui și după îngrijorarea din privire, disperarea lui Kitty era mai mare decât ar fi anticipat până și cel mai bun prieten al lui Farthingham.

– Ce facem? întrebă Montague.

– Du-o acasă, încearcă să o liniștești pe cât posibil.

Montague înălță capul, asemenea unei prore pe mare.

– Am adus niște servitori cu noi. Nu m-am gândit să le spun că te-am găsit. Probabil sunt încă în preajmă. Chem pe cineva să o ducă...

– O duc eu.

– Dar ești epuizat!

– O duc eu. Ajută-mă doar să mă ridic în picioare.

Își întoarse atenția asupra lui Kitty. Vântul se potolise, iar ploaia devenise o răpăială ușoară. Nu-i venise să creadă ce noroc avusese când furtuna se abătuse cu atâta furie asupra bărcii. Sperase la un pic de vreme rea care să șteargă dovezile, și în schimb fusese binecuvântat cu o vijelie în toată regula.

– Kitty? Trebuie să te duc acasă.

Ea își lăsă capul pe spate. Printre stropii de ploaie, Weddington putu distinge lacrimile care îi luceau în privire.

– Spune-mi că este o șansă...

– Nu este. S-a dus.

– De ce?

O trase înapoi pe umărul lui. Cum i-ar fi putut explica fără să-i sporească suferința?

– Trebuie să mergem acasă, interveni Montague. Nu ne face bine nici unuia să mai stăm aici.

Încuviințând din cap, Richard cuprinse și mai strâns comoara pe care o avea în brațe. Cu ajutorul lui Montague reuși să se ridice în picioare, ținând-o pe Kitty la piept. Scâncetele ei se potoliră, dar încă simțea cum tremura.

Pe drum se gândi că nu anticipase sentimentul de vină care îl copleșea acum. Fusese convins că acțiunile lui îi făceau ei un bine, că ieșirea cu Farthingham în larg avea să-i rezolve dilema într-un mod satisfăcător.

Năpădit de îndoieli, nu putea să nu se întrebe dacă nu acționase în grabă, dacă o evaluare mai atentă a opțiunilor nu i-ar fi dezvăluit o cale de a-și atinge scopul fără să-i provoace lui Kitty atâta suferință.

Capitolul 18

Menajera lui Kitty o înfășură în pături încălzite lângă focul din șemineu, în timp ce Lady Anne îi turna pe gât vin, și Lady Priscilla înlocuia mereu batistele umede cu altele uscate. Dar nimic din ce făceau nu o ajuta să se simtă mai bine, nimic nu putea să-i alunge frigul din oase.

Tinerele, așezate pe patul ei, jeleau în hohote cruzimea sorții. Împărtășirea suferinței îi permise lui Kitty să se liniștească puțin, dar nu destul. Când pleoapele i se îngreunară de la prea mult vin, cele două prietene o lăsară să doarmă, însă nu-și putea găsi tihna.

Absența lui Nicky îi străfulgera inima cu o durere ascuțită. Nu voia să fie singură și, instinctiv, știa că nici Lady Anne, nici Lady Priscilla nu-i puteau oferi ceea ce își dorea, ce avea nevoie cu disperare. Și nici Freddie.

Paradoxal, nu voia să primească mângâieri, dar simțea o mare nevoie să le ofere, să i le ofere bietului Weddington, care, în ciuda propriei suferințe, îi dăduse ei prioritate pe țărm și odată întorși la conac. Pe el cine îl liniștea? Cine îi freca spatele, îl ținea de mână și îi ducea la buze paharul cu băutura calmantă?

O purtase pe brațe, îi șoptise vorbe de alinare, se asigurase că o lăsa pe mâini bune înainte de a se gândi la necesitățile sale – și, fără îndoială, avea multe. Își amintea că ultima oară îl văzuse stând la capătul patului ei, cu riduri sculptate de îngrijorare pe chipul obosit, privirea plină de o tristețe profundă și gura strânsă din cauza chinului pe care trebuise să-l îndure.

Supraviețuise.

Și fără îndoială se simțea vinovat pentru asta, pentru că își dezamăgise prietenul și, astfel, o dezamăgise pe ea. Cu vocea aspră de emoție, se scuzase de nenumărate ori pe drumul spre conac. La sosire, refuzase să o lase în grija altcuiva înainte să o așeze pe pat, mișcare ce-i smulsese un geamăt.

Nu-i dăduse atenție atunci, pierdută în propria suferință, în propria vâltoare emoțională care era aproape o agonie fizică. Nu dăduse deloc atenție suferinței lui. Fusese azvârlit de colo-colo pe mare și reușise să ajungă la țărm. Dumnezeule, nici nu ar fi trebuit să o ducă pe ea în brațe! Ea ar fi trebuit să fie cea care se îngrijea de nevoile lui.

Ieși de sub pături, își luă halatul și îl înfășură în jurul ei. Își dădu seama surprinsă că tremura de frig, de parcă, odată cu moartea lui Nicky, toată căldura o părăsise. În plus, fie din cauza vinului, fie din cauza lacrimilor vărsate, mintea ei era letargică, abia capabilă să formeze gânduri coerente.

Ieși pe coridor și o luă în jos pe scări, având impresia că umbla prin ceață. Undeva în cotloanele minții ei confuze, observă că nu apucase să se încalțe, iar podeaua era rece. Ar fi trebuit să se întoarcă în cameră după papuci, însă efortul nu părea să justifice rezultatul. Ciudat cum mintea ei era ageră când venea vorba să-l găsească pe Weddington și extrem de leneșă în orice altă privință.

Îl zări pe majordom trecând prin holul de la intrare, evident trimis să îndeplinească o sarcină.

– Mă scuzați! Știți unde l-aș putea găsi pe duce?

– Da, domnișoară. Ne-a rugat să-i pregătim băile. Se află încă acolo.

Băile. Desigur. Căldura lor fremătătoare avea să fie dumnezeiască. Îi mulțumi majordomului când acesta îi deschise ușa de la intrare. Din nou, avea senzația că gestul ei putea să fie perceput drept necuviincios, dar mai știa și că servitorii riscau să-și piardă slujba dacă nu dădeau dovadă de discreție.

Pe deasupra, reputația era ultimul lucru care o preocupa în acel moment. Nicky nu mai era, și ecoul răsunător al tragediei nu putea fi redus la tăcere cu nici un chip.

Pământul și iarba erau umede sub tălpile ei goale, iar aerul mai păstra mirosul ploii aducătoare de viață. Apa hrănea plantele, însă vegetația bogată nu putea să înlocuiască viața pe care o furase furtuna.

Se simțea întocmai ca și cum Nicky i-ar fi fost furat. Răpit pe neașteptate, fără ca ea să aibă ocazia de a-și lua rămas bun, de a-l privi o ultimă dată. În seara precedentă, când se dusese la culcare, îl salutase cu un neglijent „Ne vedem mâine", ca și cum ziua de mâine era garantată.

Dumnezeule, nu avea să mai privească niciodată pe cineva plecând fără să se întrebe dacă avea sau nu să se întoarcă. Nu-i mai murise nici o persoană apropiată. Pierderea era copleșitoare, ca și cum în inimă i s-ar fi căscat un hău imens. Tot ce putea face era să-l umple cu amintiri, astfel ca, odată cu trecerea timpului, ecoul insuportabil al suferinței să se diminueze.

În fața clădirii ce adăpostea băile ezită preț de o clipă, apoi urcă treptele, apăsă clanța și deschise ușa. O ceață caldă o împresură și o trase înăuntru, iar ușa se închise cu zgomot în spatele ei.

Era aprinsă o singură lampă cu gaz care emana o lumină slabă, de parcă singurul ei scop era acela de a pune în valoare întunericul, nu de a-l înlătura. Se simțea ca într-un loc ciudat, unde nu era tocmai ea însăși, iar gândurile îi erau copleșite de tristețe.

Atunci îl văzu. În capătul îndepărtat al piscinei, ascuns în umbre. Perfect nemișcat. Privirea îi era ațintită asupra ei, atentă, stăruitoare, întunecată. La fel de întunecată ca furtuna ce se abătuse de peste mare.

Încet, coborî treptele până când degetele ei atinseră apa. Se așeză pe o treaptă tăiată grosolan și abia atunci își permise

să cedeze în fața adevăratei profunzimi a suferinței sale. Dacă ar fi făcut-o mai înainte nu ar fi putut ajunge la destinație și își dorise din tot sufletul să fie acolo, să-l întrebe iarăși dacă mai exista vreo speranță.

– Mai este vreo șansă...

– Nici una.

O întrerupsese înainte ca ea să-și termine întrebarea, ca și cum nu dorea nici măcar să se gândească la o minimă șansă ca Nicky să fi supraviețuit. Dacă nu lua în considerare acea posibilitate însemna că asistase la moartea lui. De ce nu făcuse pentru Nicky ceea ce făcuse pentru tatăl său? De ce nu-l adusese la țărm?

Îi era greu să jelească fără o dovadă absolută. Cu ochii plini de lacrimi, își cuprinse trupul cu brațele, strângând cu putere. Venise să-l liniștească pe el și, în schimb, simțea din nou nevoia copleșitoare de a fi liniștită.

– Încă mă gândesc că va apărea brusc, arătând ca o pisică udă, dar cu acel zâmbet încântător care ne îndeamnă să ne bucurăm de viață, și ne va spune că totul a fost o farsă.

Când Weddington alunecă până la ea, apa abia clipoci sub mișcările sale.

– Știu că ți-e greu să te gândești că nu-l vei mai vedea niciodată, dar cred sincer că s-a dus într-o lume mai bună. Scoase un geamăt gâtuit, ca și cum durerea pe care încerca să o înlăture avusese nevoie de o eliberare de moment, și îi luă mâinile într-ale sale. Ce simt eu acum este foarte banal, cuvintele mele nu sunt potrivite. Nu mă pricep să-ți țin discursul de care ai nevoie disperată acum. Trecându-și degetele peste obrazul ei, murmură: Știu însă că nu și-ar fi dorit să jelești.

Kitty nu făcu nici un efort să-și oprească lacrimile.

– Cum aș putea să nu jelesc, când l-am iubit? Clătină din cap, și cuvintele îi ieșiră înainte să le poată împiedica. De ce el și nu dumneata?

– Pentru că sunt un înotător bun.

– O, Doamne! scânci ea. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Își îngropă fața în palme. Nu voiam să mori dumneata. Nu voiam să moară nici unul dintre voi.

– Știu, spuse el aspru, luând-o în brațe.

Deveni conștientă de fiorii care-i străbăteau trupul, fiori despre care era sigură că nu aveau nimic de-a face cu frigul, ci cu ceea ce îndurase înainte, în lupta cu marea. Pierduseră amândoi: ea își pierduse logodnicul, el își pierduse prietenul. Inima îi spunea că pierderea ei era mai mare, dacă o pierdere de o asemenea magnitudine putea fi măsurată în vreun fel. Dar nici nu-și putea imagina ce îngrozitor fusese pentru el să știe că nu-l putea salva pe Nicky.

Din nou pieptul i se strânse, stomacul i se făcu nod și lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. De ce, de ce, de ce trebuia soarta să fie atât de crudă? De ce fuseseră atât de încăpățânați și nu se întorseseră la primul semn de vreme rea?

Voia să strige la amândoi, dar numai unul era acolo. Pentru totdeauna, rămânea numai unul, numai unul avea să fie la dispoziția ei. Și chiar dacă el ar fi fost ultima ei alegere pentru a o mângâia, devenise brusc singura ei alegere. Tot tumultul interior și chinurile cu care se luptase în adâncul sufletului – căci iubea un bărbat și și-l dorea pe altul – erau acum lipsite de orice semnificație.

Nu mai era vorba de infidelitate. Acest sentiment ar fi trebuit să o elibereze. În schimb, o devasta.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui Weddington și își apropie trupul de al lui, simțind cum cămașa de noapte începu să plutească pe măsură ce apa îi trecea peste coapsele goale, peste genunchi și pulpe, în timp ce se scufunda tot mai mult. Își dorea mângâiere, voia să sărbătorească viața, voia să umple acel blestemat gol care amenința să o mistuie.

Voia ca suferința să înceteze, voia tot ce nu putea avea. Se simțea de parcă furtuna nu s-ar fi încheiat, ci pur și simplu se mutase în interiorul ei, turbulentă, neînduplecată, amenințând să o distrugă.

Era vag conștientă de apa care ajungea tot mai sus, peste șolduri, la talie, mângâind-o sub sâni. Își încolăci picioarele pe după mijlocul lui Weddington în timp ce el își apăsă gura fierbinte pe gâtul ei. Fu inundată de un sentiment de recunoștință pentru faptul că putea simți, pentru că frigul care pusese stăpânire pe ea mai devreme dispărea odată cu apropierea lui, cu atingerea lui.

– Ține-te bine, îi ordonă el cu voce aspră.

Nu mai era apa cea care îi mângâia pielea, ci mâinile lui, pe sub cămașa de noapte, de-a lungul picioarelor, peste fund, ridicându-i cămașa sus, mai sus, mai sus, până când i-o trase peste cap. Cu brațele în lături, simți cum cămașa îi era scoasă de tot și auzi sunetul înfundat al pânzei ude pe treapta de piatră când el i-o aruncă la o parte.

Și apoi începu să se învârtă în inima furtunii.

Richard voia să-i devoreze fiecare centimetru. Lacom, buzele și limba lui îi frământau gâtul și-i savurau gustul dulce, înlocuind amăreala sărată care îi umpluse gura cu câteva ore înainte.

Își izolase groaza în cel mai îndepărtat colț al minții, fusese hotărât să o ignore, să nu o lase să-l paralizeze ori să-l copleșească. Numai acolo, în liniștea și intimitatea băii, ar fi îndrăznit să lase garda jos, dacă ar fi fost dispus să recunoască temerile care înfruntaseră valurile odată cu el.

Încă se lupta cu acele temeri când Kitty apăruse brusc, ca o fantomă, în lumea lui singuratică. Avea nevoie de ea așa cum nu mai avusese nevoie de cineva vreodată, avea nevoie de dulceața, inocența, curajul, hotărârea și spiritul ei de luptătoare.

De mii de ori și-o imaginase lângă el, implorându-l, ordonându-i să nu cedeze în fața înfrângerii. Îi auzise vocea, își imaginase atingerea ei, dar nici o închipuire nu era la fel de satisfăcătoare ca realitatea.

Acum era în brațele lui, lipită de trupul lui tare ca piatra, cu picioarele goale încolăcindu-i mijlocul, cu pielea fierbinte topindu-se pe a lui. Era uimit că apa din bazin nu fierbea la fel ca sângele din vinele sale.

Dumnezeule mare, dar el dorea să uite... voia să uite acea după-amiază, acea seară... să uite lupta cu propria conștiință, lupta cu marea, disperarea de a ajunge la mal. Voia să uite tot ce se întâmplase înaintea acelei clipe, să uite totul, cu excepția femeii din brațele lui, o femeie care se freca de el într-un abandon îndârjit, ca și cum și ea voia să uite trecutul, dorind să trăiască doar intensitatea prezentului și gloria vieții care continua să curgă prin ei.

Își strecură mâinile sub șezutul ei și o ridică mai sus, până când ajunse cu ușurință la umflătura dulce a sânilor. Îi mângâie cu limba pielea albă ca o floare de crin, încercui sfârcul roz, apoi își închise gura peste perla cea fermă și începu să sugă cu blândețe. Cu un geamăt surd, afundându-și degetele în umerii lui, Kitty își împinse pubisul spre el.

Limba lui se afundă în valea dintre sâni, după care începu să-i acorde aceeași atenție celuilalt, sărutând, gustând, sugând, savurând faptul că era în viață, capabil să o facă.

Parte din el își dădu seama că era o nebunie, că un gentleman civilizat ar fi trimis-o pe tânăra femeie să își vadă de treabă – sau cel puțin nu s-ar fi apropiat niciodată de ea, ci ar fi stat la capătul celălalt al băii. Însă marea îi șterse orice urmă de civilizație, ascunsese gentlemanul din el până când nu mai rămăsese decât partea crudă, primitivă, care refuza să fie învinsă.

O dorea pe Kitty, o dorise din prima clipă când o văzuse. O dorise la Londra, o dorea și aici. Voia să o posede așa cum nu o mai posedase nimeni vreodată, să o atingă, să o ducă pe culmea plăcerii așa cum o mai făcuse o dată – numai că de data asta voia să o însoțească în călătorie.

Nu-și aducea aminte să fi făcut un efort conștient de a ajunge la trepte. Știa doar că era acolo și că ea era încă încolăcită în jurul lui. Urcă fără efort, simțind cum apa li se scurgea de pe trupuri.

O așeză pe jos, peste mormanul de pături pe care le adusese de la conac și pe care intenționa să le folosească ca să se șteargă. Nu erau la fel de groase și de moi ca o saltea, dar aveau să fie mai bune decât podeaua de piatră.

Acolo, în micul alcov care ducea la vestiar, umbrele stăteau la pândă și lumina o lua la fugă. Nu o putea vedea clar, dar nu avea importanță, pentru că îi era întipărită în minte: fiecare detaliu, fiecare curbă, linie și pistrui. Se așeză între coapsele ei de parcă acolo i-ar fi fost locul și, cu o zvâcnire puternică, se adânci în căldura sanctuarului ei, alinat de binecuvântarea vieții care încă mai palpita în el.

Kitty scoase un țipăt, nesigură dacă din cauza durerii fulgerătoare sau a bărbăției minunate a lui Richard care o lărgea,

o umplea, o împlinea. Apoi, toate gândurile dispărură. Instinctiv, își ridică șoldurile și îi primi trupul cuibărit mai adânc în ea, bucurându-se uimită de legănatul lent al șoldurilor lui, de arcuirea trupului ei, de scâncetul firav de eliberare. Abia își recunoștea icnetele surde, în timp ce gemetele lui grave reverberau în sala imensă.

Apei de pe trupurile lor îi luă locul sudoarea dorinței. Carnea încălzită de baie era înfierbântată de poftă. O străbăteau niște senzații incredibile. Corpul parcă i se încolăcea în jurul trupului lui chiar în timp ce se îngusta pentru a-l atrage în ea cu totul.

Mâinile și picioarele li se împletiră, mângâind, frământând, încercând să atingă totul dintr-odată. Richard se împinse în ea mai adânc, mai repede, mai tare... ducând-o tot mai sus și mai sus, până când rămase suspendată la orizont...

Ecoul țipătului ei umplu încăperea când el o catapultă de pe culme în extaz. Simțindu-i ultima zvâcnire, însoțită de un geamăt gutural, își strânse mai tare picioarele în jurul lui, ținându-l aproape.

Trupul ei părea să plutească undeva deasupra. Își auzea doar respirația aspră și gâfâită, la fel de intensă ca a lui Richard. Brațele lui tremurau din cauza efortului de a nu-și lăsa toată greutatea peste ea.

Kitty îi mângâie spatele și umerii cu degetele, iar ochii îi fură iarăși inundați de lacrimi. Pentru ceea ce pierduse. Pentru ceea ce câștigase. Pentru ceea ce nu ar fi trebuit niciodată să se întâmple la băi. Pentru vina care o copleșea. Logodnicul ei se înecase cu doar câteva ore în urmă, și acum savura alinarea acelui trup bărbătesc de care se lipea cu toate puterile.

O năpădiră dezgustul și rușinea.

Ce fusese în capul ei? Nu gândise deloc. Simțise doar. Senzații incredibile. O vreme se lăsase pradă fericirii, iar acum tristețea revenea într-un asalt copleșitor.

El o sărută pe tâmplă, pe obraz, pe maxilar. Când se îndreptă spre gura ei, Kitty întoarse capul într-o parte, ferindu-se.

Richard se ridică ușor, ca să o vadă mai bine, dar era imposibil să o vadă în umbră. O protecție pentru care era recunoscătoare.

– Te rog, dă-te jos de pe mine, șopti ea.

– Kitty... murmură el mângâindu-i obrajii.

– Te rog, dă-te jos, repetă ea.

Se retrase extrem de încet, lăsând-o sfâșiată între sentimentul devastator al pierderii când trupul lui îl părăsi pe al ei și certitudinea faptului că nu ar fi trebuit vreodată să fie împreunați. Nu voia să-și amintească țipetele, scâncetele, mâinile care explorau. Apucă o pătură și se dădu înapoi, încercând să se acopere, să restabilească decența pe care nu ar fi trebuit să o piardă.

– Vreau să merg acasă, spuse ea cu voce joasă.

– Te ajut să te îmbraci și te însoțesc...

– Nu! Scutură din cap frenetic. Acasă. Unde sunt părinții mei. La Londra. Acum.

– Chiar în clipa asta?

Ducând pumnul strâns la gură, încuviință cu un gest scurt.

– Da, am nevoie de ei. Am nevoie de ei acum. Chiar acum.

– Foarte bine. Fac aranjamentele necesare. De îndată.

– Familia lui Farthingham...

– Freddie a plecat mai devreme să le ducă vestea tristă. A preferat să o facă personal.

– Ar fi trebuit să merg cu el.

– Nu erai în stare să călătorești.

Acum era într-o stare și mai proastă. Nu doar că îl pierduse pe Nicky, ci își pierduse și fecioria, respectul de sine. Se gândi că nu avea să mai fie capabilă să se privească în oglindă vreodată. Și cu siguranță nu mai voia să-l vadă niciodată pe Weddington.

Capitolul 19

Administrarea a cinci domenii în diverse părți ale Angliei era poate o sarcină descurajantă pentru unii bărbați, dar Richard apreciase și savurase întotdeauna provocările. Această latură a vieții lui îi oferea posibilitatea să exercite un control absolut. Nu se murdărea pe mâini cu detaliile afacerilor, dar mintea lui ageră

îi oferea priceperea de a trasa o strategie și de a da ordine la fel de firesc cum respira.

Așezat la masa de lucru în biroul din reședința sa londoneză, cu registre și rapoarte răspândite în fața lui ca ofrandele în fața zeilor, medita la efectele dăunătoare ale zăpăcelii. Abia dacă putea forma un gând coerent care să îl ajute să elaboreze un plan ingenios.

Trecuse aproape o lună de când Kitty plânsese în brațele lui pierderea lui Farthingham, o lună de când trezise toți servitorii și îi însărcinase cu pregătirile pentru întoarcerea la Londra. Anne și Lady Priscilla fuseseră mobilizate și ele. Călătoriseră toți în trăsura lui, tăcuți și solemni, așa cum se cuvenea la moartea unui prieten drag.

Înclinația Priscillei pentru bârfă făcuse ca, în decurs de o săptămână, toată Londra să afle că Farthingham se înecase în mare și că fratele lui mai tânăr avea să moștenească titlurile. Titluri pe care puțini știau că Farthingham nu le dorise niciodată, considerându-le o povară apăsătoare.

Richard încercase să o revadă pe Kitty, dar ea nu accepta vizitatori. Nu era sigur cum să procedeze. Până la urmă, nu era văduvă, și ar fi fost exagerat să poarte doliu un an de zile. Cu toate astea, dacă trebuia să aștepte douăsprezece luni pentru a o cere în căsătorie, avea să se supună.

Farthingham nu mai era. Kitty căutase alinare în brațele lui Richard, iar el căutase alinare în brațele ei, deși din alte motive. Cât de aproape fusese de moarte! În acea noapte, groaza lui față de mare se intensificase, dacă acest lucru mai era posibil. Dusese-ră alinarea puțin mai departe decât plănuise, dar nu avea nici un regret. Era ferm hotărât să se însoare cu ea și, dacă trebuia să o seducă din nou pentru a-și atinge scopul, avea să o facă.

Ar fi făcut bucuros orice pentru Kitty, așa cum o dovediseră acțiunile sale din timpul furtunii.

Dintr-odată, după o bătaie scurtă în ușă, majordomul își făcu apariția, întrerupându-i gândurile.

– A venit o doamnă în vizită, Excelență, rosti el prezentându-i tăvița de argint.

Richard citi numele de pe cartea de vizită și inima începu să-i bată cu putere de bucurie. Nu trebuise să meargă la ea, la urma urmei. Venise ea la el. Încuviință din cap și se ridică în picioare.

– Poftește-o de îndată!

Se străduí să nu fie exagerat de optimist, să nu spere că eventualele rezerve pe care le-ar fi avut ea față de intențiile lui se evaporaseră. Dădu ocol mesei de lucru, nerăbdător să o întâmpine.

Era umbra femeii vibrante care fusese odată. O considerase mereu delicată, dar acum afișa o fragilitate care îl uimi. Într-adevăr, o afectase puternic pierderea lui Farthingham, mai puternic decât se așteptase el.

– Domnișoară Robertson.

– Excelență.

Nu-l privi în ochi, părând să se concentreze asupra unui nasture cu perlă de la jacheta lui neagră.

– Dorești să iei loc?

– Da, mulțumesc.

Se instală în scaunul aflat cel mai aproape de ușă, ca și cum se aștepta să se retragă în grabă. Richard se așeză în fața ei, deși dorea cu disperare să îngenuncheze și să o întrebe ce putea face pentru a-i alina durerea, pentru a-i readuce zâmbetul pe chipul acela fermecător.

– Îți pot oferi o băutură?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea cu privirea plecată. Mă simt puțin rău după călătoria pe care am făcut-o până aici. Am nevoie de o clipă să îmi revin.

Închise ochii și își umezi buzele. Pielea ei nu avea nici un strop de culoare, semăna mai degrabă cu faleza calcaroasă din Dover.

– Poate o plimbare, puțin aer proaspăt ți-ar face mai bine decât încăperea aceasta sufocantă, îi sugeră el.

Deschizând ochii, ea încuviință epuizată.

– Da, mulțumesc.

Richard se ridică și întinse mâna, pe care Kitty i-o luă cu o mână tremurândă. O conduse pe terasă, apoi dincolo de ea, în grădinile perfect aranjate. Îl ținea de braț, dar el rămase cu impresia distinctă că îi accepta sprijinul doar pentru că perioada

de doliu îi provocase o asemenea slăbiciune. Ar fi preferat să nu-l atingă deloc.

Îl blestemă pe Farthingham pentru lipsa de perspicacitate, pentru că nu își dăduse seama cât avea să sufere din cauza pierderii lui.

– Mănânci? o întrebă.

Ea clătină ușor din cap.

– În perioada asta stomacul meu se revoltă.

– Dormi?

– Arăt de parcă aș dormi? răspunse ea acru.

Izbucnirea ei, deși lipsită de patimă, îl făcu să zâmbească.

– Nu. Arăți de parcă ai trecut prin iad.

Kitty se opri din mers, se întoarse cu fața la el și îl privi în ochi. Peste câteva clipe însă, o podidiră lacrimile.

– Sunt însărcinată.

Privirea lui Richard trecu de la ochii ei la talia îngustă.

– Ești sigură?

– Nu am absolut nici o îndoială.

Îl năpădi o bucurie fără margini, ca un vânt puternic în velele vasului. Sentimentul de posesivitate era atât de puternic, încât aproape îl îngenunche. Această femeie remarcabilă pe care încercase să o câștige era acum a lui... implicit.

Bucuria îl părăsi imediat. Nu venise la el din dorință, ci din nevoie. Avea nevoie de numele lui și, în mod clar, nu era deloc mulțumită de postura în care se afla.

– Voi face aranjamentele necesare pentru a ne căsători grabnic.

I se părea imposibil ca ea să devină și mai palidă, dar așa se întâmplă. Buzele ei deveniră o linie îngustă. Acesta este motivul pentru care ai venit aici, nu-i așa? o întrebă.

Ea încuviință din cap ușor, iar culoarea îi reveni în obraji.

– Mă temeam că n-o să-mi ușurezi deloc situația. Nu îți poți imagina cât de mult m-am temut de asta.

Și părea incapabilă să-și imagineze cât de mult și-o dorise el Cum puteau doi oameni cu o pasiune atât de evidentă între ei să vorbească două limbi atât de diferite?

– Dimpotrivă. Ți-ai exprimat foarte limpede sentimentele față de mine. Nu pot, nici în ruptul capului, să înțeleg de ce ești atât de ostilă față de mine.

– Nu poți? râse ea amar, punându-i degetul în piept. Logodnicul meu zace pe fundul mării, și tu ai profitat...

– Am căutat alinare...

– ... și înainte de asta ai folosit fiecare ocazie în avantajul tău, căutându-mă, încercând să mă seduci...

– Încercând? Nu a trebuit decât să te ating și ai devenit moale în mâinile mele, lăsându-ți pasiunea să-mi egaleze dorințele. Poți să argumentezi cât dorești că a trebuit să înduri atingerea mea la operă, dar nu și în grădina lui Harrington. Nu trebuia decât să șoptești „Nu" o dată, și m-aș fi oprit, nu trebuia decât să faci un pas înapoi, și nu te-aș fi urmat.

– Nu pot să exprim în cuvinte cât de mult te urăsc.

Se răsuci pe călcâie. Richard se întinse și o apucă de braț, întorcând-o cu fața la el. Avea flăcări în priviri acum. Prefera flăcările decât lacrimile, dar mânia lui era la fel de aprinsă ca a ei, suferința lui era la fel de profundă.

– Acum este rândul meu să fiu extrem de clar. Nu îmi voi lua o soție care să mă renege. Dacă devii ducesa mea, când suntem numai noi doi, poți să mă blestemi cât dorești. Dar nu vei arăta această latură a mariajului nostru în fața servitorilor, a mamei sau a surorii mele. Vei juca rolul soției credincioase.

– Pentru copilul meu aș putea mima chiar fericirea, rosti ea înclinându-și bărbia perfectă. Nu vreau ca părinții mei să afle că intru în această căsnicie din obligație.

– Atunci gândim la fel, cel puțin în această privință.

– Așa se pare.

– Bine. Îl voi vizita pe domnul Robertson în această seară pentru a-i cere mâna ta.

– Îi voi transmite.

Cuvintele amândurora fuseseră rostite pe un ton plat. Nu așa plănuise el să o ceară de soție. Nu așa sperase ca ea să accepte.

O conduse la trăsură, gândindu-se că văzuse procesiuni funerare mai vesele de atât.

Abia când ea se instală pe banchetă, îi spuse:

– Nu trebuie să fie o atmosferă rece între noi, Kitty. Te pot face fericită.

– Cred că doar Farthingham ar fi putut face asta, murmură ea cu un zâmbet trist.

– Îi vei mai duce dorul, deci?

– Îi voi duce dorul până în ziua morții.

Inima lui bătu aproape la fel de răsunător precum portiera care se trânti. Îi făcu semn vizitiului să pornească, apoi se dădu un pas înapoi și privi în urma trăsurii.

Se blestemă pe sine însuși, îl blestemă pe Farthingham și, dacă tot era acolo, îl blestemă și pe Montague. Moartea lui Farthingham îl eliberase doar pe el, pe toți ceilalți îi aruncase în iad.

Kitty stătea în salon, jucând a treia partidă de dame cu Emily în mai puțin de douăzeci de minute. Mama ei citea așezată pe un scaun din apropiere.

Weddington și tatăl ei erau în birou. Ce putea să dureze atât de mult? Ducele avea probabil tot felul de pretenții. Era în avantaj. Părinții ei, dornici să-și protejeze fiica și viitorul nepot, i-ar fi oferit ferma fără să comenteze. Putea cere orice sumă, orice atenție, orice proprietate. Putea să-i manipuleze așa cum o manipula pe ea.

Ce n-ar fi dat să nu se fi dus la băi! Weddington nu reușise să-i umple golul din suflet. Dimpotrivă, îl mărise, căci acum sentimentul de vină o rodea în fiecare zi. Deși nu era încă măritată, fusese necredincioasă. Cedase poftelor, dorinței și foamei trupului. Se lăsase pradă pornirilor animalice. Iar acum era prinsă într-o căsnicie pe care nu și-o dorea.

Cuvintele lui aspre îi persistau în minte asemenea unei replici proaste dintr-o piesă. „Nu voi avea o soție care să mă renege."

Dar cum ar fi putut să-i dea din nou ceea ce îi mai dăduse? Își auzea încă țipetele de extaz răsunând în clădirea băilor, își amintea încă delectarea pe care i-o provocase atingerea lui. Deși ar fi trebuit să fie mistuită de tristețe, fusese mistuită de pasiune.

Nu avea să se ierte niciodată pentru ceea ce se întâmplase, nu avea să-l ierte nici pe el. Pentru Kitty, iadul însemna să trăiască alături de un bărbat care îi reamintea în permanență de eșecurile ei.

– Mă întreb ce discută tatăl tău și ducele, spuse doamna Robertson.

Ignorându-i remarca, Kitty mută o piesă pe care Emily o așteptase cu răbdare. Nu se putea concentra la joc, iar sora ei era pe cale să o învingă din nou.

– Poate ducele vrea să se însoare cu Kitty, acum că Farthingham a murit, speculă Emily, apoi sări repede peste două piese adverse.

Stomacul lui Kitty sălta odată cu piesa de pe tablă. Emily se dovedea adesea mult prea isteață. Cu coada ochiului, văzu cum mama ei se încruntase.

– De ce să crezi așa ceva, Emily?

Fetița dădu din umerii înguști.

– Păi, poate s-a îndrăgostit de ea în seara în care a dus-o la operă. Nu și-a luat ochii de la Kitty în timp ce cobora scările, nu și-a luat ochii de la ea nici după ce l-a salutat.

– Ce-i asta? izbucni doamna Robertson. Când te-a dus Weddington la operă?

– La începutul sezonului, zise Kitty mutând încă o piesă. El și Farthingham au pus un pariu, și Farthingham a pierdut.

Emily sări peste o piesă de-a ei și o scoase de pe tablă.

– Nu ai pomenit niciodată...

– Nu mi s-a părut important. În plus, am fost însoțiți. Era și sora ducelui acolo.

– Înțeleg.

Știa însă că mama ei nu înțelegea tot.

– Chiar nu a fost nimic, mamă.

– Părea trist când a sosit azi, comentă Emily.

– Toți suntem triști, spuse Kitty. Farthingham a murit, și ne e dor de el.

Pe de altă parte, Weddington arătase incredibil de chipeș și de încrezător. Cum avea să supraviețuiască unei căsătorii cu un bărbat care o făcea să se simtă așa cum o făcea el?

Dintr-odată se auziră pași. Când întoarse capul, își văzu tatăl intrând în salon singur. Nu era semn bun. Știa că tatăl ei putea fi la fel de încăpățânat ca ducele.

– Unde este Weddington?

– În biroul meu. Emily, e timpul să mergi la culcare, spuse tatăl ei.

– David, ce s-a întâmplat? îl întrebă doamna Robertson.

– A făcut ceva Kitty? se interesă Emily.

– Nu, dar eu și mama ta trebuie să stăm de vorbă cu ea, și pentru tine a sosit ora de culcare.

Emily se aplecă peste masă.

– Îmi povestești mai târziu ce spune tata, să știu dacă am dreptate în legătură cu motivul vizitei lui Weddington?

Încuviințând din cap, Kitty se forță să zâmbească.

– Sigur că da.

În timp ce Emily le spunea noapte bună părinților, Kitty se mută pe un scaun mai confortabil, cu fața la mama ei, pregătită să explice cum ajunsese în situația aceea îngrozitoare.

– David, ce este? întrebă mama ei de îndată ce fetița ieși din încăpere.

El se duse către șemineu și, sprijinindu-se cu mâna pe poliță, își cercetă fiica mai mare.

– Weddington a cerut-o pe Kitty de soție.

– Credeam că el și Farthingham erau prieteni, exclamă îngrozită doamna Robertson.

– Așa este.

– Farthingham a murit abia de o lună. Ce fel de om nu ar permite să treacă o perioadă decentă de timp...

– Asta încerc să aflu, spuse tatăl ei, fără a o slăbi pe Kitty din ochi.

Mama sa pufni.

– Nu-mi vine să cred cum sunt acești lorzi englezi. Știu că moștenitoarele americance sunt la mare căutare, dar să vină la noi

atât de repede, cât timp Kitty încă își jelește pierderea, este un gest crud, lipsit de compasiune și calculat. Știu că fiica noastră va aduce o zestre considerabilă...

– Nu vrea bani, o întrerupse el.

Kitty nu-și putu stăpâni un strigăt de surprindere.

– Cum?

– Așa am reacționat și eu. E hotărât să nu ia nici un ban de la mine, ceea ce lasă loc unei singure întrebări. Tu vrei să te măriți cu el, Kitty?

Cum ar fi trebuit să răspundă? „Sigur că nu vreau" fu primul ei gând, dar adevărul era că voia să se mărite cu el, chiar și numai pentru că nu voia să se înece în rușine nici ea, nici copilul ei și nici părinții care avuseseră grijă de ea atunci când mama sa nu putuse. Înțelegea totuși că existau diferite niveluri de dorință, așa că putu răspunde sincer – deși nu cu toată onestitatea.

– Sunt deschisă ideii.

– Kitty, ce Dumnezeu se întâmplă? se răsti mama ei.

Abătută, își plimbă privirea de la unul la celălalt. Nu i-ar fi rănit pentru nimic în lume, și totuși era pe cale să facă tocmai asta, ba încă ceva și mai grav. Cedase poftelor ei impure și se angajase în acțiuni impure care avuseseră drept rezultat conceperea unui copil. Cum putea să anunțe toate astea fără să le frângă inimile?

– E dificil de explicat, mamă.

– Știu că suferi după pierderea lordului Farthingham și încă te recuperezi după neașteptata lui moarte. Draga mea, nu e momentul să iei decizii grăbite în privința viitorului tău.

– Nu e o decizie grăbită, mamă. M-am gândit pe îndelete.

– Dar îl iubeai pe lordul Farthingham.

– Sunt aproape sigur că încă îl iubește, tună o voce gravă în încăpere.

Kitty tresări când îl văzu pe Weddington stând în ușă. Intră în salon ca și cum i-ar fi aparținut, susținându-i privirea ca și cum și ea i-ar fi aparținut. Într-un fel, așa era. Putea să-i ceară orice, iar Kitty, cel mai probabil, ar fi acceptat – de dragul copilului și al familiei sale.

– Atunci de ce te oferi să o iei de soție? îl întrebă tatăl ei, îndepărtându-se de șemineu.

– Pentru că îmi poartă copilul.

Kitty își văzu mama tresărind, pe cale să izbucnească în plâns. Maxilarul tatălui ei se încleștă, iar mâinile i se strânseră în pumni. Texanul începea să-și piardă cumpătul. Nasul lui Weddington nu ar fi fost primul pe care să-l spargă.

– Îmi pare rău, mamă, șopti Kitty printre lacrimi.

– Nu trebuie să îți ceri scuze, spuse Weddington, căci vina este a mea. Am profitat de fiica dumneavoastră și sunt aici ca să îndrept lucrurile.

– Ticălos blestemat, șuieră tatăl ei. Dacă aș fi în Texas, te-aș fi omorât în bătaie. La naiba, aș putea s-o fac chiar și așa, numai de plăcere.

– Dacă de asta e nevoie ca să primesc permisiunea de a mă căsători cu fiica dumneavoastră, vă stau la dispoziție.

Doamna Robertson traversă distanța scurtă care o separa de fiica ei, se așeză pe marginea fotoliului și o îmbrățișă cu un gest liniștitor pe care îl făcuse de nenumărate ori de-a lungul anilor.

– Tu ce vrei să faci, Kitty?

– Ce e mai bine pentru copilul meu.

„Copilul meu." Nu mai rostise acele cuvinte cu voce tare; dintr-odată, realitatea păru să devină mai clară.

– Sigur că asta vrei, șopti mama ei strângând-o în brațe.

Oftatul tatălui ei răsună în cameră.

– Voi contacta avocatul la care apelăm când suntem la Londra ca să ne vedem mâine pentru începerea negocierilor. Cu Farthingham a durat o lună.

– Cu mine nu va dura atât de mult. Nu o vreau decât pe fiica dumneavoastră. Hotărâți ce rentă anuală vreți să-i oferiți, și eu voi fi de acord. Am trimis deja vorbă administratorilor domeniilor mele. Vor sosi toți mâine sau poimâine pentru a vă prezenta bilanțul complet. La fel și domnul care se ocupă de afacerile mele. Voi obține un permis special și voi aranja ca această ceremonie să aibă loc de sâmbătă într-o săptămână la biserica parohială.

– De cât timp plănuiești asta? îl întrebă domnul Robertson cu vădită suspiciune în glas.

– Kitty m-a informat despre situația ei în această după-amiază. Nu sunt genul care pierde timpul sperând ca lucrurile să se rezolve de la sine.

– Toate bune și frumoase. Sunt sigur că toți indivizii pe care i-ai enumerat mai devreme mă vor convinge că ai o situație financiară bună, dar mă interesează mai mult cum intenționezi personal să o tratezi pe fiica mea.

Când tatăl ei era furios, rădăcinile lui texane ieșeau la iveală, se gândi Kitty.

Privirea lui Weddington o întâlni pe a ei; transmitea deopotrivă o provocare și un angajament.

– O voi trata ca și cum aș iubi-o.

– Ai face bine, pentru că, dacă nu este fericită, te bat de nu te vezi.

– Oamenii vor vorbi, spuse mama ei. Cum Farthingham a murit doar de o lună...

– Oamenii vor vorbi mereu, replică Weddington. Dar ea nu este văduvă. De aceea eticheta nu-i impune un doliu de un an.

– Dar îl voi ține, declară ea sfidător. De fapt, nu voi înceta nici după un an să-l jelesc pe Farthingham.

Văzu scânteile din ochii lui, ca și cum ar fi salutat provocarea.

– Este într-adevăr un bărbat norocos pentru că ți-a câștigat devotamentul absolut.

– Dacă ar fi fost cu adevărat norocos, ar mai fi încă în viață.

Richard tresări la această remarcă, iar ea se blestemă în tăcere pentru că-și descărca frustrările asupra lui. În definitiv, nu încercase nici măcar o dată să-și evite responsabilitățile. Dimpotrivă, părea să facă toate eforturile pentru ca întreaga situație să fie cât mai puțin dezagreabilă cu putință.

– Îmi pare rău, Excelență. Nu te consider responsabil de moartea lui Farthingham.

– Ești amabilă, domnișoară Robertson.

Mama sa se ridică brusc.

– David, vii cu mine să vedem ce face Emily?

– De ce trebuie să vedem ce face Emily? pufni el încruntându-se.

Doamna Robertson oftă.

– Sunt sigură că ducele și Kitty ar aprecia câteva momente singuri.

– Dacă-ți închipui că îl las pe individul ăsta singur cu Kitty...

– Ai acceptat să i-o dai de soție. Intenționezi cumva să te și muți cu ei?

– Mi-am dat permisiunea? mormăi el frecându-și bărbia.

– Ai pomenit despre contactarea avocatului, îi aminti soția lui.

– Atunci presupun că mi-am dat permisiunea. Asta este ceea ce îți dorești, draga mea?

Kitty încercă să zâmbească.

– Căsătoria, sau câteva momente singuri?

– Ambele.

Ea se ridică în picioare, se duse la el și îl îmbrățișă.

– Te iubesc, tată.

– Dacă nu îl vrei pe tipul ăsta, găsim altă soluție.

– E ceea ce îmi doresc, răspunse ea privindu-l în ochi.

– Bine.

Texanul se uită urât la Weddington, trimițându-i o mie de amenințări și promisiuni tacite, apoi își luă soția de braț și părăsiră încăperea.

Kitty se lăsă în cel mai apropiat scaun cu un oftat.

– Ei bine, nu a fost prea urât.

– Dimpotrivă, cred că mai degrabă aș înfrunta marea decât pe tatăl tău.

– Foarte bine. Nu vreau să-ți fie ușor.

– Nimic ce are de-a face cu tine nu este ușor.

Când îngenunche în fața ei, Kitty rezistă impulsului de a se lipi de spătarul scaunului pentru a se îndepărta cât mai mult. Richard întinse mâna și își desfăcu degetele, dezvăluind cel mai frumos inel bătut cu pietre pe care îl văzuse ea vreodată. Era o verighetă atât de delicată, încât nu știa cum putea susține toate diamantele și smaraldele cu care era împodobită.

– Familia mea ține la tradiții, se mândrește cu moștenirea ei. Bunicul meu a făcut acest inel special pentru bunica. Smaraldele

reproduceau nuanța ochilor ei, iar diamantele, felul în care îi scânteiau ochii ori de câte ori îl vedea. I-a dat un alt inel în ziua în care a luat-o de soție. Se poartă lângă acesta pentru a semnifica uniunea lor perfectă. Ți-l voi da pe acela în ziua în care ne vom rosti jurămintele.

Îi puse inelul pe deget, iar ea simți cum cercul de aur îi strânse inima. Pentru o clipă nu putu să respire, căci realitatea o împresura, o îngrozea. Oare Jessye făcuse bine să nu se mărite cu cel care o lăsase însărcinată? Oare ea lua decizia înțeleaptă pentru copilul nenăscut, sau acesta avea s-o respingă la adolescență pentru că se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l iubea?

Tremurând, își retrase mâna din a lui și și-o așeză pe pântec.

– Este încântător, murmură ea, surprinsă să vadă cât de bine i se potrivea inelul. Mulțumesc.

– Știu că nu sunt prima ta alegere ca soț, dar voi fi ultima. Vom profita de asta.

– Am promis deja că-mi voi juca rolul bine.

Gura lui se curbă într-un zâmbet ușor.

– Și te-ai descurcat admirabil în noaptea asta. Părinții tău nu au bănuit că sperai din tot sufletul ca tatăl tău să-și îndeplinească amenințarea de mă omorî în bătaie.

Se trezi reprimându-și un zâmbet, căci el ghicise: sperase într-adevăr ca tatăl ei să-l lovească măcar o dată.

– Se pare că mă cunoști bine. Cât despre amenințări, părinții mei și-au pierdut primul copil, un fiu. Drept rezultat, tata a fost întotdeauna extrem de protector.

– Presupun că te protejează atât pentru că ești extrem de valoroasă.

Își anunță intenția de a o săruta prinzându-i fața într-o mână în timp ce se apropia încet de ea. Gura lui nu mai era înfometată, căldura era sub control, pasiunea era încătușată.

Fu un sărut care o mișcă mai mult decât oricare dinainte, un sărut de iertare, un sărut plin de promisiuni.

Richard se dădu înapoi și o privi în ochi.

– Mai devreme spuneam că știu că nu sunt prima ta alegere. Își puse degetul mare pe buzele ei umede. Nu uita niciodată, Kitty, că tu ai fost întotdeauna prima mea alegere.

Capitolul 20

De ce oare cerneala neagră făcea totul să pară permanent, imposibil de schimbat? Kitty citi anunțul logodnei sale în *The Times*, dar nu simți nici o bucurie, nici o emoție. Numai un fel de acceptare ciudată.

Apoi începură să se perinde vizitatorii. Ce curioși, cei iritați, cei intrigați. Nu era acasă pentru nimeni, refuza să-i primească, în vreme ce speranțele în privința unei ceremonii liniștite și restrânse i se spulberau. Legea engleză interzicea ca ușile bisericilor să fie zăvorâte în timpul nunților, și se temea că mulțimea participanților nu avea să încapă în sfântul lăcaș. Când sosiră ducesa de Weddington și fiica ei, Kitty consideră că ar fi fost culmea obrăzniciei să nu le primească, având în vedere că aveau să-i fie rude în doar câteva zile.

Îmbrăcată cu o rochie neagră din crep cu un guler simplu, Kitty intră în camera de zi pentru a le întâmpina. Constată mulțumită că și ele purtau negru.

– O, draga mea fetiță, spuse ducesa, traversând camera și luând-o de mână. Ce curajoasă ai fost după moartea lui Farthingham!

– Nu mă simt prea curajoasă, Excelență.

– Și totuși, ai fost. Nu-ți pot spune ce rău îmi pare că nu am fost la Drummond Manor ca să te alin în acea noapte cumplită. Blestemată să fie marea asta! Nu înțeleg de ce lui Richard îi place să locuiască lângă ea. Abia am putut să o mai suport după ce mi l-a luat pe dragul de Weddy, dar acum că l-a răpit și pe Farthingham, nu cred că mă voi mai întoarce vreodată acolo. De fapt, nici n-o să mai fie nevoie, după nunta voastră. Mă mut în cealaltă reședință din Londra săptămâna aceasta, iar la sfârșitul sezonului plec

la moșia care-mi revine mie ca moștenire. Și o voi lua și pe Anne cu mine.

– O, nu, se împotrivi Kitty. Nu vreau să vă alung din casă.

– Prostii, dragă! Nu mă alungi din casă. Voiam de mult să-mi văd de ale mele, dar Richard este atât de prins cu administrarea proprietăților și Dumnezeu mai știe ce, că nu a avut timp să se ocupe de gospodărie. Acum această sarcină îți va reveni ție, și sunt extrem de recunoscătoare.

Kitty era bucuroasă să știe că făcuse pe cineva fericit.

– Luați loc, vă rog, faceți-vă comode! Ceaiul va sosi imediat.

Se așezară, Lady Anne și mama sa pe canapea, iar Kitty pe un scaun vizavi de ele.

– Sunt, într-adevăr, foarte surprinsă că ai acceptat să te căsătorești cu fiul meu atât de curând după moartea lui Farthingham, dar trebuie să recunosc că sunt extrem de mulțumită că a acceptat, în sfârșit, să își ia o soție.

– Și cât se poate de bucuroasă că aceea ești dumneata, completă Lady Anne cu un zâmbet binevoitor.

– O, da, nespus de bucuroasă, întări ducesa.

Kitty se forță să zâmbească. După cât se părea, toată lumea era al naibii de bucuroasă, așa că hotărî să continue pe aceeași linie:

– Sunt bucuroasă că a fost dispus să se însoare cu mine.

– Așa și trebuie, draga mea fetiță. Este o partidă bună, dacă îmi permiți să mă exprim astfel.

Kitty se simți extrem de ușurată când slujnica intră cu tava cu ceai și biscuiți. După ce își servi musafirele cu ceai, se așeză și sorbi din ceașca ei.

– Sper că mă vei ierta pentru îndrăzneală, începu ducesa, dar, întrucât ești americancă, voiam să mă asigur că înțelegi că prima ta îndatorire este aceea de a-i da un moștenitor fiului meu.

Kitty aproape scuipă ceaiul.

– Mamă! strigă Anne.

– Nu am intenționat să jignesc pe nimeni, spuse ducesa ridicându-și mâna plină de bijuterii, dar este americancă, și americancele nu înțeleg întotdeauna pe deplin necesitatea unui moștenitor.

– Înțeleg perfect, Excelență, o asigură Kitty, surprinsă că Richard nu îi dezvăluise mamei sale motivul pentru care nunta trebuia făcută în grabă.

Ducesa zâmbi aprobator.

– Splendid. Trebuie să te avertizez însă că moștenitorii Weddington au tendința de a sosi cam cu o lună mai devreme. Eram căsătorită de doar opt luni când a apărut Richard. S-au ridicat multe sprâncene, dar am pus repede pe toată lumea la punct explicând că asta dovedește faptul că bărbații Weddington își văd de treabă cât mai repede cu putință.

Kitty nu mai știa dacă viitoarea ei soacră cunoștea adevărul despre situația ei sau nu.

– Mulțumesc, voi ține minte.

– Sper să fie așa. Nu există bărbați mai buni în întreaga Anglie. Cred sincer asta.

– Mama este puțin părtinitoare, cred, interveni Lady Anne.

– Da, cred că ai dreptate, zise Kitty cu un zâmbet sincer de această dată.

– Te-ai gândit la ce ai să porți când te vei căsători cu Richard? întrebă Lady Anne.

– De fapt, chiar m-am gândit. Am o rochie lila care mi se pare potrivită.

Cele două femei se priviră cu înțeles. Anticipaseră, se pare, un astfel de răspuns. Ducesa puse deoparte ceașca de ceai și se trase pe marginea canapelei.

– Draga mea, culoarea lavandei se poartă când mireasa vrea să arate că jelește pierderea unei rude.

– Sunt în doliu, Excelență.

Kitty fu sigură că tonul ei aspru era motivul pentru care ducesa își ridicase sprâncenele.

– Porți doliu după un bărbat cu care nu ai fost căsătorită. Toată Londra știe asta. De sâmbătă într-o săptămână te vei mărita cu fiul meu. Deși înțeleg nevoia de a onora memoria lui Farthingham, te rog să te mai gândești la ținută și să nu-mi insulți fiul afișându-ți suferința.

Cu privirea fixată asupra mâinilor încleștate în poală, Kitty se întrebă cât de mult știa această femeie și cât de mult pur și simplu bănuia. O mână delicată o acoperi pe a ei, făcând-o să ridice ochii.

Ducesa îi zâmbea cu afecțiune.

– Îmi dau seama că nu este timp să-ți comanzi o rochie nouă. Speram să fii de acord să o porți pe cea pe care am purtat-o eu când m-am măritat cu Weddy. Nunta noastră a fost doar începutul celor mai fericiți ani ai vieții mele.

– E o rochie cu adevărat frumoasă, spuse Lady Anne. Când mama era mai tânără, era aproape la fel de subțire ca tine.

– Ar avea nevoie de retușuri minime, adăugă ducesa.

– Vă iubiți fiul foarte mult, spuse Kitty blând.

– Din tot sufletul. E un bărbat bun, domnișoară Robertson. Uneori bărbații buni pot fi destul de neastâmpărați, și presupun, deși nu mi s-a confesat, că în această situație s-a comportat astfel. Nu trebuie nici să-mi confirmi, nici să-mi negi suspiciunile despre motivele acestei nunți pe fugă. Dar în viitor îți vei aminti ziua când ți-ai rostit jurămintele în fața fiului meu, și mi-ar plăcea foarte mult să nu privești în urmă cu regret.

Cu lacrimile pișcându-i ochii, Kitty își duse mâinile la gură.

– Mi-e atât de teamă că exact asta o să mi se întâmple! Că voi privi în urmă la nunta mea cu regret.

– Știu, draga mea, îi răspunse ducesa cu un surâs înțelegător. Cred că și Richard se teme de asta. Deci trebuie să profităm cât mai mult de ocazie, nu-i așa? Pot să trimit fata cu rochia și să se ocupe de retușuri?

Kitty se gândi că, dintr-o perspectivă largă, ce anume purta în ziua nunții nu merita o atenție prea mare, dar dacă ajuta să pornească în căsnicie cu dreptul...

Încuviință din cap.

– Da, vă rog. Aș fi onorată să o port.

Ducesa zâmbi larg.

– Splendid!

*

La mai puțin de o oră după plecarea celor două aristocrate, Freddie Montague veni în vizită. Kitty nu-l mai văzuse de când plecase să informeze familia lui Farthingham despre moartea lui pe mare. Când venise să-și prezinte condoleanțele la câteva zile după tragedie, tânăra femeie nu fusese în stare să-l primească.

Îi făcea plăcere să se plimbe la brațul lui prin grădină. Freddie îi amintea de Farthingham în privințe pe care nu le putea defini exact – poate prin spiritul pus mereu pe glume. Cu toate că momentan nu se manifesta, știa că încă mai sălășluia în el. Sau, cel puțin, așa spera. Nu ar fi vrut ca toți să-și petreacă restul vieții în melancolie pentru că marea le furase râsetele.

Deși nu avea frați, se gândea că felul în care îl privea pe Freddie era foarte asemănător cu felul în care o soră își privea fratele mai mare, căutând alinare și sprijin. Cu el se simțea ca și cu Farthingham: în siguranță.

Se întrebă preț de o clipă dacă el ar fi acceptat să o ia de soție și să crească acel copil ca și cum ar fi fost al lui. Știa însă că planurile ei erau prea avansate ca să le mai schimbe acum.

– Mă tot gândesc că, dintr-un moment în altul, o să apară în fața mea zâmbind, tachinându-mă, spuse ea încet.

– Tuturor ni se întâmplă asta atunci când pierdem o persoană dragă.

– Vei scrie o piesă despre el?

– Probabil că nu. S-ar putea să scriu una despre tine, în schimb. Viața ta e mult mai interesantă.

– Viața mea ar face publicul să plângă.

– Dar nu trebuie să fie așa, Kitty.

Ea ridică privirea și îi întâlni ochii blânzi, cenușii.

– Farthingham nu ar vrea să jelești, continuă el. Ar fi fericit că mergi mai departe, că Weddington s-a oferit să te ia de soție și că tu ai acceptat.

– Dar abia dacă a trecut o lună!

– Cu atât mai bine. Viața e mult prea scurtă. Farthingham ar fi primul care ți-ar spune asta. Nu ar vrea să fii melancolică.

Kitty mijii ochii spre el, apoi își feri privirea ca să spună o minciună.

– Nu sunt melancolică.

– Ba da, ești. Abundă zvonurile că nu vrei să vezi pe nimeni. Am fost de-a dreptul încântat că ai binevoit să mă primești.

– Oamenii sunt curioși, nu le pasă cu adevărat. Mă simt ca un exponat la zoo.

– Cu atât mai multe motive să ieși în lume. Weddington va avea unele așteptări.

– Ei bine, s-ar putea să afle că așteptările lui nu sunt și ale mele, replică ea sarcastic.

– Atunci nu te mărita cu el.

Kitty se opri brusc și se întoarse cu fața la el.

– Vreau să o fac, și totuși nu vreau. Mă simt vinovată, atât de curând după moartea lui Farthingham...

El îi duse un deget înmănușat la buze.

– Nu trebuie. Îți jur că Farthingham s-ar bucura să afle că ai decis să te măriți. Îi poartă lui Weddington un respect și o considerație fără margini.

– Îi purta, îl corectă Kitty.

– Ai dreptate. Uneori uit că nu mai este, și mă trezesc vorbind ca și cum ar fi încă aici.

Ea îl prinse din nou de braț, semnalând că voia să reia plimbarea.

– E în regulă. Și eu fac la fel.

– Deși nu mai este, cred că sentimentele lui vor dăinui. Ar fi încântat peste măsură să știe că urmează să te căsătorești cu Weddington.

– Nu crezi că acest lucru mă face să par nerespectuoasă față de memoria lui?

– Nu cred că ar trebui să te preocupe atât ce anume crede lumea.

– Mi-am petrecut întreaga viață preocupându-mă de asta.

– Atunci e vremea să te oprești.

– Farthingham ar spune același lucru, murmură ea strângându-l de braț. Îmi vei lipsi, Freddie, după ce pleci.

– Va trebui să vii în America să mă vizitezi odată.

– Ironiile vieții, spuse ea cu un zâmbet. Eu sunt americancă, și Anglia va fi casa mea. Tu ești englez, și America va fi casa ta. Când pleci?

– Peste câteva săptămâni.

– Vii la nuntă?

Acum fu rândul lui să zâmbească.

– Weddington nu mi-a dat de ales. M-a rugat să-i fiu cavaler de onoare.

Tânăra femeie se opri din nou, de data asta ca să se holbeze la el.

– M-am gândit că l-a rugat pe... Vocea i se sparse. Nu era sigură pe cine ar fi putut ruga, dar presupusese că ar fi fost cineva influent și puternic, așa ca el. Când se gândi mai bine însă, își dădu seama că nu îi cunoștea nici un prieten – în afară de Farthingham. În nici un caz n-ar fi crezut că avea o relație atât de strânsă cu Freddie încât să-i încredințeze acest rol. Sunt surprinsă, mărturisi ea în cele din urmă.

– Îmi dau seama. Nu suntem tocmai apropiați el și cu mine, de aceea suspectez că vrea să te simți în largul tău la ceremonie, știind că mă vei avea alături.

Kitty se îndepărtă câțiva pași; după o scurtă ezitare, îndrăzni să dea glas gândului pe care îl șoptea noaptea doar pentru sine.

– Nu îmi doresc această căsătorie, Freddie! Chiar nu mi-o doresc. De ce e atât de prevenitor?

– Probabil pentru că știe cum te simți.

– Sau poate pentru că se simte vinovat.

– De ce ai crede asta?

– Era barca lui. A fost de acord să iasă în larg. Cu experiența lui pe mare, ar fi trebuit să fie mai înțelept.

– Furtuna ți l-a luat pe Farthingham. Nu trebuie să gândești altfel. Te va face doar și mai nefericită.

– Presupun că ai dreptate. Întorcându-se spre el, îl bătu pe braț. Mă bucur că vei fi lângă mine în timpul ceremoniei.

– La fel și eu. După câteva minute, Freddie rupse tăcerea: Pot să îți pun o întrebare?

– Desigur.

– Vei continua să ieși pe mare, nu-i așa?

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu lăsa ca accidentul suferit de Farthingham să-ți răpească bucuria asta.

– Mă tem însă că pierderea lui Farthingham mi-a răpit totul în viață.

– Dar nu trebuie să fie așa.

– Vorbești ca un bărbat care nu a pierdut pe nimeni drag.

– Vorbești ca o femeie care nu apreciază ceea ce are.

Ea se întoarse și se uită urât la el.

– De ce încearcă toată lumea să mă convingă că Weddington e atât de minunat?

– Nu e treaba mea, știu. Doar că Farthingham...

– Ar vrea ca eu să fiu fericită, izbucni Kitty. Știu. Dacă își dorea asta, nu ar fi trebuit să moară, la naiba!

Murmură o scuză și, sub privirea uimită a lui Freddie, se îndreptă grabnic spre casă. Pentru prima dată din ziua aceea funestă, mânia ei se îndrepta asupra consecințelor generate de neglijența lui Farthingham și de hotărârea lui Weddington de a câștiga cu orice preț.

Cum putea să-l ierte pe oricare dintre ei?

Capitolul 21

Ziua nunții. Lui Kitty nu-i venea să creadă că sosise și că se apropia tot mai mult clipa când trebuia să pornească spre biserică. Aveau să-și rostească jurămintele la ora două și jumătate, iar părinții ei aveau să le ofere ceaiul de după-amiază oaspeților găzduiți la ei acasă. Apoi ea și Weddington urmau să plece, și nu voia să se gândească prea mult la ce avea să se întâmple după aceea.

În timp ce Nancy îi aranja părul, o năpădiră amintiri deopotrivă vesele și triste, nu despre Farthingham, așa cum s-ar fi așteptat, ci despre Weddington. Richard. Trebuia să-l trateze

cu mai puțină deferență, se gândi. La urma urmei, trupul ei îl cunoștea intim.

Când Nancy termină, numai câțiva zulufi îi mai atingeau gâtul, restul părului fiind prins în sus după moda vremii. Coafura cuminte avea să arate într-adevăr încântător odată ce era împodobită cu flori de portocal și acoperită cu voalul de dantelă Honiton.

În sfârșit, camerista o ajută să îmbrace rochia de mireasă.

– Vai, domnișoară, e atât de frumoasă! murmură ea cu venerație.

Abia atunci se uită Kitty în oglindă. Rochia albă de satin și dantelă fusese retușată perfect pentru silueta ei. Trena lungă din aceleași materiale, bătută cu perle minuscule, îi conferea o eleganță desăvârșită.

– Sunteți pregătită să îl primiți pe tatăl dumneavoastră?

Uitându-se la Nancy în oglindă, peste propria reflexie, Kitty își forță mintea să alunge amintirea lui Farthingham.

– Pe tatăl meu?

– Da, domnișoară. Mi-a cerut să-l chem de îndată ce sunteți gata. Voia câteva clipe cu dumneavoastră înainte de a vă conduce la trăsura trimisă de duce.

Kitty își apăsă tâmplele cu degete tremurătoare.

– Abia reușesc să țin minte tot ce trebuie să fac astăzi.

– Nu vă îngrijorați, domnișoară! Ducele mi-a dat o listă cu instrucțiuni de urmat și ne-a explicat aseară ce avem de făcut. Vrea ca totul să iasă perfect.

– Sigur că da.

Tatăl ei nu suporta să apară vreun obstacol în calea scopurilor lui, se gândi Kitty.

Se întoarse cu spatele la oglindă, dar nu putu întoarce spatele îndoielilor.

– Da, sunt gata să-l primesc.

Când el intră în cameră, Kitty își dori cu disperare să nu fi purtat haine care să-i restricționeze mișcările. Dacă ar fi putut, ar fi țâșnit spre celălalt capăt al camerei, direct la el în brațe. Purta o jachetă de ceremonie albastru-închis și, deși părul îi încărunțise, ea se gândi că nu întâlnise un bărbat mai chipeș ca tatăl ei.

Cu excepția ducelui.

– Dumnezeule, fetițo, uită-te la tine cât ești de frumoasă!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– O, tată, te iubesc atât de mult!

– Nu mai mult decât te iubesc eu pe tine.

– Îmi pare atât de rău!

– Pentru ce? o întrebă el mângâindu-i obrazul.

– Pentru greșelile pe care le-am făcut. Nu este exact așa cum am visat să fie nunta mea, spuse Kitty cu tristețe.

– Nu cred că va fi chiar atât de rău. Nu multe mirese au o zi așa cum se anunță aceasta.

– Știu. Suspinând, clipi să îndepărteze lacrimile. Doar că am visat întotdeauna că mă vei da în grija lui Nicky. Cred că pur și simplu mi-e dor de el.

– E de înțeles, fetițo.

Ea își umezi buzele. După o clipă de șovăire, se hotărî să-l întrebe:

– Întotdeauna te-ai priceput atât de bine să judeci oamenii. Care este impresia ta despre Weddington? Ca bărbat. Adică, dacă nu mi-ar fi compromis reputația – ceea ce nu putea pune în totalitate pe umerii lui, întrucât ea se dusese la băi și îl căutase –, dacă nu ai fi furios pe el pentru asta, care ar fi părerea ta despre el?

– Îmi place. Și Dumnezeu mi-e martor că aveam toate motivele să-l detest. Eram gata să-l jupoi de viu în seara în care a venit să-ți ceară mâna, dar sunt convins că va avea mare grijă de tine.

– Deci crezi că e un om bun?

Tatăl ei zâmbi.

– Crezi că aș fi consimțit să te măriți cu el dacă ar fi fost un om rău?

– Nu, sunt doar emoționată.

– Și eu sunt la fel. Nu-mi va fi ușor să te încredințez viitorului tău soț. În urmă cu ani de zile, ai fost un dar pentru mine și mama ta. Neașteptat, dar cu siguranță dorit. Când eu și mama ta aveam oaspeți, tu stăteai pe trepte, uitându-te pe furiș în salon. Te găseam întotdeauna acolo și apoi valsam cu tine, ținându-te

în brațe, înainte să te duc înapoi în pat și să te învelesc. Mă uitam la tine și binecuvântam soarta care mi-a dat o asemenea fetiță. Acum ai crescut, dar tot fetița mea ești. Ziua de azi nu va schimba asta. Vârî mâna în buzunarul jachetei și scoase o cutie de catifea. Ți-am adus ceva care să îți amintească acest lucru.

– Vai, tată, dar n-o să uit niciodată! Luă cutia și, când o deschise, simți cum lacrimile îi inundau ochii. O, e minunat!

El luă colierul cu diamant, trecu în spatele ei și i-l puse la gât. Kitty se întoarse către oglindă.

– E perfect. Se răsuci înapoi spre el. Și îți mulțumesc pentru că mă iubești.

– Draga mea, asta a fost întotdeauna una dintre cele mai mari plăceri ale vieții mele. Să vă iubesc pe tine, pe Emily și pe mama ta. Întinse mâna. Acum să mergem să vedem dacă ducele tău te apreciază la fel de mult ca mine.

Dacă nu ar fi fost moartea lui Farthingham, dacă nu ar fi fost starea ei delicată, Kitty ar fi putut crede că trăia într-un basm. Weddington trimise după ea o trăsură descoperită. Albă, cu ornamente aurii, cu patru cai albi, niște creaturi superbe. În poală avea buchetul de orhidee și trandafiri albi care îi fusese adus la cererea ducelui.

Așezată lângă ea, mama ei o ținea de mână, în timp ce Emily și tatăl ei stăteau vizavi. Emily avea să deschidă drumul în biserică, aruncând flori de portocal în calea miresei. Kitty avea doar patru domnișoare de onoare, prietene pe care și le făcuse de-a lungul anilor, dar nu era apropiată în mod special de nici una dintre ele. Poate semăna cu Richard mai mult decât credea.

– Te vei uita la stele mâine noapte? o întrebă Emily. Noi vom fi pe vas.

– Desigur, îi răspunse Kitty zâmbind.

– Ești sigură că nu te deranjează dacă mergem o vreme pe Riviera franceză? spuse mama ei.

– Sigur că nu. Voi fi foarte ocupată să mă adaptez la noua mea viață. Când vă întoarceți, vă voi invita la cină.

– Nu am pleca dacă am crede că ai avea nevoie de noi, dar adesea cuplurile proaspăt căsătorite au nevoie de puțin timp între patru ochi.

Ceea ce era ultimul lucru pe care ea și-l dorea cu Weddington. Totuși, îi zâmbi mamei sale.

– Voi fi bine.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, pe marginea drumului se înghesuiau tot mai mulți curioși. Știind că oamenii se așteptau să fie impresionați de ținutele participanților la o nuntă din înalta societate, fu foarte bucuroasă că ducesa sugerase – mai degrabă insistase – să se îmbrace splendid pentru această ocazie.

Ridică ochii spre cer. Era uimitor de senin; spera ca Freddie să fi avut dreptate, ca Nicky să o privească de sus și să-i zâmbească. Deși o durea, surâse la amintirea lui în timp ce se pregătea să coboare din trăsură.

Trecu în revistă mulțimea. Păr blond. Un zâmbet familiar. Dispăru într-o clipită. Inima i se opri. Privirea ei căută frenetic printre sutele de oameni.

– Kitty? Toată lumea așteaptă, dragă. Trebuie să intrăm în biserică, o îndemnă mama ei.

– Mi s-a părut că l-am văzut pe Nicky.

De îndată ce ajunse pe caldarâm porni hotărâtă spre mulțimea din curtea bisericii. Cerceta atent fiecare chip în timp ce își croia drum prin aglomerație, ignorând mâinile care o atingeau și o trăgeau.

– Kitty! strigă mama ei din urmă.

Dar îl văzuse. Era sigură că îl văzuse. Părul lui blond ondulat...

– Kitty! strigă și tatăl ei.

– Dați-mi voie!

Îl văzuse. Acolo! Se grăbi înainte... Numai că nu era Nicky.

Era un bărbat la fel de înalt ca el, la fel de blond ca el... dar trăsăturile nu semănau deloc.

– Kitty! Tatăl ei o apucă de braț și o duse înapoi. Ce s-a întâmplat cu tine?

Ea îl privi stăruitor, implorându-l să înțeleagă.

– Mi s-a părut că îl văd pe Nicky.

– Draga mea, a murit.

– Știu. Doar că... avea zâmbetul lui. Privi înapoi la bărbatul pe care îl crezuse Nicky... numai că nu avea zâmbetul lui Nicky. Cum îl putuse confunda?

– Trebuie să intrăm în biserică.

– Da, desigur.

Privi încă o dată în jur, parcă nevrând să plece. Îl văzuse, era sigură de asta. Dar nu se putea să-l fi văzut. Știa asta. Mintea ei o știa. Inima... privise cu inima... la cer, la mulțime...

Gândurile i se învârteau nebunește prin minte în timp ce tatăl ei o conducea spre biserică, făcând loc prin mulțime ca unul care era obișnuit să comande. Își spuse din nou și din nou că numai inima ei îl văzuse, dar nu se putu convinge.

Vedea un om care nu mai exista din cauza sentimentului de vină. Vină pentru că se consolase în brațele lui Richard atât de curând. Vină pentru că se mărita cu altul decât cel căruia îi fusese promisă.

Îi zâmbi liniștitor mamei sale, care stătea lângă ușă.

– Kitty, te simți bine?

– Da, sunt bine. Aș fi putut să jur că l-am văzut pe Nicky.

– Probabil inima ta l-a văzut.

– Da, da, sunt sigură că ai dreptate.

Nu era însă defel convinsă.

În fața altarului, Richard dădea dovadă de o stăpânire de sine incredibilă nescoțându-și ceasul din vestă ca să verifice ora. Era destul de sigur că așteptase sosirea miresei lui mai mult decât ar fi trebuit. Și judecând după chicotele celor din strană și ale invitaților care în permanență aruncau priviri scurte peste umăr, nu era singurul care considera că lui Kitty îi lua prea mult timp ca să își facă apariția.

– Va ajunge din clipă-n clipă, murmură Freddie.

– Sper. Trebuie să ne ținem de program.

– Toată lumea va înțelege dacă întârziați puțin la tăierea tortului.

Richard se abținu de la comentarii. Îi ceruse lui Montague să-i fie cavaler de onoare pentru ca mireasa să se simtă mai în largul ei. Nu știa ce altceva mai putea face pentru a-i câștiga bunăvoința. Și totuși, ea încă părea reticentă. Spera că nu se răzgândise cu totul. Aveau un copil la care să se gândească. Copilul lui. Un posibil moștenitor.

Ar fi preferat să-i câștige inima înainte de a se pune problema sarcinii, ca să fie sigur de afecțiunea ei, iar ea să fie sigură de a lui. Cu sau fără copil, s-ar fi însurat cu ea.

Era însă chinuit de teama că, fără copil, ea nu s-ar fi căsătorit niciodată cu el.

Cu toate astea, temerile puteau fi alungate cu acțiuni. Îi putea face curte cu mai multă ardoare din acea clipă. Avea să fie foarte plăcut și, spera el, ceva mai ușor. La urma urmei, umbra lui Farthingham nu-i mai plutea deasupra capului.

Muzica duioasă interpretată la orgă făcu brusc loc marșului nupțial. Așteptarea chinuitoare părea să se apropie de sfârșit. Richard se întoarse pe jumătate și o privi pe Emily cum acoperea podeaua cu flori de portocal, apoi patru doamne pe care le recunoștea vag pășiră pe culoar. Prietene de-ale lui Kitty, cu tați extrem de respectabili, fără îndoială. Probabil se învârteau în cercul lui, dar nu le băgase niciodată în seamă.

Exact ca acum, abia dacă le observa ocupându-și locurile pe margine, căci Kitty îi capta toată atenția. Își spuse că niciodată nu mai văzuse o femeie la fel de frumoasă. Se temuse că va apărea îmbrăcată în negru, numai pentru a-i aminti că nu își revenise după moartea lui Farthingham, Și iat-o, în alb pur, pășind grațios pe sub arcada de flori de portocal. Faptul că se străduise atât de mult pentru acel moment îl ungea pe suflet.

În cele din urmă ajunse în fața lui. Richard sperase ca până atunci culoarea să-i fi revenit în obraji, dar, chiar și prin voal, văzu că era incredibil de palidă. Îi oferi un zâmbet slab, iar el îi răspunse printr-o înclinare a capului.

Vocea episcopului răsună.

– Cine o dă în căsătorie pe această femeie acestui bărbat?

– Eu, spuse David Robertson punând mâna lui Kitty în mâna prelatului; acesta, la rândul lui, i-o încredință lui Richard.

Fu surprins de cât de tare tremura, aproape la fel de tare ca în dimineața în care o scosese din mare, sau când o îmbrățișase în timpul furtunii. Emoția era de vină, cu siguranță. Îl urmăreau atâția oameni, majoritatea necunoscuți. Mama lui era mult prea bine ancorată în înalta societate, își zise. Se îndoia că rămăsese vreun loc liber în biserică.

Episcopul îi ceru lui Kitty să își rostească jurământul. Richard deveni dureros de conștient de liniștea care urmă. Prelatul se străduia să se comporte de parcă nu aștepta un răspuns.

– Kitty, o rugă Richard încet, abia mișcându-și buzele.

Episcopul își drese glasul. Montague își drese glasul. Lui Richard i se păru că o auzise pe una dintre domnișoarele de onoare dregându-și glasul, astfel că își drese și el glasul.

– Kitty, șuieră Montague. Jurământul. Spune-ți jurământul! Farthingham...

– L-am văzut, șopti ea.

Richard înmărmuri.

– Poftim?

Kitty tresări, și Richard blestemă ecoul pe care îl stârnise vocea lui. Privirea ei îi studia atent chipul, făcându-l să se întrebe dacă îl suspecta.

– Da, te rog, spuse episcopul. Va trebui să îți rostești jurământul puțin mai tare, pentru ca toată lumea să te audă.

– Îmi pare rău, zise ea derutată. Îl puteți spune din nou?

Episcopul repetă jurământul, iar Richard își ținu respirația în timp ce ea îl rostea, cuvânt cu cuvânt. Abia aștepta să se termine și restul ceremoniei.

Mirele își rosti și el jurământul, apoi îngenunche pe perne și își plecară capetele pentru a primi binecuvântarea. La sfârșit, episcopul dădu glas celor mai frumoase cuvinte pe care le auzise Richard vreodată.

– Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu poată despărți.

Richard răsuflă ușurat. O făcuse! Era a lui! Și acum nimeni nu i-o mai putea lua. Nici măcar Farthingham.

*

În timp ce Richard o însoțea afară din biserică, Kitty își dădu seama că era căsătorită și se întrebă dacă era obligată să respecte niște jurăminte pe care abia își aducea aminte că le rostise. Coborând treptele, în lumina soarelui, privi în jur la mulțimea care aștepta, chiuind și aplaudând. Atât de mulți oameni. Oricine se putea ascunde printre ei.

Richard o ajută să urce în trăsură, apoi i se alătură. Numai că, de data asta, în loc să se așeze vizavi, ocupă locul de lângă ea.

– Și părinții mei și Emily?

– Ne vor urma într-o altă trăsură. Zâmbește, ducesă, și fă cu mâna. Ești personajul cel mai apropiat de familia regală pe care-l vor vedea vreodată acești oameni.

Supusă, zâmbi și făcu binevoitor cu mâna, amintindu-și promisiunea de a nu lăsa să se vadă că nu-și dorea să fie cu el. Când trăsura porni, răsuflă ușurată. O așteptau câteva ore în casa părinților ei, apoi ea și Richard urmau să se întoarcă la reședința lui din Londra. Nu voia să se gândească la ce avea să se întâmple după aceea.

– La ce te refereai atunci când ai spus că l-ai văzut pe Farthingham? o întrebă el încet, de îndată ce mulțimea se risipi și nu mai trebuia să o salute.

Jenată, ea clătină din cap.

– Mi s-a părut că l-am zărit.

– Unde?

– În mulțime, în fața bisericii. Erau atât de mulți oameni. Mă uitam în jur, pregătindu-mă să cobor din trăsură, și mi s-a părut că îl văd.

– Îți dai seama că nu e posibil?

– Știu. Mi-am zis doar... dacă a supraviețuit?

– Nu a supraviețuit.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Eram acolo.

Ea îi studie chipul.

– Chiar l-ai văzut înecându-se?

Richard își feri privirea, părând să fie interesat de magazinele pe lângă care treceau.

– Kitty, a murit. Își întoarse atenția asupra ei. Dacă într-adevăr ar fi în viață, dacă într-adevăr l-ai fi văzut în fața bisericii, nu crezi că ar fi dat buzna înăuntru și ar fi oprit ceremonia? Nu crezi că te-ar fi revendicat pentru sine?

– Da, da, desigur, ai dreptate. Kitty se uită la inelul pe care el i-l pusese pe deget în timpul ceremoniei. Și acesta se potrivea perfect, ca și cum fusese făcut special pentru ea. Adăugă abia șoptit: Cu excepția situației în care ar crede că l-ai trădat.

El scoase un suspin adânc, plin de frustrare.

– Și de ce ar crede asta?

– L-ai dus pe mare când cerul anunța o furtună...

– A fost ideea lui.

– Chiar așa? întrebă ea.

– Da.

– Dar dacă a scăpat cu viață, dacă a fost grav rănit și i-a luat o vreme să se recupereze și apoi, când și-a revenit, a văzut anunțul nostru atât de curând după presupusul lui deces...

O întrerupse prinzându-i obrajii în palmele sale înmănușate și punându-i degetul mare pe buze.

– Cred că ai citit prea multe piese de-ale lui Montague.

Ea zâmbi la această remarcă. Zâmbi cu adevărat. Râse ușor.

– Ai dreptate. Ai mare dreptate. A fost una dintre piesele lui Freddie. Îmi amintesc acum. Cum îi spunea?

– *Valul schimbării.*

– Așa este. Ai citit-o?

– Da.

– Amantul unei femei a încercat să-i înece soțul...

– Dar soțul a supraviețuit și l-a ucis pe amant, completă el repede. Nu m-a impresionat prea tare.

– Mie mi s-a părut destul de bună.

– Probabil este, din moment ce te face să vezi stafii.

– Ai dreptate. Am citit puțin din ea azi-noapte, când nu puteam să dorm. Probabil mi-a rămas în minte. L-am găsit pe cel

pe care l-am confundat cu Nicky, dar nu semăna deloc cu el când m-am apropiat destul ca să-l văd mai bine.

– Mă bucur că problema s-a rezolvat într-un mod satisfăcător. Acum spune-mi, de ce nu ai putut să dormi? Emoții pentru ziua de azi?

– Mai degrabă groază. Regretă cuvintele de îndată ce le rostise. Îmi cer scuze!

– Nu e nevoie. Prefer sinceritatea când suntem doar noi doi. Am o presimțire că ne vom preface destul în restul timpului. În plus, și mie mi-a fost groază.

– De ce?

– M-am temut că ai să te răzgândești. Că am să stau aici ca un prost, așteptând o femeie care nu avea nici cea mai mică intenție să sosească.

Kitty își dădu seama că nu-i plăcea ideea de a se expune ridicolului.

– Cât timp ai fi așteptat?

– Până la adânci bătrâneți. Îi prinse din nou fața în palme și o sărută pe gură, dar trăsura se opri chiar atunci. Am ajuns. Aceasta va fi, fără îndoială, cea mai neplăcută parte a după-amiezii, să te prefaci că ești îndrăgostită de mine.

Cuvintele lui o loviră puternic. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru ca acea zi să fie cât mai agreabilă, și îi era recunoscătoare. Își puse mâna pe brațul lui.

– Nu mă voi preface că sunt onorată să îți fiu soție.

El îi zâmbi cu căldură.

– Îți mulțumesc pentru asta.

Nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul și să se întrebe dacă nu cumva se prefăcea că nu îl iubea.

Capitolul 22

Se întunecase deja pe când plecară de la casa părinților ei. De data aceasta, Richard chemase un cupeu să îi ia. Kitty se aplecă

afară pe fereastră, luându-și rămas-bun până când nu-și mai văzu familia, apoi se așeză pe banchetă. Era atât de stoarsă de puteri, încât abia avu puterea să observe că Richard ocupa locul de alături.

– Ești obosită? întrebă el încet.

– Extenuată, râse ea.

– Ajungem curând acasă.

Ea miji ochii pentru a-l privi prin întuneric.

– Mama ta și Lady Anne vor fi și ele acolo?

– Nu. S-au mutat în casa cealaltă.

Ea încuviință din cap, nesigură ce altceva putea face. Soacra ei îi spusese că avea să se mute. Kitty sperase că nu avea să se întâmple imediat, ci la o zi sau două după nuntă, după ce reușea să se acomodeze cu noul ei statut. Deși se temea că nu avea să se acomodeze niciodată.

– Abia acum mi-am dat seama că am văzut foarte puțin casa din Londra.

Richard o luă de mână și îi încercui cu degetul mare inelele de pe deget. Inele pe care el le pusese acolo.

– Totul s-a întâmplat foarte repede între noi, dar te voi face fericită.

– Voi încerca să fac același lucru pentru tine.

– Nu îți cer mai mult de atât.

Trăsura se opri în fața unei reședințe grandioase, și primul gând al lui Kitty fu speranța că personalul era eficient. Portiera se deschise imediat, iar valetul îi oferi mâna sa înmănușată pentru a o ajuta să coboare. Nu știa de ce era mai emoționată decât fusese întreaga zi, de ce realitatea evenimentelor o izbea abia atunci.

– Ești pregătită?

Inspirând adânc, își puse mâna pe brațul lui Richard ca să urce treptele largi. Un alt valet deschise ușa masivă, și Kitty se trezi în hol. Spera să o găsească pe Lady Anne așteptând înăuntru, cum se întâmplase în seara când merseseră la operă, dar singurul care îi aștepta era majordomul.

– Am chemat servitorii, Excelență.

– Mulțumesc, Watkins.

Majordomul se întoarse și, ca prin minune, începură să apară servitori de toate vârstele, formele și mărimile. Un număr considerabil, mult mai mulți decât avuseseră vreodată părinții ei. Dumnezeule, fusese învățată să se ocupe de o gospodărie mare, dar i se părea imposibil să țină minte numele tuturor...

– Nu trebuie să te preocupi să ții minte numele tuturor, spuse Richard.

– Mi-ai citit gândurile.

– Ochii tăi s-au făcut tot mai mari pe măsură ce apăreau. Mama și Anne și-au luat cameristele cu ele. A ta ar trebui să sosească aici din clipă în clipă, cu toate lucrurile sale.

Simți cum ochii i se măreau de-adevăratelea.

– Adică Nancy?

– Dacă așa o cheamă. Am cerut transferul ei ca parte a contractului de căsătorie. M-am gândit că te vei simți mai confortabil dacă nu aș fi singura persoană cunoscută din toată casa.

– Mulțumesc.

– Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi voie să ți-i prezint pe cei la care vei apela cel mai des. La rândul lor, ei ți-i vor prezenta pe ceilalți în timp, după cum va fi nevoie.

– Știu cum funcționează totul. Americanii nu sunt sălbatici în totalitate.

El rânji.

– Mă surprinde acest lucru, întrucât firea sălbatică a fost motivul principal pentru care te-am luat de soție.

Ea privi în lături, jenată de amintirea motivului pentru care o luase de soție, rezultat al nopții în care se comportase oricum, dar nu ca o doamnă.

– Ducesă, ți-l prezint pe Watkins. Este în serviciul nostru de mulți ani.

– Watkins, rosti ea cu toată demnitatea de care fu capabilă.

– Excelență, spuse majordomul cu un zâmbet plăcut.

– Bucătăreasa noastră, doamna Butler, continuă Richard.

– Doamnă Butler. Doamna Butler arăta de parcă gusta cu generozitate din propriile mâncăruri, ceea ce lui Kitty i se păru

un semn bun. De-abia aștept să trecem în revistă meniurile dimineață.

Doamna Butler făcu o reverență.

– Vă mulțumesc, Excelență.

– Menajera-șefă, Rose.

Obrajii lui Rose deveniră trandafirii. Kitty avu impresia că era cam tânără pentru acea responsabilitate.

– Rose.

– Excelență, spuse Rose făcând o reverență.

– Se pare că administrezi excelent gospodăria.

Obrajii femeii se înroșiră de-a binelea.

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Cu multă plăcere.

Richard o prezentă celorlalți membri ai personalului printr-un gest larg al mâinii, după care urmă o serie de reverențe și de plecăciuni.

– Aștept cu nerăbdare să vă cunosc pe fiecare, spuse Kitty.

– Foarte bine, acum înapoi la treabă, le porunci Watkins, și toți se împrăștiară ca și cum nici nu fuseseră acolo.

– S-a livrat pachetul? întrebă Richard.

– Da, domnule. L-am pregătit conform instrucțiunilor dumneavoastră și l-am pus în bibliotecă. L-am însărcinat pe ajutorul de valet să aibă grijă de el.

– Mulțumesc, Watkins. Ducesa și cu mine ne vom retrage o vreme în bibliotecă. Trimite vorbă după ce ajunge și se instalează camerista doamnei.

– Desigur, domnule. Mai doriți și altceva?

– Nu, mulțumesc.

Richard se întoarse spre ea și întinse mâna.

– Mă gândeam să ne relaxăm puțin în bibliotecă.

O anunța abia acum, după ce îl informase deja pe majordom!

– Cu plăcere.

El o conduse prin câteva camere, îi arătă diferite obiecte și le explică istoria legată de familia lui, însă Kitty era prea obosită ca să-l urmărească. Într-un final ajunseră în bibliotecă, o încăpere

cu pereții acoperiți de cărți și un miros de mucegai care ei îi plăcea la nebunie, la fel ca mirosul mării.

– Bună Henry, zise Richard.

– Bună seara, Excelență.

– Kitty, el este Henry. Este ajutor de valet și are grijă ca toate cizmele și toți pantofii să fie lustruiți.

– Bună, Henry, spuse ea, fermecată de zâmbetul băiatului. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Trebuie să recunosc că am fost întotdeauna impresionată de strălucirea pantofilor ducelui. Aproape că îmi pot vedea imaginea oglindită în ei când privesc în jos.

Zâmbetul băiatului se lărgi.

– Asta pentru că scuip bine și nu mă zgârcesc, se împăună el.

Străduindu-se să-și înfrâneze râsul, Kitty îi aruncă o privire lui Richard și văzu că se chinuia la fel. Își zise că acela fusese cel mai relaxat moment al serii.

– E lăudabil, Henry.

– Mulțumesc, Excelență.

Dintr-odată, Kitty auzi un scâncet și niște lovituri.

– Ai avut grijă cum trebuie de cadoul soției mele? întrebă Richard.

– Da, domnule. L-am ținut sub birou ca să nu-l vedeți înainte de a fi pregătit.

– Presupun că acum ar fi un moment potrivit. Arătând spre un scaun, i se adresă tinerei ducese: Așază-te ca să-ți arătăm cadoul!

– Nu trebuie să-mi dai... îngăimă ea derutată.

– Dar vreau.

Kitty se așeză și urmări nerăbdarea cu care băiatul se duse în spatele biroului. Chiar și soțul ei se comporta aproape ca un copil. Când ridică o cutie fără capac, scâncetele și loviturile se intensificară, iar stomacul ei începu să se strângă. Nu-i plăceau câinii de când o speriase unul în copilărie. Pisicile, pe de altă parte, le iubea. Puii de pisică îi adora. „Te rog, nu-mi dărui un câine", îl imploră în gând.

Dar asta se întâmplă. Cu așteptarea clar întipărită pe chip, Richard puse cutia în fața ei și se ghemui lângă ea. Aplecându-se ușor, ea se uită în cutie.

Un câine. Un câine mic. Un pui, probabil. Cu o blană maro-roșcat și o fundă verde uriașă legată la gât.

– E un spaniel, îi explică el.

– Da, văd asta.

– M-am gândit că te vei simți mai puțin singură. Petrec mult timp ocupându-mă de afaceri și de proprietăți. Nu am timp să mă joc precum... Vocea i se sparse.

– Precum Farthingham.

– Da.

– Puteți s-o luați în brațe, o îndemnă Henry, aplecându-se spre cutie și ridicând cățelul.

– Nu, nu, spuse Kitty sărind în picioare și depărtându-se repede de cutie.

Cei doi se uitară la ea de parcă era ieșită din minți.

– Îmi pare rău, îmi pare rău! Pur și simplu nu îmi plac câinii.

Henry o privi de parcă lovise cățelul.

– Cum se poate să nu vă placă câinii?

– Henry, îl mustră Richard ferm, nu se cade să-i pui întrebări Excelenței sale.

– Îmi pare rău, bâigui puștiul, arătând sincer contrariat.

– De ce nu duci câinele să doarmă cu tine în noaptea asta? îi sugeră Richard.

– O păstrați, domnule?

– Sigur. Îmi plac câinii. Dar cred că ne vom lipsi de fundă.

Henry rânji.

– Va fi foarte bucuroasă, domnule.

– Sunt sigur de asta. Haideți, plecați acum!

Ținând câinele în brațe ca pe un bebeluș, băiatul ieși din cameră.

– Îmi pare sincer rău, îi spuse ea lui Richard.

– La fel și mie. Mama ta a menționat că îți plac pisicile. Din păcate, nu am luat în considerare faptul că s-ar putea să nu-ți placă

deloc câinii. Și ar fi trebuit să o fac, dat fiind că nu mă dau în vânt după pisici. Dar mă voi gândi să îți iau câteva.

– Nu, Richard, nu am nevoie de pisici. Nu m-am jucat cu ele de mult, și în câteva luni voi fi prea ocupată ca să mă simt singură.

– Da, asta fără îndoială. Vrei să îți torn niște vin? Am unul vechi bun.

– Nu, chiar sunt prea obosită.

– A fost o zi lungă. Se uită în spatele ei. Da, Watkins?

– Camerista Excelenței sale a ajuns. Am trimis-o sus, în dormitorul Excelenței sale.

– Mulțumesc, Watkins.

După ce majordomul se retrase, Richard îi întinse ceremonios mâna lui Kitty.

– Te conduc în cameră.

– Nu e nevoie.

– Cum dorești.

– Atunci, noapte bună.

Recunoscătoare pentru consimțământul lui, dornică să petreacă puțin timp singură, se îndreptă grăbită spre ușă, unde se opri brusc.

– Ți-ai dat seama că e nevoie, nu-i așa? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că îi sesizase umorul din voce.

Fără să se întoarcă, simțindu-se ca o idioată, încuviință încet din cap. El veni în dreptul ei și întinse brațul. Când ridică privirea, Kitty îl văzu zâmbind binevoitor.

– Sunt obișnuită cu independența.

– Nu intenționez să te privez de ea.

– Dar toate aspectele juridice ale unei căsătorii privează femeile de libertate.

– Nu și în căsnicia noastră.

Richard ieși din bibliotecă și merse pe coridor până ajunseră la holul de intrare, de unde porneau scările curbate spre primul etaj.

– Dacă ai o asemenea părere nefavorabilă despre căsnicie, de ce ai acceptat să te măriți cu Farthingham?

– Îmi plăcea.

– Îl plăceai? repetă el ridicând ostentativ o sprânceană. Credeam că l-ai iubit.

– Așa e. Dar îl și plăceam.

– L-ai iubit? Deci nu-l mai iubești?

Se simți prinsă în cursă.

– Încă îl mai iubesc. Da. Îl voi iubi întotdeauna.

– Nu vreau ca el să se afle între noi în noaptea asta.

– Nu pot pur și simplu să mi-l scot din inimă ca și cum nu ar fi existat.

– Atunci nu-mi dai de ales. Trebuie să îl scot eu pentru tine.

Gura lui coborî peste a ei cu o hotărâre neînduplecată. Toate tradițiile legate de noaptea nunții se duseră pe apa sâmbetei, ca și cum ar fi fost numai niște accesorii menite să ascundă adevărata natură a ritualului nupțial. Un colț din mintea ei o îndemna să reziste invaziei întreprinse de limba lui, gustul lui, căldura lui umedă. Să nu salute dorința care o înfiora pe măsură ce îi întâlnea limba și îl strângea în brațe, lipindu-și trupul de al lui.

Cu mănușile încă pe mâini, Richard își înfipse degetele în părul ei atent coafat, îi dădu capul pe spate și îi înclină gura, potrivind-o mai bine sub buzele lui. Kitty era vag conștientă de agrafele care îi scăpau din păr și cădeau cu clinchet pe podea, și mult mai conștientă de respirația lui aspră, de intensificarea explorării lui, de parcă ar fi încercat să o devoreze.

Părul i se revărsă pe umeri, în lungul spatelui, iar geamătul lui triumfal răsună în hol. Câștiga acest meci atât de ușor, cucerind și obținând exact ceea ce spusese că avea să obțină!

Își desprinse gura de a ei. Deschizând ochii, Kitty îi citi în privire dorința abia stăpânită.

– Vin în curând să îți spun noapte bună.

Încercând încă să își recapete controlul, ea încuviință din cap. El se răsuci pe călcâie și o luă înapoi pe scări în jos.

Când Kitty intră în dormitor, Nancy se ridică s-o întâmpine.

– Ah, Excelență! Vă pot ajuta să vă pregătiți pentru noaptea nunții?

Poate era ambianța necunoscută, revederea lui Nancy, cu zâmbetul ei cald pe chipul familiar, înțelegerea faptului că lui Richard

nu i-ar fi luat mult să își țină promisiunea de a i-l scoate pe Nicky din inimă, sau certitudinea că intenționa să se întoarcă pentru mult mai mult decât urarea de noapte bună... Sau poate era pur și simplu cățelul cu ochii mari, migdalați, pe care nu fusese capabilă să-l ia în brațe. Sau ziua lungă și noaptea și mai lungă care urma.

Oricare ar fi fost motivul, Kitty izbucni în lacrimi.

În bibliotecă, Richard își turnă o cantitate generoasă de whisky și bău jumătate înainte de a-și duce scaunul în fața șemineului rece. Ar fi trebuit să o ducă la Drummond Manor, acolo unde ar fi avut acces la băi și la mare. Nu ar fi trebuit să-i dăruiască un câine. Ar fi trebuit să-i facă rost de o pisică, chiar dacă lui nu-i plăceau bestiile acelea blănoase.

Câinii îi erau loiali stăpânului. Din ce își putea da seama, pisica își era loială doar sieși.

Luă încă o gură zdravănă de alcool, oftă adânc, se lăsă pe spătar și închise ochii. Problema nu era câinele. Era Farthingham. Felul în care ea se agăța de amintirea lui. La naiba cu toate! Individul fusese cu ei la biserică în timp ce își rosteau jurămintele.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea să permită ca acel bărbat să împartă patul cu el și nevasta lui!

Oftă din nou. Loialitate și dragoste. Se temea că într-o zi va trebui să aleagă între ele. Și atunci? Putea trăi cu trădarea pe conștiință?

Deschizând ochii, goli restul paharului. Trădarea loialității sau a dragostei era o formă de înșelătorie. Nu era genul de bărbat care să înșele.

Avea să i-l scoată pe Farthingham din inimă. Avea să facă asta bazându-se pe aptitudinile și devotamentul său, nu trădându-l pe Farthingham. Ea nu trebuia să afle niciodată adevărul despre Farthingham sau despre moartea lui. Adevărul nu ar fi rezolvat nimic, i-ar fi rănit doar sufletul.

Iar el o iubea prea mult ca să riște acel rezultat, ar fi făcut orice să se asigure de fericirea ei. Nu putea decât să spere că, în timp, avea să ajungă să îl iubească. Și în acest scop era hotărât să facă tot ce îi stătea în putință.

Se ridică din scaun. Kitty se pregătea pentru el. Era timpul să se pregătească și el la rândul lui. Avea să-i fure inima, și asta fără să dezvăluie secretele lui Farthingham.

Capitolul 23

Kitty se trezi sub o atingere ușoară ca o pană de-a lungul bărbiei care urcă în cercuri spre ureche, urmată de o ciugulire blândă a lobului și o respirație caldă care-i învăluia gâtul. Deschise ochii. Era încă noapte. Camera era luminată slab de lampa cu gaz pe care o lăsase aprinsă ca să nu adoarmă în timp ce-și aștepta soțul. Se părea că adormise chiar și așa.

Sprijinit într-un cot, Richard era întins lângă ea, ademenind-o din letargie cu mângâieri lente și ușoare. Pe chipul lui trona un zâmbet amuzat și mulțumit. Deși era sigură că el nu ar fi apreciat descrierea, își spuse că era un zâmbet foarte drăguț.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Pentru ce?

– Pentru că am adormit în timp ce te așteptam.

– Kitty, trebuie să înveți să nu-ți mai ceri scuze față de mine. Sunt puține lucruri pe care le-ai putea face care să necesite asta. Trasându-i cu degetul conturul feței, șopti: Nu-ți poți imagina cât de des m-am gândit cum ar fi să te am în patul meu.

Ea înghiți anevoie. Respirația i se opri în plămâni când degetul lui îi traversă gâtul și se îndreptă spre primul nasture al cămășii de noapte. Cu un singur gest, nasturele fu desfăcut, după care el trecu la următorul, la următorul și la următorul... privirea rămânându-i ațintită pe decolteul tot mai larg.

Cu fiecare nasture care se desfăcea, inhibițiile ei păreau să scape de constrângerile pe care și le impusese singură. Deși era învelit și nu își aducea aminte când se strecurase lângă ea, știa că nu avea haine pe el. Gura i se uscă la gândul călătoriei ce urma, călătorie pe care o aștepta cu disperare.

Când desfăcu și ultimul nasture, Richard îi aruncă o privire înfierbântată, apoi, respirând tot mai greu, prinse colțul materialului și îl trase încet în lături, o parte, apoi cealaltă. Kitty se gândi că poate ar fi trebuit să se acopere, dar el o mai văzuse astfel; în plus, era fermecată de venerația cu care o privea, ca și cum nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Cu ochii închiși, cu genele lungi odihnindu-i-se pe obraz, îi cuprinse un sân și își lăsă capul în jos.

Prima smucitură blândă aproape o făcu să sară din pat din cauza senzațiilor pe care i le provocă, de parcă ar fi fost îngrădite până atunci și fuseseră brusc dezlănțuite. Îi scăpă un scâncet în timp ce se rostogoli către el și își plimbă degetele prin părul lui. Acum că era căsătorită, se așteptase ca flacăra să scadă, se gândise că furtuna care părea să o împresoare mereu, ori de câte ori o atingea, ori de câte ori o săruta, avea să se calmeze.

Dar nu se calmase nimic. În schimb, părea că, odată cu rostirea jurămintelor, trupul ei întâmpina dezlănțuit plăcerile pe care le aducea cu sine căsătoria. Și nu putea să nege că erau multe plăceri, adunându-se, învârtindu-se, urcând pe noi culmi, pe măsură ce respirația lui devenea tot mai aspră și îi săruta cu lăcomie sânii, sfârcurile, valea dintre clavicula și gât... pe ea.

Sărutul era profund, puternic, înfometat. Buzele lor erau încleștate ca și cum s-ar fi împreunat pe vecie, trup cu suflet, suflet cu inimă. Ca și cum în acea noapte trupurile lor aveau să rostească jurăminte pe vecie, la fel ca acelea rostite mai devreme.

Fără să își desprindă gura, el se mișcă și își strecură brațele sub ea, astfel că se ridicară amândoi în șezut. Gura lui călători de-a lungul gâtului ei în timp ce mâinile îi trăgeau cămașa de pe umeri până când îi ajunse în jurul șoldurilor. Îi sărută vârful umărului, dosul umărului, curbura din lateralul gâtului, un sân, o coastă, pântecele, șoldul. Îi trase cămașa peste coapse, apoi peste picioare, dezmierdându-i în trecere gambele fine. Peste o clipă gura lui urmă calea deschisă de mâini, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă.

Ea privea uimită cum mușchii spatelui i se umflau și se contractau cu fiecare mișcare. Își petrecu mâinile peste ei, disperată

să ofere, temătoare în același timp, neștiind ce era acceptabil și ce era lasciv.

Cum putea o doamnă să nu se comporte ca o prostituată când dorea tot ceea ce el îi oferea?

Richard o întinse pe spate pe pat, sprijinindu-i capul pe pernă. Ea abia dacă putea gândi din cauza senzațiilor care i se acumulau în trup. Piele pe piele, șold la șold, piept la piept. Mâinile și buzele lui hoinăreau pe întregul ei trup, de la frunte la degetele de la picioare, de la călcâie la ceafă, întorcând-o pentru a ajunge mai ușor la fiecare părticică pe care voia să o chinuiască.

Și era un chin. Dulce, un chin dulce. Fierbinte și desfătător. Decadent și pur. Cum putea fi cel mai bun și cel mai rău lucru? Cum reușea să o facă să tânjească după fiecare atingere a lui?

Apoi el se cuibări între coapsele ei, strecurându-se în interior, retrăgându-se doar pentru a se întoarce cu mai mare forță, împingând din nou și din nou, până când trupul ei îl trase de tot înăuntru și se închise strâns în jurul lui.

Se ridică deasupra ei și începu să se legene, fiecare mișcare sporind plăcerea, intensificând presiunea și tensiunea, până când ea se zvârcoli sub el, chemând eliberarea.

Eliberarea glorioasă care sosi cu mii de stele colorate în spatele pleoapelor închise. Arcuindu-și spatele, scoase un strigăt care fu acoperit de geamătul lui grav de satisfacție în timp ce se adâncea în ea pentru ultima oară.

Vlăguită, abia mai putând să răsufle, îi privea fruntea plecată și umerii umezi de efort, conștientă de tremurul din brațele lui în timp ce și le încorda ca să n-o strivească.

În cele din urmă, Richard se dădu jos cu băgare de seamă, apoi se prăbuși pe burtă lângă ea, cu brațele grele peste pântecul ei și degetele curbate posesiv pe șold.

O sărută pe umăr, și gura îi rămase acolo. Numai după ce observă că respirația i se stabilizase, își dădu seama Kitty că adormise.

Contemplă trupul întins lângă ea, felul în care broboanele de sudoare îi străluceau pe spate și pe fese în lumina lămpii, așa cum străluciseră stropii de apă în lumina soarelui în acea primă

dimineață în care îl zărise. Nu îi plăcea s-o recunoască, dar îl considera și acum magnific. Îi plăcuse la nebunie să încerce întreaga măsură a puterii lui, însă asta n-o făcea decât să își dorească mai mult.

Părea aproape mort. Dacă respirația lui caldă nu i-ar fi mângâiat brațul, ar fi putut să-l creadă cu adevărat mort. Se întrebă dacă l-ar fi putut ademeni din letargie, așa cum o ademenise el pe ea. Alungă însă gândul de îndată ce se înfiripă.

O doamnă nu trebuia să fie desfrânată, să strige ca o sălbatică. Se gândea să-l trezească, deși nu avea habar ce-ar fi putut să-i spună.

Richard se trezi cu mirosul moscat de sex umplându-i nările, cu strigătele lui Kitty răsunându-i încă în urechi și trupul atât de satisfăcut, încât crezu că nu avea să se mai miște vreodată. Și poate ar mai fi rămas în acea poziție dacă nu și-ar fi dat seama treptat că trupul lui era singurul care emana căldură. Era singur în așternut.

Cu inima bubuind, sări în sus, dar se liniști când observă silueta lui Kitty. Stătea ghemuită, cu picioarele îndoite sub ea, pe unul din scaunele aflate în fața șemineului. Purta din nou cămașa de noapte. Păcat! Deși, privind în urmă, îi făcuse plăcere să i-o dea jos prima dată. Îi făcuse plăcere și a doua oară, cu toate că la următoarea ocazie avea să se miște mai repede.

Își luă halatul de mătase de la capătul patului unde îl lăsase mai devreme, înainte de a se strecura sub pături lângă ea. O privise vreme îndelungată înainte de a începe acțiunea încântătoare de a o trezi.

Legându-și cordonul, se îndreptă către ea, fără ca picioarele lui goale să facă vreun zgomot pe covoarele groase. Kitty nu dădu nici un semn că îl auzise coborând din pat sau că era conștientă de apropierea lui. În acel moment, Richard văzu ultimul lucru la care se aștepta, ultimul lucru pe care voia să-l vadă: lacrimi umezindu-i obrajii. Judecând după expresia ei sfâșietor de tristă, știa că nu erau lacrimi de bucurie sau de celebrare, ci mai degrabă de dezamăgire, poate regret.

Cu inima deznădăjduită și realizând că poate fusese prea arogant să creadă că o putea face fericită, îngenunche în fața ei.

– Kitty?

Fără să-l privească, ea clătină din cap.

– Nu-ți poți imagina cât de mult nu mi-am dorit asta.

Simți cum inima i se strânse.

– Ai mai spus asta.

Cu ochi imploratori, inundați de lacrimi proaspete, ea îl privi și spuse aspru:

– Sunt exact ca mama, deși m-am străduit atât de mult să nu fiu!

Își duse mâna la gură, înăbușindu-și scâncetele. Richard nu mai înțelegea nimic.

– De ce nu ai vrea să fii ca ea? Mama ta este cea mai grațioasă, elegantă...

– Nu. Kitty clătină din cap cu tristețe. Madeline Robertson este mama mea de suflet. Jessye Bainbridge este mama trupului meu, și trupul meu – înghiți cu dificultate și își șterse nasul cu mâneca cămășii de noapte – trupul meu tânjește să fie ca al ei: comun și trivial. Fiica unui cârciumar s-a desfătat cu atingerea unui bărbat, m-a născut fără să fi fost măritată și m-a dat primului cuplu care i-a ieșit în cale. Și iată-mă, cu nimic diferită de ea. Când acest copil se va naște, toată Anglia va ști că m-am culcat cu tine înainte de nuntă.

– Ai fost adoptată?

Punea accentul pe un detaliu minor, având în vedere tot ceea ce-i dezvăluise.

– Da. Sunt un copil din flori. Nelegitim. Oamenii din tagma aceasta nu sunt priviți cu ochi buni pe aici, nu-i așa?

– Nu au dreptul la moștenire, spuse Richard mașinal, ca și cum asta ar fi fost important, nu faptul că se căsătorise cu o femeie de descendență dubioasă. El își putea urmări istoricul familiei cu generații în urmă, prin certificate de naștere, deces și, da, căsătorie. Farthingham știa?

Ea râse aproape isteric și scutură din cap.

– Sigur că nu. De ce mi-aș fi dezvăluit rușinea în fața lui sau a oricui altcuiva? Îți spun ție doar pentru că dovada rădăcinilor mele se manifestă de fiecare dată când mă atingi. Mă zvârcolesc și țip ca o sălbatică. Am un comportament dezgustător. Nu știu cum mă tolerezi.

Richard se lăsă pe călcâie, atât de uimit de comentariul ei încât rămase fără grai. Dacă deschidea gura, îi era teamă că avea să râdă. Kitty era ghemuită în scaun, cu brațele încolăcite strâns în jurul trupului, cu lacrimi în ochi, crezând că el îi socotea reacțiile dezgustătoare? Când, în realitate, îl desfăta în toate privințele?

– Kitty...

Îi scăpă un hohot de râs și închis brusc gura.

– Nu e amuzant.

El își drese glasul, înghiți, apoi și-l drese din nou.

– Îmi dau seama. Își drese din nou glasul. Kitty, îți tolerez comportamentul pentru că te iubesc și în plus...

– Nu. Nimeni nu ar trebui să tolereze un asemenea comportament. În pofida oricărei afecțiuni față de acea persoană. Mă gândeam că, dacă mi-ai pune căluș la gură și m-ai lega de pat, atunci nu m-aș mai zvârcoli și nu aș mai putea striga.

Se străduí intens, dar în final râsul câștigă, un hohot răsunător ce reverberă prin cameră. Ea îl lovi ușor peste umăr.

– Nu mai râde!

Dar el râse și mai tare.

– Doamne, Dumnezeule, ești cât se poate de serioasă!

– Da! Sări de pe scaun și începu să îi lovească umerii. Încetează! Încetează!

O prinse de mâini, o răsuci cât de blând putu, atent la situația ei delicată, până când ajunse pe spate, prinsă sub greutatea trupului lui, cu mâinile imobilizate deasupra capului. Respirau în tandem, astfel că sânii i se atingeau ritmic de pieptul lui.

– Îmi pare rău, Kitty! Nu ar fi trebuit să râd. Situația ta nu e amuzantă, și trebuie – își drese glasul și își înghiți hohotul de râs care căuta să scape – să tratez această chestiune cu seriozitatea pe care o merită. Cu degetul mare, adună lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. În noaptea aceea în grădina lui Farthingham,

spuneai să te îngrozesc. Din cauza felului în care te simțeai când te atingeam?

Ea încuviință, apoi scutură din cap când noi lacrimi începură să-i șiroiască pe față.

– Nu doar asta. Nu trebuie decât să te uiți la mine... sau să fii în aceeași încăpere cu mine. Clătină din cap mai viguros. Nu, nici măcar asta. Când sunt singură în cameră, mă gândesc neîncetat la tine. Cum te-am văzut în prima dimineață.

Era extrem de interesant, se gândi el în timp ce-i dezmierda tandru obrajii.

– Nu face asta! îi ordonă ea.

– Îți vine să strigi?

– Da!

– Farthingham nu te-a făcut niciodată să vrei să strigi, nu-i așa?

– Sigur că nu. Cu Nicky eram în siguranță. Întotdeauna.

Apropo de barbarie, el se simți brusc ca un șef de trib care câștigase un regat. Pentru prima dată din după-amiaza furtunii, simți că scăpase de vina apăsătoare. Avusese dreptate în tot acest timp. Kitty îi aparținea. Poate că nu îi plăcea, poate că nu voia să recunoască, dar trupul ei știa ceea ce inima refuza să admită.

– Nu îți voi pune căluș, Kitty, murmură el înainte de a o săruta apăsat în locul sensibil de sub ureche. O auzi cum trase aer în piept. Nu te voi lega. Gura lui trecu pe partea cealaltă și o sărută și acolo. Știi de ce?

– Nu.

El înălță capul și o privi. Își ferise ochii, dar tristețea ei era vizibilă.

– Privește-mă, Kitty!

– Nu.

– Kitty!

În cele din urmă se uită la el. Îi eliberă încheieturile și îi cuprinse fața în palme, mângâindu-i obrajii cu vârful degetelor.

– Nu voi face nimic din ceea ce ai cerut, pentru că îmi place mai mult decât orice să te aud strigând.

– Dar e barbar.

– Ah, da. Așa este. O sărută pe bărbie. Cândva o să te rog să-mi povestești toate lucrurile la care te-ai gândit când erai singură în cameră.

– Nu.

– Ba da. Între timp, intenționez să te fac să strigi din nou.

Lăsă capul în jos, însă ea îl apucă de păr și i-l ridică la loc.

– Te rog, nu! E jenant.

– Nu e nici o rușine în asta. Ai idee câți bărbați trec prin viață cu soții docile care stau întinse sub ei din datorie și se gândesc la ultimele modele de rochii în timp ce soții lor își văd de treabă?

Ea făcu ochii mari.

– Modele de rochii. M-aș putea gândi la modele de rochii ca să-mi distrag atenția. Sau și mai bine, aș putea recita Shakespeare în gând. Am memorat *Romeo și Julieta* mai demult. Va trebui să-mi împrospătez memoria. Ai un volum în bibliotecă?

– Da, dar nu ți-l voi da. Nu vreau să-ți fie distrasă atenția. Vreau să strigi, să te zvârcolești și să explodezi de plăcere.

– De ce?

– Pentru că vreau să te bucuri că mă ai în patul tău la fel de mult cum mă bucur eu să mă aflu în el.

– Dar tu nu strigi.

– Eu gem. O sărută pe buze. Oftez. O sărută pe gât. Mă tângui.

– Pentru tine cum este?

– Glorios, o informă el rânjind. Trupul îmi arde, se întinde, se contractă, tinde spre salvare.

– Ai adormit imediat după, spuse ea, ca și cum l-ar fi certat.

Rânjetul lui se lărgi.

– Da. Acesta este semnul că a fost foarte, foarte bine. Când nu mă mai pot mișca nici dacă mi-ar depinde viața de asta.

– Dar ce simt eu pare atât de păcătos, murmură ea umezindu-și buzele.

– Nu e nimic rău în asta, draga mea!

– Întotdeauna am crezut că e ceva rău.

– Ei bine, nu e, zise el începând să-i descheie nasturii. Majoritatea bărbaților au amante pentru că au nevoie de un pic de păcat

din când în când, iar soțiile lor sunt prea ocupate să se gândească la modele de rochii sau să recite din Shakespeare. Eu sunt atât de norocos, pentru că soția mea îmi satisface toate nevoile. Nu va trebui să calc strâmb niciodată. Țintuind-o cu privirea, adăugă: Și mă voi strădui din răsputeri să mă asigur că nici tu nu vei simți nevoia să calci strâmb vreodată.

Își coborî gura pentru un nou sărut, iar flacăra dintre ei se aprinse ca și cum tăciunii dorinței avuseseră nevoie doar de o mică scânteie pentru a lua foc. O putea avea acolo pe jos, pe scaun, pe drumul către pat. Retrăgându-se, văzu îndoielile începându-i privirea. Încă nu-i venea să creadă că, în mod paradoxal, tot ce îi atrăgea pe unul la altul era același lucru care amenința să-i țină la distanță.

– Să ne întoarcem în pat.

– Ca să dormim?

– Ca să strigăm, o corectă el. Apoi să dormim. Se ridică și, ținând-o de mână, o conduse la pat. Dă-ți jos hainele, îi ordonă, începând să se dezbrace în grabă.

Se așeză pe marginea patului și privi cum cămașa de noapte se undui de-a lungul trupului ei până pe podea.

– Nu te întinzi? se miră Kitty.

– Nu de data asta. Așază-te la mine în poală.

– Sună indecent.

– Numai dacă tu nu vrei și eu te forțez. Dar nu te voi forța niciodată, Kitty. Te îndemn, totuși, să încerci.

Ea își mușcă buza și se încruntă înainte de a se posta în fața lui. Întinzându-se, el îi apucă șoldurile și o trase mai în față.

– Haide, urcă-te la mine în poală, cu genunchii pe pat.

Ea făcu așa cum îi spuse, cu pântecele în dreptul pieptului lui și sânii în dreptul feței.

– Mmm, încântător, șopti el, luând un sfârc roz în gură.

Kitty gemu, degetele i se înfipseră în umerii lui, și capul îi căzu pe spate. Richard își strecură mâna între coapsele ei, verificând dacă era pregătită. Era fierbinte și umedă. O pătrunse blând, lăsându-se împresurat cu totul de căldura ei dumnezeiască. Spera

că nu avea să mai dureze mult până să strige, deoarece era aproape de a striga chiar el.

– Vezi? Așa am acces la tine în totalitate. La spate, la pântec, la sâni – pe care, apropo, îi ador nespus.

Își zise că, dacă lumina ar fi fost mai puternică, ar fi văzut-o roșind. Punându-i o mână căuș pe ceafă, îi conduse gura către a lui și se desfătă cu suspinul dulce al capitulării ei. Îi ghidă cu răbdare mișcările șoldurilor, iar când Kitty prinse ritmul, el își întoarse atenția spre alte plăceri, plimbându-și degetele alene peste șira spinării, peste talia fină, peste pântecul plat. În sus și împrejur. În jos și împrejur, în timp ce mâinile ei dezmierdau la fel de frenetic fiecare părticică a lui la care putea ajunge. Așa cum remarcase el cu doar câteva clipe înainte, gemea, ofta, se tânguia, se încorda...

Kitty începu să scoată mici scâncete care urcară în crescendo pe măsură ce trupul ei se strâmta în jurul lui. Când strigă, Richard o ținu strâns pe loc și își pompă sămânța în ea, simțindu-și propria eliberare ca pe un val ce se izbea violent de țărm. Într-un târziu, o cuprinse în brațe mai ferm și se lăsă în jos pe pat până când trupul ei inert fu tolănit peste al lui.

Chiar înainte să adoarmă, Richard se gândi că îi era sortită o viață foarte scurtă, dar cu siguranță glorioasă, dacă aveau să facă dragoste cu aceeași intensitate și în continuare.

Capitolul 24

Când se trezi, Kitty văzu, în lumina puternică a dimineții, brațul soțului ei care-i înconjura talia și mâna care-i acoperea protector sânul.

Soțul ei. Încet, își trecu degetele prin părul lui, gândindu-se că avea mare nevoie de un pieptăn, apoi își puse palma pe obrazul lui aspru. El deschise alene ochii, moment în care un zâmbet de fericire îi apăru pe față.

– Cum te simți în dimineața aceasta, Excelență?

– Mi-e puțin rău.

Zâmbetul lui fu înlocuit numaidecât de o expresie încruntată.

– Nu te simți bine?

– Dimineața nu, în perioada aceasta.

Privirea lui coborî către pântecul ei.

– Ah. De ce ai nevoie?

– Niște ceai și pâine prăjită.

Rostogolindu-se ușor, Richard se întinse și trase de cordonul clopoțelului. Ea dădu să se ridice, dar se trezi că mâna lui îi cuprinse talia, trăgând-o înapoi în pat.

– Unde crezi că pleci?

– Să mă îmbrac.

– Încă nu.

Când se auzi o bătaie scurtă în ușă, Kitty își trase păturile până la bărbie. Nancy își făcu intrarea în cameră cu o scurtă plecăciune.

– M-ați chemat, Excelență?

– Da, spuse Richard. Te rog să aduci niște ceai și pâine prăjită pentru Excelența sa.

– Desigur, domnule.

Ușa se închise.

– Nu sunt bolnavă, protestă Kitty. Nu trebuie să stau în pat.

El îi zâmbi năzdrăvan.

– O, ba da! Trebuie să stai în pat. Încă nu am terminat cu tine, frumoasa mea ducesă.

– Dar s-a făcut ziuă!

– Așa te pot vedea mai bine, draga mea.

– Nu vorbești serios, bombăni ea cuibărindu-se la loc în așternuturi. Cum Richard se mulțumi să ridice din sprâncene, insistă: În timpul zilei?

– De ce nu?

– Ești nesătul.

Rânjind, își petrecu degetele de-a lungul brațului ei.

– Să sperăm, nu-i așa?

– Numai la asta te gândești? îl întrebă ea cu o lucire de amuzament în ochi.

El încuviință din cap.

– În cea mai mare parte a timpului. Tu nu?

Kitty întoarse capul spre fereastră.

– Cum de nu ești stânjenit nici un pic?

– Cum poți tu să fii atât de stânjenită?

Se uită din nou la el. Privirea lui denota compasiune și înțelegere când murmură:

– Te voi ține aici până te vei simți în largul tău.

– Și dacă nu voi fi niciodată?

– Atunci voi muri satisfăcut, zise el sărutându-i umărul gol.

– De ce e nevoie ca să mă deprind cu pasiunea?

– De exercițiu, presupun. Înalță capul și rânji. Te simți mai în largul tău acum?

– Mai mult decât azi-noapte. Mărturisesc, mi-e jenă. Toate lucrurile pentru care mi-am făcut griji...

– Mă fac să te ador și mai mult.

După o bătaie scurtă în ușă, Nancy intră cu o tavă pentru micul dejun. Richard o ajută pe Kitty să se ridice, punându-i perne la spate și asigurându-se că era bine acoperită cu păturile. Camerista îi așeză tava în poală.

– Mulțumesc, Nancy.

– Cu plăcere, Excelență. Am adus o tavă și pentru Excelența sa.

Nancy o luă de la o servitoare care aștepta pe hol. Tava lui Richard avea un conținut mult mai bogat, observă Kitty. De îndată ce rămaseră singuri, începură să mănânce.

– Cât timp durează grețurile? vru el să știe.

Sorbind din ceai, Kitty fu recunoscătoare pentru efectul calmant pe care părea să-l aibă asupra stomacului.

– Vin și trec toată dimineața. Am descoperit că pâinea prăjită uscată și biscuiții simpli îmi fac bine.

– Suferi și în alte feluri?

– Nu aș numi-o suferință.

Luă o îmbucătură mică de pâine, privindu-l cum își mânca omleta. Brusc, el se opri.

– Te deranjează mirosurile din farfuria mea?

– Nu.

– Bine. Nu am mai stat în preajma unei femei însărcinate. Ce alte probleme mai ai?

– Mici dureri, recunoscu ea.

– Unde? Când ea își flutură degetul peste piept, o întrebă: Te dor sânii?

– Cum poți s-o spui așa, pur și simplu? se indignă Kitty dându-și ochii peste cap.

– Până la sfârșitul acestei zile te voi face să te simți mai în largul tău cu propriul trup și cu al meu, hotărî Richard.

Ea aproape se înecă mușcând din pâine.

– Mă simt perfect în largul meu cu trupul tău!

– Nu. Te simți în largul tău când vine vorba de spatele și de umerii mei, ocazional de fesele mele, dar trupul e mult mai mult decât atât.

– Nu vrei să spui... îngăimă ea străduindu-se să-l privească în ochi.

Richard ridică o sprânceană și încuviință din cap.

– Ce ar trebui să fac cu el?

– Ar fi frumos să-l atingi. Ar fi și mai bine să-l cuprinzi cu degetele. Să-l mângâi, să-l dezmierzi. Să îl săruți.

Înmărmurită, se opri din mestecat.

– Să îl sărut? Clătină din cap. Niciodată. Nu, nici nu îmi pot imagina.

– Nici măcar când erai singură în cameră?

– Sigur că nu!

– La ce te gândeai?

– Sigur nu la asta.

Să îl sărute? Ce idee! Îl blestemă pentru că i-o sădise în minte.

Nu, nu avea să o facă niciodată. Niciodată. Totuși, nu putea să nu se gândească la asta.

Richard era în rai. Era în iad.

După micul dejun făcuse dragoste cu soția lui din nou, apoi coborâse să facă o baie. În timp ce se scălda în apa caldă îi venise o idee minunată: cum să o facă să se simtă în largul ei în timp ce făceau dragoste.

Odată pierdută în toiul pasiunii, părea să se simtă destul de confortabil. Deși lui îi făcea plăcere să o seducă, nu s-ar fi supărat dacă, ocazional, ea ar fi preluat inițiativa.

Prin urmare, acum stătea întins pe pat, cu mâinile sub cap, dându-i voie să îi exploreze trupul.

Promisese să țină ochii închiși și mâinile departe de ea. Kitty avea permisiunea să îl atingă oriunde voia, oricum voia.

Descoperea cu repeziciune că soția lui era pricepută la tortură. Îi mângâiase pieptul, abdomenul și coapsele, iar acum își plimba gura prin aceleași locuri.

Cu fiecare mângâiere, ea evita anume să atingă o anumită parte a lui care avea nevoie de atenție, implora să fie atinsă. De fiecare dată când mâinile ei se apropiau suficient încât să-l elibereze de chinuri, se retrăgea.

– Nu te gâdilă? îl întrebă, fluturându-și degetele peste abdomenul lui tremurător.

– Nu, spuse el printre dinții încleștați.

Își apăsă gura pe pieptul lui, îi prinse sfârcul ferm între dinți și trase ușor. Auzindu-i geamătul grav, se grăbi să-i dea drumul.

– Când gemi, îți place ce fac?

– Da.

– Nu sună ca și cum ți-ar plăcea.

– Îmi place. Foarte mult.

Gura și mâinile ei se perindau pe trupul lui cu o lentoare ce-l scotea din minți. Mai jos. Mai jos. Respirația lui deveni sacadată.

Dintr-odată, buzele ei veniră lângă urechea lui.

– Sună de parcă ai dureri.

– Sunt în agonie.

În clipa aceea simți o atingere ușoară ca o pană de-a lungul bărbăției sale. Când ea îl prinse în căușul mâinii, un fior îi străbătu trupul, iar un geamăt își croi drum afară din piept.

O rostogoli pe spate, plonjă înăuntrul ei și eliberarea veni numaidecât.

– Nu terminasem să te ating, se plânse ea.

Chicotind, o sărută pe gât.

– Sunt mai mult decât dispus să te las să mă atingi din nou.

– Dar totul se întâmplă mult prea repede când o fac.

– Numai pentru că m-ai înnebunit de nerăbdare.

– Ce vor crede servitorii despre noi? Suntem încă în pat, deși e aproape după-amiază.

– Vor crede că stăpânul lor este un gentleman foarte norocos, unul al naibii de norocos.

Richard acceptă să plece abia după ce își terminară prânzul în pat, cu promisiunea de a nu se întoarce în dormitorul ei înainte de lăsarea nopții.

Prânzul în pat. Fusese absolut decadent. Și distractiv. Richard era distractiv. Chiar era. O gâdilase, o sărutase, o răsfățase. Da, trebuia să recunoască faptul că, într-adevăr, o răsfăța.

Îi luase foarte puțin timp ca să se îmbrace. Era foarte nedrept că bărbații nu trebuiau să poarte corsetele și fustele și toate zorzoanele pe care le purtau doamnele, se gândi Kitty. Trecuse o oră, și ea tot nu era gata să iasă.

Nancy abia terminase să îi prindă părul și acum o ajuta să îmbrace rochia pe care o alesese pentru acea după-amiază. Nu neagră, ci una verde-deschis, pentru că îi scotea în evidență ochii și se gândise că soțului ei i-ar fi făcut plăcere să nu poarte doliu.

Brusc, își dădu seama că voia să îi facă pe plac.

Când Nancy îi încheie ultimul nasture, Kitty se duse la fereastră și privi în grădină. Îl văzu pe Richard plimbându-se pe cărare, sprijinit în baston. Cățelușul țopăia pe lângă el ca și cum era deja un prieten credincios.

– Mai doriți ceva, Excelență? o întrebă camerista.

– Nu i-am făcut nici un dar.

– Poftim?

Kitty clătină din cap.

– În graba de a mă mărita, nu m-am gândit să cumpăr un cadou de nuntă pentru soțul meu.

– Sunt sigură că ducele nu aștepta nimic.

– Tocmai de aceea ar fi trebuit să-i dau ceva. Nu știu nici măcar ce îi place.

– Majoritatea lorzilor se bucură să primească un moștenitor cât de curând posibil.

Kitty se întrebă dacă avea să mai audă mult despre necesitatea unui moștenitor. Ținând seama de felul în care ea și ducele se înțelegeau – sau nu se înțelegeau – de atâta vreme, bănuia că purta în pântece o fiică. Cumva, nu credea că el avea să fie dezamăgit. Deși îi spusese că nu dorea scuze din partea ei, simți dintr-odată că erau multe lucruri pentru care trebuia să își ceară scuze.

– Cred că mă voi alătura soțului meu în grădină.

Se temuse că avea să se rătăcească, dar servitorii cu care se întâlnise îi oferiseră indicații cu mare amabilitate. Grădinile lui Richard erau cu adevărat frumoase, cu mici iazuri și cascade care se revărsau peste pietre. Unele aranjamente florale erau de-a dreptul uimitoare.

Înaintă pe cărarea pe care îl văzuse mai devreme până auzi scâncetul cățelului, urmat de râsul lui Richard. Când se apropie, câinele țâșni către ea.

Richard se mișcă repede și îl luă în brațe.

– O, nu, Briza Mării. Ducesei mele nu îi plac câinii.

Legănă la piept puiul care se zvârcolea, părând a nu fi câtuși de puțin deranjat de faptul că îi lingea bărbia.

– Briza Mării? se miră Kitty.

– Nu îți place?

– Vorbești serios?

– Tu cum i-ai spune atunci? o întrebă el întinzându-i patrupedul.

Ea privi cu atenție blana maro-roșcat și ochii mari și negri.

– Nicolette, dacă tot e fetiță.

Richard ridică o sprânceană.

– Crezi că Nicolette e un nume mai bun decât Briza Mării?

– Da.

– Nicolette. Pe scurt, Nicky, presupun.

– Te superi?

– Sigur că nu. Ți-am spus dinainte că vreau doar să fii fericită. Îi zâmbi. Te încrunți. La ce te gândești?

– Mă gândesc la durerile care te chinuie.

Zâmbetul lui pieri.

– E un preț mic.

Îi spusese că gemea de plăcere, dar acum trebuia să se întrebe dacă nu cumva gemuse și din cauza disconfortului.

– Ce ai făcut de te doare?

– Am dormit în pat. Ridică din umeri. De obicei dorm pe podea.

Ea făcu ochii mari.

– De ce?

– Suprafețele dure și plate îmi ușurează durerea.

– Te doare tare?

– Suportabil. M-am obișnuit de-a lungul anilor.

– Pune cățelușa jos. Nu cred că îți face bine s-o ții așa când ai dureri.

– E puțin zvăpăiată în dimineața aceasta. Va sări pe tine.

– Atunci o să-i dau un șut.

Știa că n-ar fi făcut-o. Spunea asta doar pentru că voia ca el să lase animalul din brațe.

– Seamănă foarte mult cu mine. Se va întoarce.

– Atunci va trebui să încep să o plac, oftă ea.

Richard o privi gânditor.

– Să înțeleg că ai ajuns să mă placi și pe mine?

Șovăielnic, se întinse și mângâie cățelușa, trăgându-și mâna înapoi când încercă să o lingă.

– Ești un tip interesant.

– Mă bucur că spui asta.

– Farthingham avea o părere foarte bună despre tine. Întotdeauna îți prezenta virtuțile.

– Nu te mușcă, spuse el, ca și cum ar fi vrut să devieze conversația de la Farthingham.

Era de înțeles că nu dorea să vorbească despre prietenul lui, se gândi Kitty.

– Te simți vinovat de moartea lui?

– Mă simt vinovat pentru multe lucruri care s-au petrecut în acea zi.

– Eu nu te învinuiesc.

– Dar el încă stă între noi.

– Nu atât de mult, cred. L-am iubit atâta vreme. Îmi lipsește.

– Știu. Poate ar trebui să numești câinele Farthingham.

– Poate, deși nu e un nume feminin. Pare jucăușă, la fel ca Farthingham. De unde știi că nu mă va mușca?

– Nu i-ai dat nici un motiv să nu te iubească, deci va căuta să-ți facă pe plac.

– Când eram foarte mică, m-a atacat un câine. Atingându-și nasul, îi arătă. Am o cicatrice mică acolo unde m-a zgâriat cu dinții. De atunci nu mi-au mai plăcut câinii.

– Nu mi-aș fi dat seama. Cicatricea nici nu se vede.

– Dar e acolo, zise ea scurt.

– Cred că adesea vedem lucruri pentru că vrem să le vedem. Știi că cicatricea e acolo, deci o vezi. Eu nu știam că e acolo și nu am văzut-o. Când eram tânăr am căzut într-un iaz. Nu învățasem încă să înot. Aveam un setter irlandez foarte frumos. Câinele m-a apucat de cămașă și m-a tras afară din apă. Chiar cred că m-aș fi înecat dacă nu mă salva.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– A murit acum mulți ani. Eram bărbat în toată firea și am plâns ca un copil – când nu mă vedea nimeni, desigur.

– Nu îmi pari genul de bărbat care ar plânge.

– Am plâns doar de două ori în viață. Când mi-am pierdut câinele și când mi-am pierdut tatăl. Nu iubesc adesea, Kitty, nici nu iubesc multă lume, dar atunci când o fac, iubirea e profundă.

Ea încuviință din cap, nesigură dacă voia ca discuția să urmeze acea cale. Într-un târziu murmură:

– Mi-am dat seama de asta.

– Dacă privești acest câine ca pe un pericol la adresa ta, așa va fi. Va deveni ceea ce aștepți tu să devină.

Mănușa fusese aruncată.

– Mă lași să o țin în brațe?

– Da, desigur.

Kitty luă cățelușa în brațe, surprinsă de moliciunea și de căldura ei. O surprinse și mai mult felul în care se liniștise, de parcă era fericită să i se cuibărească la piept.

– Ah, se pare că te recunoaște de stăpână.

– Eu nu ți-am făcut nici un dar, spuse ea abătută. Un dar de nuntă. Nu ți-am luat nimic.

– Te-ai măritat cu mine, Kitty. E un dar suficient.

Capitolul 25

Kitty știuse dintotdeauna că o bună parte a vieții de femeie măritată presupunea scrierea de misive în două scopuri: fie ca să mulțumești cuiva pentru vizită, fie ca să inviți pe cineva în vizită. Nu se așteptase să implice și privitul nerăbdător pe fereastră, întrebându-se când avea să se întoarcă soțul ei.

Căsătorită de numai trei zile, începuse să creadă că Richard avea să iasă rar din dormitor – gând care, trebuia să recunoască, n-o mai stânjenea. Lucrurile pe care le făceau nu încetau s-o uimească. Răbdarea lui, felul în care o învăța, explicațiile... nu-și închipuise niciodată că putea găsi bucurie în relațiile conjugale. Cu siguranță nu se așteptase ca reacțiile trupului ei la atingerile lui Richard să fie mai naturale decât fuseseră vreodată retragerile ei.

Încercă să-și imagineze cum ar fi fost cu Farthingham, dar pur și simplu nu reuși. Probabil că partida de sex ar fi ținut puțin, la fel de puțin ca sărutările lui pe frunte și pe obraz, după care ar fi plecat să se amuze cu prietenii. Fără îndoială, căsnicia cu Farthingham nu ar fi semănat deloc cu aceasta.

Ar fi fost mulțumită cu Farthingham pentru că nu ar fi știut că se putea și altfel. Dar acum, că avea experiența căsătoriei cu Richard...

Era plecat doar de câteva ore, și deja îi ducea dorul.

Oftând, își îndreptă atenția asupra condeiului pe care-l ținea în mână. În copilărie învățase să scrie caligrafic și să-și formuleze gândurile cu eleganță, într-un fel aproape poetic. Deci nu își putea explica de ce amâna singura scrisoare pe care știa că trebuia să o scrie, cea pe care nu voia să o scrie.

Deprinsese obiceiul de a se ocupa de sarcinile neplăcute mai întâi, astfel încât cele plăcute să i se pară o recompensă. Dar această sarcină o tot evita – să îi scrie femeii care îi dăduse viață. Părinții ei se gândiseră că i-ar fi plăcut să o cunoască pe Jessye Bainbridge, dar fusese o greșeală. Semăna prea mult cu Jessye – tenul palid, părul roșcat, ochii verzi.

Kitty nu era înaltă, cu tenul măsliniu și o înfățișare exotică, precum Madeline. Era nedelicată și își lăsa mult prea des originile să iasă la iveală. După o clipă de ezitare, înmuie penița în călimara cu cerneală și o puse pe pergamentul fin care purta blazonul ducal.

Începu scrisoarea ca pe toate celelalte pe care i le trimisese:

Dragă mamă Jessye,

Nu-i plăcuse niciodată numele acela. Un nume bărbătesc. Îi plăcea și mai puțin să i se adreseze cu „mamă Jessye", ca și cum ar fi fost o călugăriță, când ea era orice altceva, numai asta nu. Disprețul pe care-l nutrea față de mama ei naturală i se părea detestabil, ceva ce n-ar fi vrut să dezvăluie nimănui. O făcea să se simtă rea, urâtă și meschină.

Sper că tu și familia ta sunteți bine. M-am căsătorit de curând – nu cu Lord Farthingham, așa cum am dat de înțeles în scrisoarea anterioară, ci cu ducele de Weddington.

Privi pe fereastră. Nu știa cum să continue. Să descrie întreaga situație jenantă, să mărturisească faptul că semăna cu Jessye mai mult decât își dorise vreodată sau să omită detaliile? Cu siguranță toată lumea avea să înțeleagă adevărul atunci când copilul avea să se nască după numai opt luni de la nuntă – cel mult. Dumnezeule! Dacă venea cu o lună mai devreme, lumea avea să facă speculații. Dacă venea și mai devreme, sprâncenele s-ar fi ridicat în semn de indignare.

Ce rușine! Nu voia copilul ei să știe despre ea ceea ce știa ea despre femeia care îi dăduse viață: că nu fusese suficient

de puternică să reziste tentației. Și totuși, se întreba dacă vreo femeie atrasă spre asemenea senzații incredibile ar fi avut puterea să le reziste.

Nu se considera o persoană slabă. Mai degrabă, ispita de a ceda atingerilor lui Richard fusese copleșitoare.

Oare Jessye fusese în aceeași situație? Nu slabă, ci pur și simplu confruntată cu o atracție irezistibilă?

Se lăsă pe spate în scaun. Întotdeauna se gândise la împrejurările în care fusese concepută din perspectiva slăbiciunii feminine. Și totuși, bărbatul o abandonase pe mama sa. Deși atracția fusese probabil puternică, bărbatul se dovedise slab.

Spre deosebire de Richard, care o ceruse de soție fără ezitare. Cât de devastator trebuie să fi fost pentru Jessye să fi împărtășit intimitatea cu un bărbat și apoi să descopere că nu era demn de ea!

Da, el era cel nedemn. Nu mama ei.

Își puse mâna pe burtă, acolo unde creștea propriul ei copil. Fusese întotdeauna obsedată de rușinea nașterii sale și nu se gândise la imaginea de ansamblu.

Ce ar fi făcut ea dacă Richard nu ar fi luat-o de soție? Era bogată. Putea să-și întrețină copilul singură. Jessye nu avusese nici un ban. În urmă cu douăzeci și unu de ani. Mama ei avusese doar șaptesprezece ani.

Mama ei. Era prima dată când îi spunea astfel. Șaptesprezece ani. Abandonată. Singură. Săracă.

Nu slabă. Un simplu om. Dorindu-și ce era mai bun pentru copilul ei.

„Doamne, Dumnezeule", se gândi Kitty cu ochii plini de lacrimi. Cât de nedreaptă fusese. Cât o judecase. Judecase acțiunile mamei sale fără să le înțeleagă cu adevărat.

Puse prima foaie de hârtie deoparte, înmuie din nou penița în călimară și începu să scrie.

Dragă mamă,

Recent, am ajuns să-mi dau seama că viața rareori ne oferă o cale ușoară de urmat. Drumul are mult prea multe răscruci și,

adesea, suntem puși în fața unor alegeri extrem de dificile. Nu îmi amintesc să-ți fi spus vreodată că, în ceea ce mă privește, consider că ai luat decizia bună.

Se încruntă la aceste cuvinte, căci erau total nepotrivite pentru a-i exprima trăirile. Cum își putea dezvălui adevăratele sentimente?

Mărturisind totul cu sinceritate.

Peste câtva timp, pierdută printre numeroasele pagini în care își destăinuise îndoielile, temerile și grijile, abia se clinti atunci când Watkins intră în încăpere.

– Excelență?

Distrasă din gânduri, întoarse ușor capul.

– Da, Watkins.

– A venit un domn de la Scotland Yard care dorește o clipă din timpul dumneavoastră.

– Scotland Yard?

– Da, doamnă.

– Ce dorește?

– Nu am nici cea mai mică idee.

Sigur că nu știa. Și chiar dacă ar fi știut, era prea cuviincios ca să facă speculații.

– Spune-i să intre.

Nu-și putea imagina ce ar fi vrut polițistul, dar își zise că nu ar fi fost înțelept să-l refuze.

Inspectorul Alistair Boulton nu era deloc cum se așteptase Kitty să arate un bărbat a cărui slujbă era să aplice legea. Avea un chip tineresc și entuziast și ochi uimitor de albaștri care îndemnau la încredere.

– Excelență, vă sunt recunoscător pentru că m-ați primit, începu el.

– Doriți un ceai?

– Nu, mulțumesc. Mă tem că nu e o vizită de curtoazie.

– Cum vă pot ajuta, domnule inspector?

– Sper să fiți amabilă și să răspundeți câtorva întrebări care mă vor ajuta în ancheta despre uciderea lordului Farthingham.

Capitolul 26

Kitty se holbă la bărbat de parcă ar fi fost nebun. Îi scăpă un râs gâtuit, înainte să se poată abține.

– Ucidere? Intenționați să puneți natura sub acuzare?

– Nu, doamnă. Intenționăm să dovedim că soțul dumneavoastră l-a ucis pe Lord Farthingham.

Simți cum cuvintele călătoreau printr-un tunel, vuindu-i prin minte cu o asemenea viteză, încât nu le putea prinde.

– De ce l-ar fi ucis pe Lord Farthingham? Ce ar fi avut de câștigat?

Inspectorul o privi stăruitor și, brusc, nu mai păru atât de tânăr și de încredere. Părea un bărbat cu o fire suspicioasă care căuta răspunsuri acolo unde nu existau.

Camera se înclină, ca și cum un uriaș o ridicase de un capăt.

– Ați înnebunit?

– Sunteți conștientă că soțul dumneavoastră a fost suspectat de uciderea tatălui său?

– Tatăl său a murit în timpul unei furtuni pe mare.

– Exact. Și încă un om și-a pierdut viața pe vasul ducelui în timpul unei furtuni pe mare. Coincidență? Nu prea credem. Mai degrabă suspectăm un tipar de comportament absolut îngrijorător.

Kitty ridică mâinile în fața ochilor, ca și cum ar fi fost de ajuns ca să oprească imaginile care o bombardau, să oprească urmarea implacabilă a acestei teorii ridicole.

– Excelență, știu că aceste vești sunt tulburătoare, dar cel puțin ascultați-mă! Soțul dumneavoastră și tatăl lui au fost auziți certându-se aprins în dimineața ultimei lor ieșiri în larg. Când a venit furtuna, echipajului i s-a spus să se urce în barca de salvare. Soțul dumneavoastră și tatăl lui au rămas la bordul iahtului... certându-se din nou. Certându-se în mijlocul furtunii. Soțul dumneavoastră l-a adus pe tatăl său la țărm, dar capul bătrânului duce fusese sfărâmat. Soțul dumneavoastră a pretins că s-a întâmplat

în timpul furtunii. Suntem mai înclinați să credem că soțul dumneavoastră i-a strivit capul.

– Ca să obțină ce?

– Titlul de duce. Sunt bărbați care au ucis și pentru mai puțin.

Povestea era incredibilă. Cu gândurile încâlcite, Kitty începu să se plimbe de colo-colo.

– Și acum credeți că l-a ucis pe Lord Farthingham?

– Da. Avem un martor care i-a auzit pe cei doi gentlemeni certându-se.

– Ce martor?

– Nu vă pot spune. Ducele și Lord Farthingham au plecat cu o barcă ce trebuia să aibă un echipaj de patru oameni.

– Sunt bărbați cărora le place să se întreacă și care au vrut să-și testeze priceperea...

– Sau Weddington a dorit să aibă mai puțină lume în jur. Marea nu poate depune mărturie.

Ea clătină din cap ca să-și calmeze pulsațiile din tâmple.

– A fost un accident.

– A făcut o plată de șase mii de lire către familia lordului Farthingham și le-a dat un document prin care se angaja că are să le ofere o sumă anuală fixă de șase mii de lire tot restul vieții lui.

Incapabilă să se țină pe picioare, Kitty se lăsă pe scaun.

– Știa că lordul Farthingham avea nevoie de fonduri. Nu era un secret că tocmai de aceea voia să mă ia de soție. Fără îndoială că ducele se simțea vinovat...

– Exact asta credem și noi.

Îngrozită de concluzia trasă de inspector, Kitty se holbă la el fără să scoată o vorbă. Da, Richard avea spirit de competiție, nu îi plăcea să piardă, o dorise, își manifestase interesul foarte clar de-a lungul sezonului... dar să comită o crimă?

Când trăsura se opri în fața reședinței sale din Londra, Richard se simțea foarte mulțumit de direcția în care o luase căsnicia lui. Nu-i făcuse plăcere să plece de lângă Kitty în acea dimineață, dar avea afaceri de care trebuia să se ocupe urgent. Nu putea să neglijeze activitățile ce ofereau un trai îndestulat familiei sale.

Deși, având-o pe Kitty alături, își dăduse seama că nu prea avea nevoie de altceva. Îi adora firea pasională, precum și curiozitatea – odată ce ajunsese să accepte reacțiile propriului trup la atingerea lui.

Ziua furtunii încă îl mai bântuia, la fel decizia pe care o luase, acțiunile pe care le întreprinsese – dar sentimentul de vină se diminua. Și începea să spere că nu mai era mult până la ziua când toate îndoielile aveau să dispară, când urma să-i poată spune lui Kitty tot ceea ce se întâmplase atunci, știind că o să-l ierte.

Intră în hol de îndată ce valetul îi deschise ușa. Majordomul se apropie imediat, ca și cum i-ar fi așteptat sosirea.

– Watkins, unde o găsesc pe ducesă?

– Excelența sa este în camera de zi...

– Mulțumesc, Watkins.

– ... cu un domn de la Scotland Yard.

Richard înlemni, simțind cum îl treceau fiorii.

– Scotland Yard?

– Da, Excelență.

– De cât timp e aici?

– De aproape o jumătate de oră.

Richard încuviință din cap.

– Ar fi mai bine să văd care este motivul vizitei sale.

Se temea însă că știa.

Când intră în cameră, fu sigur de asta.

Kitty era albă la față ca așternuturile pe care făcuseră dragoste în acea dimineață. Așezată pe scaun, părea la fel de fragilă și de devastată ca în noaptea furtunii, când îl pierduse pe Farthingham.

Traversă încăperea.

– Kitty...

Se ridică în picioare, cu groaza clar întipărită pe chip.

– Spune că ți-ai ucis tatăl.

– Nu s-a dovedit niciodată.

Cuvintele fuseseră nepotrivite, atât de nepotrivite! Dar obosise să își susțină nevinovăția când atât de mulți se îndoiau de el.

Totuși, nimeni nu fusese capabil să dovedească faptul că l-ar fi ucis pe tatăl său.

– Afirmă că l-ai ucis pe Nicky.

Iar ea îl credea. Certitudinea era evidentă în privirea ei.

– Ce i-ai spus?

– Nu mi-a spus nimic, Excelență, dar mi-au spus alții. Sunt inspectorul Alistair Boulton de la Scotland Yard. Am la mine un mandat de arestare pe numele dumneavoastră pentru uciderea lui Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham. V-aș ruga să mă urmați în liniște.

Richard simți cum se prăbușea, de parcă s-ar fi aflat din nou în mijlocul furtunii, îngrozit că stihiile aveau să învingă din nou. Se întoarse cu fața spre inspector.

– Sunt pair al regatului. Nu mi-ar trece prin cap să mă comport altfel decât ca un gentleman, declară el, apoi se îndreptă spre ușă.

– Richard, spune-mi că nu ai făcut-o, strigă Kitty în urma lui.

În acel moment pierdu orice speranță de a-i mai câștiga vreodată inima – nu când îl credea capabil de o faptă atât de ticăloasă.

Ieși din cameră fără să răspundă și fără să se uite în urmă.

– E absurd, spuse ducesa văduvă. Se repetă hărțuielile de la moartea lui Weddy. Ce fel de fiu își închipuie că am crescut? De ce îl trag la răspundere de fiecare dată când blestemata de mare își face de cap?

– Excelență, trebuie să vă calmați!

Cuvintele fuseseră rostite încet de Lionel Gurney, avocatul lui Richard. Ajunsese la casa de oaspeți împreună cu asistentul lui, domnul Lacey, cu câteva clipe în urmă.

În liniștea care urmase plecării lui Richard, Kitty își dăduse și ea seama de absurditatea arestării. Îl ascultase pe inspectorul Boulton dezvăluindu-i dovezile, una câte una, până reușise să o convingă. Dar dovezile nu luau în considerare personalitatea lui Richard.

Să-l ucidă pe Farthingham? Nu, nu îl putea vedea curmând o viață de dragul unui câștig, oricare ar fi fost acela.

Nu își putea retrage cuvintele îngrozitoare pe care i le aruncase neglijentă. Îl rănise cumplit, postura lui rigidă îi spusese asta. Era recunoscătoare că fusese cu spatele la ea, astfel că nu-i putuse citi devastarea de pe chip. Avea să o ierte vreodată pentru că se îndoise de el? Putea ea să se ierte pe sine însăși?

Chemase o trăsură și venise în grabă să-și informeze soacra. Ducesa văduvă trimisese imediat după avocatul lui Richard, care tocmai se întorsese de la o întâlnire cu el.

– Când îl putem vedea? întrebă Kitty.

Era așezată pe un scaun lângă canapeaua pe care stăteau ducesa văduvă și Lady Anne, ținându-se de mână.

– Momentan nu vrea să fie vizitat de nimeni. Sunt sigur că înțelegeți.

– Nu vrea să ne vadă pe nici una din noi? insistă Lady Anne.

– Nu. Condițiile sunt modeste, fără a fi îngrozitoare. Totuși, nu vrea să vă provoace o suferință inutilă.

– Săracul meu Richard, scânci mama lui.

– Mamă, va fi bine. Nu e vinovat. Cu siguranță își vor da seama de asta.

Nu exista nici o îndoială în vocea lui Lady Anne, iar Kitty se gândi plină de remușcări că nu se arătase la fel de convinsă când vorbise cu Richard ultima dată.

– Mă tem că nu-și vor da seama până când nu va fi judecat în Camera Lorzilor, spuse domnul Gurney. Ceea ce ar trebui să se întâmple curând. Sunt circumstanțe speciale, astfel că procedurile vor fi rapide.

– Trupul lui Farthingham a ajuns undeva la țărm? întrebă Lady Anne.

Kitty se cutremură închipuindu-și imaginea, dar nu o putea învinui pe Lady Anne că voia o dovadă.

– Nu. Trupul nu a fost găsit, spuse domnul Gurney.

– Atunci cum îl pot acuza pe Richard de crimă? strigă Lady Anne.

– Se pare că există dovezi circumstanțiale importante. Ar fi mai bine să nu discutăm detalii, în caz că veți fi chemată să depuneți mărturie.

– Inspectorul Boulton mi-a spus că au circulat anumite informații, zise Kitty.

– Într-adevăr.

– Nu pot fi altceva decât bârfe.

– Așa este. Reputația Scotland Yardului lasă de dorit. Au nevoie de o crimă care să le pună în valoare competența, și nimic nu e mai bun decât ocazia de a inculpa un pair.

– O crimă adevărată le-ar fi mai de folos, bombăni ducesa văduvă.

– Nu trebuie să vă faceți griji! Fiul dumneavoastră va fi găsit nevinovat, o asigură domnul Gurney.

– Credeam că este nevinovat până când se demonstrează contrariul, spuse Kitty, deși, spre rușinea ei, nu exprimase acest lucru în discuția cu Richard de mai devreme.

Domnul Gurney se ridică în picioare.

– Aveți dreptate, Excelență. Este nevinovat. Acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să merg să pregătesc apărarea. Sir Ambrose va pleda cazul ducelui în fața Camerei Lorzilor. Să vă odihniți liniștite! Ducele are toată încrederea în abilitățile avocatului său.

Doamnele se ridicară și își luară la revedere de la domnul Gurney. Acesta ieși repede din cameră, în timp ce domnul Lacey rămase.

Dacă Kitty nu ar fi fost atât de îngrijorată din cauza lui Richard, ar fi acordat mai multă atenție bărbatului atunci când domnul Gurney i-l prezentase. Era tânăr și destul de chipeș.

– Lady Anne, dacă vă pot ajuta în orice fel...

Tăcu, de parcă ar fi fost jenat că vorbise și nu mai știa ce să spună.

– Mulțumesc, domnule Lacey, zise Lady Anne. Vă apreciez foarte mult grija.

Cu o înclinare scurtă a capului, se întoarse și părăsi încăperea.

Ducesa văduvă se lăsă înapoi pe canapea.

– Abia am supraviețuit acuzațiilor prima dată. Au fost crâncene, dar mă tem că acum va fi și mai rău.

Kitty nu știa cum puteau lucrurile să stea și mai rău, dar avea presentimentul teribil că urma să afle în curând.

Capitolul 27

Procesul lui Richard în fața Camerei Lorzilor avu loc mult prea repede, dar se desfășură mult prea lent. Nu acceptase nici o vizită. Kitty nici nu era sigură unde anume era închis. Se gândise să-i trimită o scrisoare prin intermediul avocatului, dar nu știuse cum să-și exprime părerea de rău pentru modul în care reacționase la aflarea acuzațiilor.

Era o zi lugubră și tristă, cădea o ploaie ușoară, ca și cum cerul ar fi plâns. Kitty stătea lângă ducesa văduvă și fiica ei în secțiunea rezervată doamnelor.

Când se ridică în picioare împreună cu restul publicului, își zise că în orice altă ocazie ar fi fost impresionată de parada lorzilor cu peruci albe și robe purpurii cu blană de hermină. Dar nu se putea gândi decât la cât de nebunesc părea totul: un coșmar din care nu avea să se trezească niciodată.

Apoi Richard fu adus înăuntru pentru a răspunde acuzațiilor aduse. Dumnezeule mare, simți cum i se rupea inima!

Soacra ei o strânse de mână și îi șopti:

– Nu plânge! De dragul lui Richard, nu plânge!

Lui Kitty îi venea să strige. Richard arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani, dar stătea sfidător și mândru. La întrebarea dacă era vinovat sau nevinovat, vocea lui răsună cu putere.

– Nevinovat.

Refuză să se așeze, preferând să stea în picioare. Procurorul general se ridică la rândul lui și își rosti pledoaria de deschidere. Cu glas monoton, își exprimă intenția de a demonstra că ducele de Weddington manifesta un tipar comportamental de asasin. Pe baza depoziției unor martori-cheie, avea să dovedească

faptul că nu natura îl ucisese pe Nicholas Glenville, marchiz de Farthingham, ci ducele însuși, care îl dusese dinadins pe marchiz pe mare în timpul furtunii și îl ucisese.

Chemă primul martor, Jason Redman, majordomul lordului Farthingham.

– Ducele de Weddington l-a vizitat pe marchizul de Farthingham la reședința sa din Londra de mai multe ori, nu-i așa? întrebă procurorul general.

– Așa este.

– L-a vizitat în dimineața în care anunțul de logodnă al lordului Farthingham a apărut în *The Times*?

– Da.

– Puteți să descrieți dispoziția ducelui?

– Era destul de agitat. Furios, de fapt. Nu a așteptat ca sosirea sa să fie anunțată cum se cuvine, ci pur și simplu s-a năpustit în camera de zi, unde lordul Farthingham își savura ceaiul de dimineață. Nu am mai văzut un gentleman care să nu aștepte să fie introdus. Mi s-a părut îngrijorător.

– Sunteți sigur în privința datei?

– Da, domnule. Ducele avea ziarul în mână.

Procurorul general ridică un ziar mototolit.

– Acesta este ziarul pe care îl avea la dânsul?

– Da, domnule.

– Și cum a ajuns în posesia dumneavoastră?

– Înainte să plece, mi l-a aruncat și mi-a spus să scap de el.

– Dar nu ați făcut-o.

– Nu, domnule. Îmi place să citesc *The Times*, și situația financiară a lordului Farthingham era de asemenea natură încât renunțase la abonament cu ceva timp în urmă. Așadar, m-am gândit să păstrez ziarul ducelui și să-l citesc în timpul liber.

– Nu vă jenați, domnule Redman! Sunt sigur că nimeni nu vă învinuiește că vreți să fiți la curent cu știrile. În dimineața aceea ați auzit ceva din conversația dintre duce și marchiz?

– Imediat după ce am închis ușa, l-am auzit pe duce spunând: „Ai promis să aștepți până la finalul sezonului înainte să anunți logodna".

– Deci în acea dimineață ați fost de față când ducele a ajuns furios, strângând în mână *The Times* și luându-l la întrebări pe marchiz în privința anunțului de logodnă. Se pare că ducele nu era deloc mulțumit de faptul că marchizul își oficializase intenția de a se căsători cu domnișoara Robertson. Ați mai auzit și altceva?

– Nu în acea dimineață, ci cu altă ocazie. Cu câteva săptămâni înainte, ducele a venit în vizită și a anunțat că nu dorea ca marchizul să o ia de soție pe domnișoara Robertson.

– Pentru că ducele era interesat de ea?

– Așa am presupus, da.

– Domnilor! Sir Ambrose se ridică în picioare. Trebuie să protestez împotriva acestei idioțenii. Dacă vreunul dintre dumneavoastră a văzut-o pe actuala ducesă de Weddington, probabil știți că orice bărbat care pretinde că nu este interesat de ea este un mincinos. Sigur că i-a atras atenția ducelui. Este încântătoare, isteață, grațioasă. Dar interesul față de o doamnă nu aduce după sine crima. Nu avem nici un cadavru. Nu avem dovezi fizice ale crimei; numai ipoteze și bârfe. Procesul acesta e o nebunie.

Murmurele care se ridicară din sală îi dădură speranță lui Kitty că toată lumea era de acord și că procesul avea să ia sfârșit înainte de a începe cu adevărat.

– Domnilor, avem de-a face cu un tipar pe care trebuie să îl evaluăm, exclamă procurorul general. Certuri, ieșiri pe mare, decese. Nu mai pot fi ignorate. Cine va fi următoarea sa victimă? Soția? Ar trebui să-și facă griji în privința lui?

Sala răsună de icnete.

Lordul intendent calmă publicul, notă protestele lui Sir Ambrose și îi făcu semn din cap procurorului general să continue.

– Domnule Redman, a mai fost ceva care să vă facă să credeți că ducele avea un interes mai mult decât întâmplător față de doamna respectivă?

– Da. Ducele și doamna s-au plimbat singuri prin grădină într-o seară când lordul Farthingham a găzduit un dineu.

Când servitorul coborî din boxă, lui Kitty îi veni să se ascundă. Povestise doar o parte din ceea ce se întâmplase în seara

respectivă. Farthingham insistase în privința plimbării, a pariului. Nu-i venea să creadă că atât de multe aspecte fură omise. Oamenii chiar credeau că Richard și-ar fi afișat aventura sub nasul prietenului său?

Procurorul general chemă trei martori unul după altul. Cu toții afirmară că o văzuseră ieșind în grădină în timpul balului Harrington. La mai puțin de un minut, ducele o urmase. Nici unul din ei nu mai fusese văzut întorcându-se în sala de bal, iar absența lor fusese curând observată și de alții.

Încercase din răsputeri să-și păstreze reputația, și iat-o sfâșiată în bucăți de niște adevăruri spuse pe jumătate. Era extrem de recunoscătoare că părinții ei nu asistau la acea șaradă. Erau pe Riviera Franceză, și nu le trimisese vorbă pentru că nu voia să le strice vacanța. Se bucura că luase această decizie.

Își concentră atenția asupra lui Richard, implorându-l să se uite la ea, dar privirea lui părea ațintită într-un colț îndepărtat, ca și cum știa că rezultatul nu avea să-i fie favorabil și se împăcase deja cu situația. În plus, probabil avea dureri chinuitoare. Gura lui era încordată, și postura sa era rigidă.

Apoi fu chemată Lady Priscilla Norwood să depună mărturie.

Cu un oftat sonor, Lady Anne se uită la mama ei, apoi la Kitty.

– Dar este cea mai bună prietenă a mea, șopti Lady Anne. De ce ar interoga-o pe ea?

Având în vedere înclinația ei pentru bârfe, Kitty putea înșira zeci de motive pentru care fusese chemată, nici unul din ele măgulitor.

– Lady Priscilla Norwood, sunteți prietenă cu sora ducelui, Lady Anne Stanbury, nu-i așa?

– Într-adevăr.

– Ați avut ocazia să fiți prezentă la dineul când ducele și domnișoara Robertson s-au plimbat prin grădină?

– Da, am fost acolo.

– Ce ne puteți spune despre asta?

Lady Priscilla se foi stânjenită.

– Trebuiau să facă un tur al grădinii, dar au fost plecați multă vreme. Chiar și lordul Farthingham a comentat despre cât de mult le lua să se întoarcă.

– Lordul Farthingham părea supărat?

– Nu, domnule. Nu am observat.

– La câtăva vreme după aceea, ați petrecut câteva zile la casa ducelui din Cornwall, Drummond Manor. Cine a mai fost acolo?

– Într-adevăr, am fost acolo, după cum spuneați. La fel și domnul Frederick Montague, lordul Farthingham, domnișoara Robertson, ducele și sora sa.

– Ce ați observat în timp ce vă aflați în compania lor?

– În prima după-amiază m-am dus să mă odihnesc. Când m-am trezit, m-am uitat pe fereastră și i-am văzut pe domnișoara Robertson și pe duce întorcându-se la grajduri. Nu am dat importanță, desigur. Ducele este întotdeauna o gazdă nemaipomenită. În după-amiaza următoare am ieșit în larg, și ducele a invitat-o pe domnișoara Robertson să stea în fața lui la cârmă. I-a șoptit ceva. Nu știu ce, dar ea a părut extrem de încântată.

Sir Ambrose dădu ochii peste cap într-un gest teatral.

– Dar a doua zi ați început să aveți bănuieli în privința morții lordului Farthingham, nu-i așa?

Kitty și Lady Anne schimbară priviri nedumerite. Lady Priscilla era responsabilă de farsa aceea luată drept judecată?

– Întocmai. Vedeți dumneavoastră, m-am trezit în acea dimineață și am pornit în căutarea domnului Montague. Eram destul de îndrăgostită de el și voiam să văd dacă acceptă să mă învețe să joc biliard, ca să am ocazia să flirtez puțin. Știți cum e. Crochetul sau tenisul sunt doar ocazii pentru flirturi nevinovate. Și mă gândeam că și biliardul ar fi la fel...

– Da, da, voiați să flirtați. Dar nu ați avut ocazia, nu-i așa?

– Nu. Trecând pe lângă sala de biliard, am auzit niște voci. Ușa era întredeschisă, dar nu se afla nici un valet în preajmă, lucru extrem de neobișnuit în casa ducelui. Are atât de mulți servitori, încât nimeni nu-și deschide ușa singur.

Kitty îl văzu pe Richard aruncând o privire aproape disperată către Sir Ambrose, ca și cum știa ce urma și știa că nu avea să fie

bine pentru el ori ca și cum își dorea cu disperare ca depoziția să ia sfârșit.

– Continuați, Lady Priscilla Norwood, o îndemnă procurorul general.

– Trebuie?

– Ați depus jurământ să dezvăluiți ceea ce știți.

– Da, desigur. Eu... ăăă... m-am apropiat de ușă și l-am auzit pe Lord Farthingham spunând: „Singurul mod în care o vei avea vreodată este peste cadavrul meu".

Toți cei din încăpere tresăriră și începură să șușotească. Kitty își ațintă ochii asupra lui Richard, dorindu-și cu ardoare să-i întâlnească privirea, să-i transmită convingerea ei profundă că era nevinovat. Dar Richard nu se uită înspre ea, lucru pentru care nu-l putea învinui.

Îl respinsese cu fiecare ocazie, și totuși el nu se dăduse bătut. O învățase că reacția trupului ei la atingerea lui era firească, nu un motiv de rușine.

Nu trebuia să se rușineze decât de îndoielile pe care le manifestase în privința lui. Îl cunoștea pe acest bărbat, din primul moment știuse că erau spirite înrudite. Suflete-pereche. Nu l-ar fi omorât pe Farthingham ca să o câștige pe ea, la fel cum nu ar fi trișat pentru a câștiga un joc.

Când se lăsă din nou liniștea în sală, procurorul general o lăsă pe Lady Priscilla să plece și îl chemă pe domnul Frederick Montague.

Freddie arăta de parcă și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte. Kitty se temu că, în plus față de confirmarea depoziției făcute de Lady Priscilla, avea să adauge și alte afirmații dăunătoare.

Primele întrebări fură banale, stabilind doar prietenia dintre el și decedat, respectiv relația lui cu acuzatul. Apoi, interogatoriul luă o altă întorsătură.

– Sunteți dramaturg, nu-i așa?

– Așa e.

– Povestiți-mi despre piesa dumneavoastră, *Valul schimbării*.

– Domnilor! Sir Ambrose se ridică în picioare. Talentele domnului Montague nu au nici o legătură cu acest caz.

– Vă asigur, această piesă are o legătură foarte strânsă, replică procurorul general. Vă rog să ne-o rezumați, domnule Montague.

– Este povestea unui bărbat care caută să îl ucidă pe soțul amantei sale, dar în final soțul îl ucide pe amant. Este o comedie a erorilor.

– Ducele v-a citit piesa?

– Da.

– Și care a fost părerea lui despre piesă?

– I s-a părut cam sinistră. A spus că umorul e căznit, iar crima nu trebuie tratată ca o bagatelă.

– În dimineața morții lordului Farthingham vă aflați în sala de biliard la Drummond Manor?

– Da.

– De ce?

Freddie dădu capul pe spate, complet surprins de întrebare.

– De ce, ce?

– De ce vă aflați în sala de biliard?

– Ca să joc biliard, de ce altceva?

Răspunsul lui stârni chicoteli în rândul publicului. Kitty avu impresia că zărise o urmă de amuzament și pe chipul lui Richard.

– Înainte de micul dejun? întrebă procurorul general.

– Nu, domnule. După cină. Aveam obiceiul să jucăm toată noaptea, până în zori.

– Înțeleg. Procurorul general își drese glasul. În dimineața aceea, în sala de biliard, lordul Farthingham a avut ocazia să-i spună ducelui de Weddington că singurul mod de a o avea pe domnișoara Robertson vreodată era peste cadavrul lui?

Toată veselia păru să dispară de pe chipul lui Freddie. O tăcere apăsătoare umplu încăperea.

– Sunteți sub jurământ, domnule Montague, îi atrase atenția procurorul general.

Freddie încuviință din cap.

– Marchizul a spus ceva asemănător, dar nu a fost o invitație la crimă.

– Dumneavoastră de ce nu ați fost invitat să mergeți pe mare împreună cu ducele și lordul Farthingham?

– Lordul Farthingham a vrut să iasă cu barca.

– Cu o zi înainte, lordul Farthingham dorise să iasă cu barca și toată lumea fusese invitată. De ce nu ați fost invitat să-i însoțiți și atunci? A cui idee a fost ca numai ducele și Lord Farthingham să meargă?

Tăcere.

– Domnule Montague?

Freddie închise ochii strâns.

– A ducelui.

Sala răsună din nou de murmure. După ce toată lumea tăcu, procurorul general continuă:

– Nu vi s-a părut ciudat că ducele a insistat să nu-i însoțiți? Erați oaspete, prieten. De ce nu vi s-a permis să mergeți?

– Ducele a considerat că era mai bine să rămân – din cauza furtunii, înțelegeți? Știa că avea să fie periculos...

– Da! strigă procurorul general. Ducele știa că avea să fie periculos deoarece știa că avea să comită o crimă.

– Nu!

Kitty țâșni în picioare.

Procurorul general se dădu înapoi, ca și cum ar fi fost împins, și Kitty simți cum toți ochii se îndreptară spre ea – inclusiv ai lui Richard.

– Toate aceste povești sunt absurde, strigă ea. Îmi suspectați soțul că l-a ucis pe lordul Farthingham din cauza unor cuvinte spuse la mânie?

– Îl suspectez de o crimă pasională. V-a dorit atât de mult, încât l-a ucis pe lordul Farthingham ca să vă obțină.

Procurorul general i se adresase încălcând protocolul și procedurile.

– Reușise deja să mă câștige, domnule, și știa asta foarte bine. La fel și Lord Farthingham. Ducele nu avea nici un motiv să îl ucidă pe marchiz.

– Așa spuneți dumneavoastră, Excelență...

– Pot aduce dovezi! Mult mai convingătoare decât toate aiurelile prezentate azi. Cu mult înainte de încheierea căsătoriei noastre, purtam în pântec copilul ducelui!

– Destul! strigă Richard în vacarmul de glasuri. Tremura în așa hal de furie, încât era surprins că nu se pornise o furtună în sala imensă. Destul, am spus! Soția mea și-a deschis inima, sufletul, și, pentru Dumnezeu, nu va mai dezvălui nimic. Fie o credeți pe cuvânt, fie nu credeți nimic din ce afirmă.

M-am săturat până peste cap de această hărțuire a familiei mele și a prietenilor noștri. Așa cum am jurat înainte și voi continua să jur până în momentul morții, Dumnezeu mi-e martor, pe sufletul copilului meu nenăscut – audiența tresări – nu l-am ucis pe Lord Farthingham. Am ieșit pe mare la cererea lui. Am estimat greșit viteza cu care avea să vină furtuna și intensitatea ei. Marea l-a luat, domnilor. Nu am putut face nimic să împiedic asta.

Da, Farthingham a rostit cuvintele pe care Lady Priscilla le-a reprodus în mărturia sa. Da, ne-am certat. Da, m-am îndrăgostit de soția mea cu mult înainte de acea zi funestă când l-a pierdut pe lordul Farthingham. Da, aș face orice îmi stă în putere ca să o văd fericită, dar nu îmi stă în putere să iau o viață. Nu m-aș gândi niciodată și nu aș accepta să comit o crimă.

Din nou, jur în fața lui Dumnezeu că nu l-am ucis pe Lord Farthingham. Dacă mărturia mea de pair nu este suficient de bună, atunci spânzurați-mă pe primul eșafod, dar pentru Dumnezeu, lăsați-mi familia în pace! Au suferit destul din cauza acuzațiilor și a bârfelor răutăcioase.

Mă cunoașteți, domnilor! Dacă într-adevăr mă credeți capabil de o faptă atât de haină, atunci declarați-mă vinovat acum și să terminăm! Altfel, puneți capăt acestei farse înainte ca alte reputații să fie distruse inutil. Lordul Farthingham o adora pe soția mea. Ar fi revoltat de felul în care o tratați. Dacă ar fi martor la această parodie de judecată, i-ar fi rușine de voi toți. La fel cum îmi e mie. Nu ați făcut altceva decât să hrăniți bârfele. Pentru Dumnezeu, nu mai tolerez nimic. Judecați-mă acum! Vinovat sau nu! Dar nu mai cereți nimic de la familia mea!

Capitolul 28

Kitty începu să tremure violent după discursul pătimaș al lui Richard. Risca să fie spânzurat. Dumnezeule, cum ar fi supraviețuit fără el? Oare credea că era atât de nepăsătoare, încât nu ar fi făcut tot ce-i stătea în putere pentru a-l salva?

După ce Richard termină de vorbit, Freddie făcu o declarație teatrală.

– Bravo! Bravo! Dacă Lord Farthingham ar fi fost aici, v-ar fi spus tuturor că nu a avut un prieten mai sincer decât ducele de Weddington!

Cât despre Sir Ambrose, acesta afirmă că nu putea aduce în apărarea clientului său un element mai convingător decât însăși mărturia ducelui, pe care toată lumea o auzise.

Tremuratul lui Kitty se intensifică atunci când lorzii reacționară la cererea lui Richard de a primi un verdict imediat. Se ridicară pe rând și, ducând mâna la inimă, rostiră:

– Nevinovat, pe onoarea mea.

– Nevinovat, pe onoarea mea.

– Nevinovat, pe onoarea mea...

Verdict unanim. Sala de judecată păru să explodeze când reporterii se înghesuiră să iasă cu vestea că ducele fusese achitat.

Mama lui se ridică repede și o apucă pe Kitty de mână.

– Urmează-mă!

Își croiră drum până în hol prin mijlocul unei adevărate nebunii. Kitty nu era sigură câtă vreme avea să se mai poată ține pe picioare, cât de departe mai putea să ajungă înainte să se prăbușească. Încă tremura, încă dârdâia...

Și apoi fu învăluită în căldura unei îmbrățișări familiare.

– Of, Kitty, îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Nu mă voi ierta niciodată pentru ceea ce a trebuit să înduri din cauza mea, spuse Richard.

– Nu a fost vina ta, murmură ea încolăcindu-și brațele în jurul lui.

El se dădu puțin în spate.

– Mamă, te simți bine?

– Desigur. Trebuie să ai grijă de soția ta.

– Domnul Gurney s-a dus să cheme trăsura. Vino cu mine, îi zise Richard soției sale.

Își făcură anevoie loc prin mulțime și se îndreptară spre Piața Parlamentului. Aglomerația părea și mai densă aici, probabil pentru că începuse ploaia și toată lumea deschisese umbrelele. Richard luă umbrela lui Kitty – pe care ea uitase că o ținea în mână –, o deschise și o ținu deasupra ei.

– Pe aici.

Făcuseră doar câțiva pași când el se opri brusc. Lady Priscilla stătea în fața lui, cu ochii în lacrimi.

– Îmi pare nespus de rău, Excelență, bâigui ea.

– Prissy, cum ai putut? se răsti Lady Anne. Ești cea mai dragă prietenă a mea!

– L-am auzit pe Farthingham, o jur! După aceea mi s-a părut interesant, având în vedere decesul...

– Și le-ai spus și altora? Ai bârfit despre chestiuni personale din casa noastră?

– Nu am vrut să fac nici un rău.

– Ce ai vrut și ce ai reușit să faci sunt două lucruri diferite, spuse Richard sever.

– Nu știam că lumea va adăuga acuzații și insinuări unei simple bârfe. Nu am crezut nici o clipă că l-ai ucis pe Farthingham...

Conversația din jurul lui Kitty începu să se stingă. Richard îi dădu drumul ca să o liniștească pe Lady Anne, care se plângea de trădarea prietenei sale.

Nimic din toate astea nu conta acum. Mulțimea era numeroasă, mai numeroasă decât în ziua nunții lor, dar de data aceasta nu mai avu nici o îndoială. Îl văzuse pe Nicky.

Își făcu loc printre oameni fără să bage de seamă ploaia care ropotea în jurul ei și se ridică pe vârfuri. Acolo! Acolo era!

– Nicky!

Bărbatul se întoarse și dispăru rapid. Dar era el, fără nici o îndoială. Grăbi pasul dând din coate, împingându-i pe cei care-i stăteau

în cale. Părea că toată lumea voia să-l vadă pe duce, voia să-i vadă pe lorzi părăsind parlamentul. Gâfâind, blestemându-și corsetul, pantofii, hainele, înălțimea modestă, încerca să nu-și piardă ținta din ochi.

Își dădea seama încotro mergea doar pentru că oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Dintr-odată nu-l mai zări, ca și cum ar fi dispărut. Și apoi mulțimea începu să se rărească, iar ea rămase la marginea străzii, udă leoarcă și dezamăgită, simțind cum lacrimile i se amestecau cu picăturile de ploaie. Bărbatul pe care îl urmărise nu era de găsit. Era o stafie? O nălucă? O plăsmuire a imaginației sale?

Era sigură că îl văzuse. Simțea că înnebunește. Brusc i se tăie respirația, și clădirile, trăsurile, oamenii începură să se rotească repede în jurul ei.

Apoi un vid întunecat se căscă și o învălui.

Richard crezuse întotdeauna că marea îl îngrozea. Abia când o văzu pe Kitty prăbușindu-se la pământ înțelese ce însemna cu adevărat groaza.

Încercase să-și liniștească mama și mai ales sora. Se abținuse să nu-i arunce lui Lady Priscilla cuvintele aspre pe care le merita deplin pentru că răspândise o bârfă cu consecințe atât de grave – când își dăduse seama că Kitty dispăruse de lângă el.

După o căutare frenetică, o zărise într-un final grăbindu-se țintit prin mulțime. Aproape o ajunsese din urmă când ea se prăbușise brusc. Era prea departe ca să o prindă.

Când ajunsese la ea era udă, palidă și înfrigurată. O luase în brațe și o purtase până la trăsură. În clipa în care se trezise, primele ei cuvinte fuseseră: „L-am văzut pe Nicky".

Acum se plimba prin fața ușii dormitorului ei, în timp ce medicul o examina. Încerca să-și scoată din minte imaginea lui Kitty tremurând pierdută, cu ochii goi. Coșmarul pe care îl adusese asupra lor nu avea să se termine niciodată?

Și mai mult îl chinuiau cuvintele lui Kitty și zâmbetul ei sfâșietor de trist din momentul în care îi sărise în ajutor la proces.

Nu mai simțise în viața lui o asemenea rușine și o asemenea mândrie. Mândrie față de ea. Rușine față de el însuși.

Kitty nu dorise niciodată ca lumea să cunoască situația ei. Rușinea originii sale încă o mai bântuia și el nu fusese în stare să o protejeze, astfel că toată Londra aflase că rămăsese însărcinată înainte de nuntă. Își dezvăluise rușinea ca să-l salveze, iar el era complet nedemn de sacrificiul ei.

Se opri brusc atunci când ușa se deschise.

– Cum se simte? Va fi bine? Și copilul? Ce se întâmplă cu copilul?

Doctorul ridică mâna.

– Excelență, nu trebuie să vă îngrijorați...

– Să nu mă îngrijorez? A leșinat, s-a prăbușit în stradă, unde ar fi putut fi lovită de o trăsură. Să nu mă îngrijorez? Dumnezeule mare! Nu pot decât să mă îngrijorez.

– Agitația frenetică nu va schimba situația. Am vorbit cu ducesa și am examinat-o. Ea și copilul sunt bine, date fiind împrejurările.

– Ce împrejurări? vru să știe Richard.

Doctorul dădu ochii peste cap.

– Procesul dumneavoastră, Excelență. Au fost câteva săptămâni foarte dificile pentru soția dumneavoastră. Nu a mâncat cum trebuie, nici nu a dormit bine. Este epuizată. Îngrijorată. Sunt sigur că spectacolul de azi i-a făcut mai mult rău.

– Da, desigur. Aveți dreptate. Ce pot face pentru ea?

– Are nevoie de multă odihnă, de mâncare, puțin răsfăț.

– Voi avea grijă să aibă parte de toate astea.

– Nu ar strica să vă îngrijiți de toate astea și pentru dumneavoastră, zise medicul bătându-l ușor pe braț.

– Așa voi face, promise Richard, conștient că mințea. Era în agonie, căci încordarea, caznele, grijile din ultimele săptămâni îi intensificaseră durerile de spate. O pot vedea acum?

– Sigur, dar aveți mare grijă să nu o obosiți și mai mult. Știu că probabil aveți nevoie de eliberare sexuală...

– Nu voi face dragoste cu soția mea. Vreau doar să văd cum se simte.

Doctorul ridică din sprâncene, surprins de izbucnirea lui.

– O, da, desigur. Vă rog, o puteți vedea. Doarme.

În liniște, Richard intră în cameră și se apropie de capătul patului. Soția lui părea atât de fragilă, cu păturile trase până la piept, mâinile împreunate deasupra, părul roșcat răsfirat pe pernă. Îi fusese un dor cumplit de ea. De o mie de ori voise să-i trimită vorbă să-l viziteze în arest, dar lăsase ca îndoielile ei să-l rănească – deși fapta lui fusese aproape la fel de gravă ca o crimă.

Jurase să facă totul ca ea să fie fericită. Și în schimb o făcuse să sufere. Făcuse exact ce se temuse să nu facă. Riscase să o distrugă.

Kitty se trezi simțind căldura familiară a unui trup cuibărit lângă șoldul ei. Instinctiv, întinse mâna și își petrecu degetele prin blana moale.

– Nicolette.

– Nu îți mai e teamă de ea, șopti o voce.

Incredibil de obosită, ridică privirea și îl văzu pe soțul ei stând lângă pat. Încet, clătină din cap.

– Nu îmi mai este teamă.

– Henry spune că în ultima vreme te-ai obișnuit să dormi cu câinele.

– Nu tocmai, zâmbi ea. O las să doarmă cu mine.

Richard îngenunche lângă pat și o luă de mână.

– M-ai îngrozit în după-amiaza aceasta, Kitty.

– Mi s-a părut că l-am văzut pe Nicky.

– Știu, murmură el dându-i părul la o parte de pe frunte.

– Nu înțeleg de ce mi se tot pare că îl văd. Îmi pierd orice urmă de rațiune. O podidiră lacrimile. Richard, îmi pare rău! Știu că te-am făcut să suferi...

– Nu, eu te-am făcut să suferi și mai mult. Am țesut o pânză complicată, iubito, iar acum sunt prins în ea. Doctorul spune că trebuie să te odihnești. Mă gândeam să mergem la Drummond Manor. Să scăpăm de toată nebunia asta. Vreau să te duc în larg. Vreau să-ți împărtășesc ceva – când vei fi în stare.

– Mi-ar plăcea să ieșim pe mare.

– Atunci voi aranja să plecăm mâine.

– Sunt obosită, Richard, zise ea strângându-i mâna.

– Știu.

– Nu am mai dormit de când ai plecat. Dormi cu mine în noaptea asta?

Fără un cuvânt, Richard se dezbrăcă și se strecură în pat lângă ea. Pentru prima dată după multă vreme, Kitty se simți în siguranță.

Se trezi din cauza unui strigăt gâtuit. Camera era cufundată în întuneric. Nicolette nu mai era cuibărită la șoldul ei, însă Richard tremura lângă ea.

– Richard?

– Ajută-mă să uit, îi ordonă el cu voce aspră. Ajută-mă să uit!

Gura lui coborî peste a ei, disperată de dorință. Kitty nu era sigură ce anume voia să uite: furtuna, pe Farthingham, procesul... existau atâtea posibilități, dar tot ce conta era faptul că avea nevoie de ea.

Membrele lor se împletiră în timp ce el o dezbrăcă repede de cămașa de noapte. Reîncepu s-o sărute frecându-și trupul de al ei, mângâind-o, masând-o, trezindu-i pasiunea.

Pielea ei luase foc, terminațiile nervoase atât de sensibile la fiecare atingere a mâinii lui o purtau tot mai sus spre culmea plăcerii.

La rândul ei îi mângâie umerii, spatele, fesele. Își frecă picioarele în sus și în jos de-a lungul coapselor lui. Îl sărută pe gât, pe ceafă, pe piept. Găsi plăcere în gemetele lui guturale, în respirația lui aspră, în tensiunea mușchilor lui. Voia să-l recompenseze, voia ca el să știe cât de mult însemna pentru ea.

Fusese îngrozită că dovezile se adunau împotriva lui, se temuse că avea să-l piardă pe eșafod. Nu-i ieșea din minte cât de mult se împotrivise tentației de a-i ceda, la cât de mult o înspăimântaseră sentimentele pe care el i le scosese la suprafață.

Iar acum nu își mai putea imagina viața fără atingerea lui, fără prezența lui, fără el. Îi spusese că o iubea, iar ea nu își amintea să-i fi spus la rândul ei.

– Richard...

El îi acoperi gura în aceeași clipă în care o pătrunse, ferm și sigur.

Toate cuvintele îi dispărură din minte, în vreme ce pasiunea îi urca pe culmi. Vai, cât de mult îi lipsise apăsarea trupului lui peste al ei! Mișcarea legănată, ca și cum ar fi călătorit pe creasta unui val, coborând numai pentru a se ridica din nou mai sus și mai sus...

Richard îi înăbuși strigătul, iar eliberarea lui veni atât de repede după a ei, încât lui Kitty i se păru că la mijloc fusese o vrajă. Peste câteva clipe, când abia se dăduse jos de pe ea, îl auzi sforăind.

Se cuibări lângă el, trase păturile peste ei și îi veghe somnul, dorindu-și să-i poată oferi mult mai mult decât îi oferise deja.

În zori, când deschise ochii, Richard o privea la fel cum îl privise ea cu câteva ore înainte.

– Nu am vrut să te trezesc azi-noapte.

– Ai adesea coșmaruri?

– Le am de ani de zile. Au revenit când am fost arestat. La moartea tatălui meu nu am ajuns la închisoare, dar acuzațiile n-au lipsit. Le-am văzut în privirile oamenilor, în felul bănuitor în care se uitau la mine. Toți credeau că l-am ucis, dar nu am făcut-o.

– Știu că nu ai făcut-o, murmură ea strângându-l în brațe.

– Chiar știi?

– Da.

– De ce?

– Dacă tu și tatăl tău ați avut o neînțelegere, cred că i-ai fi luat încăpățânarea drept o provocare ce trebuia acceptată. Uciderea lui ar fi însemnat să trișezi. Și nu ești genul care să-și dezonoreze adversarul retrăgându-te înainte de sosirea momentului decisiv. Zâmbi blând. Crima ar fi însemnat să te retragi în cel mai laș mod cu putință, iar tu nu ești laș.

– Am vrut să-l salvez, șopti el dându-i un sărut în palmă.

– Anne mi-a povestit ce s-a întâmplat. Tu mi-ai spus că tu și echipajul ați ajuns la țărm, dar în momente diferite. De ce nu ai urcat în barcă împreună cu ei?

– Eu și tata plănuiam să o facem. Ne urcam în barca de salvare, dar el a spus că uitase ceva. Nu am idee ce anume. În tot cazul, a plecat, iar eu m-am dus după el. Căpitanul vasului a eliberat barca.

– Și v-a lăsat pradă morții? Indignarea îi trimise fiori în tot corpul. De ce nu ai spus nimănui?

– Și respectivul să fie acuzat de moartea tatei? Un om de rând împotriva unui duce? Nu ar fi avut nici o șansă. În plus, a procedat corect. Trebuia să se gândească la echipajul lui, iar tata a fost nesăbuit. La fel și eu. Tocmai îl ajunsesem din urmă când s-a rupt catargul.

Închise ochii strâns, ca și cum amintirea era insuportabil de dureroasă.

– Și ai văzut cum l-a lovit? întrebă ea cu inima sfâșiată.

– Numai după ce m-a împins într-o parte ca să nu mă lovească pe mine. Richard deschise ochii. Dacă nu m-aș fi dus după el, dacă aș fi urcat în barca de salvare așa cum îmi spusese să fac... Nesupunerea mea l-a costat viața.

– Nu, șopti ea. Nu. Erați în mijlocul unei furtuni...

– Și nu o puteam controla. Da, știu. Mama mi-a spus asta de o mie de ori. Nu puteam controla furtuna. Nu puteam controla marea. Nu puteam să-l controlez pe tata. Așa că am încercat să controlez tot restul. Inclusiv pe tine și fericirea ta. Câte lacrimi ai vărsat ieri? Chiar și acum, uită-te la tine! Încă plângi. Farthingham a încercat să mă avertizeze, însă nu l-am ascultat. Credeam că sunt atât de înțelept. Și am descoperit recent că nu sunt decât un prost.

– Nu ești prost, Richard!

– Am vrut să-l salvez pe Farthingham.

– Știu.

– Am vrut să te salvez pe tine. Mi s-a frânt inima când i-ai spus procurorului general că ai rămas grea înainte de nuntă. Știu că voiai să păstrezi secretul. Știu ce rușine ai îndurat pentru a dezvălui totul...

– Nu, nu. Singura rușine pe care aș fi cunoscut-o ar fi fost dacă te trimiteau la eșafod, în condițiile în care eu aș fi putut împiedica asta. Le-aș fi spus orice.

– Chiar și o minciună.

Ea își plecă fruntea, simțind cum o podideau din nou lacrimile.

– A fost o minciună mică.

– Nu purtai copilul meu în ziua în care a murit Farthingham.

– Aș fi putut. Aș fi putut rămâne grea în noaptea din grădina lui Harrington.

– Nu, nu ai fi putut. Ți-am provocat plăcere doar cu...

Kitty îi puse repede mâna pe gură.

– Nu aș fi spus nu dacă ai fi vrut să mergi mai departe. Numai pentru că tu ești un gentleman am rămas castă atâta vreme.

– Un gentleman? În ce te privește, am fost mereu orice, numai gentleman nu. Mă tem că, odată întorși la Drummond Manor, vei descoperi că sunt un ticălos mizerabil.

Ajunseseră la Drummond Manor în urmă cu trei zile. Deși Kitty se simțea complet recuperată după ce urmărise o stafie prin ploaie, Richard insistase să o răsfețe. Îi servea platouri imense cu mâncare pe care nici un uriaș nu ar fi putut să le termine. Îi aducea ceai, biscuiți și flori. Îi citea. Se îngrijea de toate nevoile ei ca și cum nu ar fi avut servitori prin preajmă.

În acea zi, în sfârșit, ieșiră pe mare. Destinația era arhipelagul Scilly. Richard ceru ca iahtul să fie ancorat lângă o insulă care părea pustie și vâsli el însuși până la țărm, prinse barca în nisip și o fixă înainte de a o ajuta să coboare.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea privind în jur. Nu adusese mâncare, deci nu își putea imagina că aveau să facă un picnic. Deși, după felul în care o răsfățase în ultima vreme, ar fi fost în stare să organizeze ceva în miez de noapte pentru a-i face o surpriză acum.

– Voiam să-ți împărtășesc ceva. Arătă către pâlcul de arbori din depărtare. Vezi cei doi copaci înalți de acolo, cel care e marcat cu o pânză albă care flutură în vânt?

– Da, răspunse ea zâmbind.

Deci suspiciunile ei fuseseră corecte. Richard fusese deja acolo și plănuia o surpriză.

– Treci printre ei și mergi mai departe. Vei ști când să te oprești.

Se uită la el.

– Tu nu vii cu mine?

– Nu, dar te aștept aici când termini.

– Ce este? îl întrebă ea nedumerită.

– Ceva ce cred că ai căutat. E timpul să găsești.

– Richard...

– Du-te, o îndemnă el.

Nu își putea imagina ce avea să găsească, iar seriozitatea lui o intriga. Totuși, își ridică fustele și se îndreptă spre copaci. Auzea păsările ciripind și câte o mișcare ici-colo prin tufișuri. Se uită peste umăr.

– O să fiu în siguranță acolo?

– Da.

– Nu risc să mă rănesc?

– Sper că nu, dar mă tem că da.

– Atunci de ce...

– Pentru că e spre binele tău. Ai încredere că nu ți-aș face rău intenționat.

Încredere. Deci era un joc. Un test. Menit să arate că într-adevăr avea încredere în el. Cum se putea îndoi după tot ce făcuse pentru a-l salva de la eșafod? Poate avea nevoie de mai mult. Poate avea nevoie de dovezi ale încrederii ei. Ale faptului că l-ar fi urmat orbește oriunde ar fi dus-o. Că renunțase la Nicky. Că încetase să-i mai vadă fantoma oriunde mergea.

Tremurul îi făcu inima să bată cu putere, și fiecare respirație părea a fi un chin. Porni hotărâtă pe cărarea abia vizibilă, remarcând urmele care arătau că trecuse cineva pe acolo înaintea ei. Richard nu i-ar fi făcut rău, era sigură de asta. Răsuflarea începu să i se liniștească, și ritmul inimii se potoli.

Avea încredere în el. Își dădea seama acum. Și nu trebuise decât să meargă prin niște hățișuri, gândindu-se la el și la tot ce făcuse pentru ea. Îi înlăturase orice sentiment de vinovăție pentru

sarcină. Îi provoca niște plăceri neînchipuite. O iubea. Da, avea încredere deplină în el. Și poate chiar mai mult. Poate...

Înlemni când dădu cu ochii de priveliștea din fața ei. Inima începu să-i bată haotic. Sângele îi năvăli între urechi, înecând sunetul naturii. Respira cu dificultate. Nu, nu, nu. Nu putea fi asta ceea ce voia să-i arate Richard!

Știu însă în adâncul inimii că exact asta voise să-i împărtășească. Se holbă uimită și neîncrezătoare la stâncă și la bărbatul care stătea pe ea.

El îi adresă acel zâmbet minunat pe care ea îl iubise atâta timp.

– Bună, draga mea.

Capitolul 29

– Nicky? Ducând o mână tremurătoare la gură, făcu un pas șovăielnic. Nicky? Nu ai murit.

Abia reușise să bolborosească acele vorbe, căci îi venea greu să creadă că se afla în fața ei.

– Nu încă.

– Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat? Cum ai reușit să supraviețuiești? Și apoi își dădu seama că nimic nu mai conta. Era în viață. Nicky era în viață! Se aruncă spre el, îi simți tăria brațelor încolăcindu-se în jurul ei, strângând-o la piept. Cu lacrimile inundându-i obrajii, îngăimă: Credeam că ai murit.

– Știu, murmură Farthingham, legănând-o la pieptul său.

Plânse aproape la fel de mult ca atunci când primise vestea că murise. Cum putea fi în viață? Richard insistase că Nicky era mort, descurajase pe toată lumea să îl caute. Dacă l-ar fi căutat...

Dintr-odată înțelese. Dacă Richard l-ar fi găsit pe Nicky, nu ar fi avut-o pe ea. Polițiștii nu-l suspectaseră degeaba de uciderea lui, căci îi intuiseră corect mobilul.

– Blestemat să fie! șuieră ea, dându-se înapoi. Richard. Blestemat să fie! Nu ne-a lăsat să te căutăm. Nu a vrut ca eu să te găsesc. Nu a vrut să știu că ești în viață. Vai, Doamne!

Se smuci mânioasă de lângă Nicky. Îi venea să moară din cauza suferinței pe care i-o provocase trădarea lui Richard.

Farthingham îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

– Nu te-a lăsat să mă cauți pentru că eu nu voiam să fiu găsit.

Kitty se întoarse încet și îl scrută uimită. O tristețe profundă plutea în privirea lui, poate chiar regret. Nu îl văzuse niciodată altfel decât fericit. Era ca și cum se uita la un bărbat pe care nu-l cunoștea.

– Nu pricep.

– E foarte greu de explicat. Ridicând privirea spre cer, Farthingham oftă: La naiba, Weddington!

– El e responsabil de toate astea, te-a ținut departe de mine...

– Nu, Kitty. O opri punându-i un deget pe buze. Adică, puțin, presupun. E responsabil de faptul că stau acum în fața ta. Și-a cerut gajul, la naiba! Cel pe care i-l datoram. Îl blestem de moarte de atunci. Dar sunt un om de onoare... în limitele bunului-simț. Deși nu pot spera că mă vei crede când îți voi povesti totul. Arătând spre stânca pe care stătuse la sosirea ei, o îndemnă: Te rog, așază-te cât de confortabil poți. Ambianța lasă mult de dorit, dar nu voiam să risc să fiu văzut. Am înțeles toată nebunia acestui plan în ziua în care te-ai căsătorit cu Weddington.

– Deci ai fost acolo, exclamă ea.

Nu înnebunise. Farthingham stătuse în mulțime lângă biserică, probabil lângă un bărbat de înălțime asemănătoare și cu păr asemănător. Astfel, dacă ea l-ar fi văzut, ar fi rămas cu impresia că îl confundase.

Roșu la față, o privi cu expresia de neputință a celui care avea multe de ascuns și nu voia să dezvăluie nimic.

– Am vrut să te văd, să văd că ești fericită. Radiai până în clipa în care m-ai zărit.

– De ce nu mi-ai spus că ești în viață? Am fi putut opri nunta...

Numai că nu ar fi putut-o opri, își dădu ea seama. Purta deja copilul lui Richard.

Nu era de mirare că Nicky nu voise să se arate, că era chiar și acum reticent să fie văzut. Probabil știuse atunci despre situația ei. Și chiar dacă nu ar fi știut, ce însemna faptul că se mărita atât de curând după presupusul lui deces? Nu își putea imagina suferința pe care i-o provocase cu trădarea ei. Stânjeneala. Umilirea.

– Of, Nicky, îmi pare atât de rău!

– Draga mea, nu ai pentru ce să te scuzi, te asigur! Vina îmi aparține pe de-a-ntregul. Te rog, așază-te să îți explic! Este o poveste lungă.

Kitty se așeză pe stâncă, iar Farthingham o luă de mână, îi dădu jos mănușa și își împleti degetele cu ale ei. Era prima dată când se atingeau atât de intim. Ea fu surprinsă să descopere că nu simțea acea scânteie de căldură, furnicăturile, dorința pe care i le trezea fiecare atingere a lui Richard. Dar tocmai de asta se considera în siguranță cu Nicky. Pentru că nu făcea ca lumea ei să se răstoarne cu susul în jos.

– De unde să încep? oftă el.

– De la început?

– Nu sunt sigur. Deși s-ar putea să ai dreptate. Voi începe cu începutul, sar peste mijloc și mă grăbesc să ajung la final.

– Amâni povestea, remarcă ea.

– Da, pentru că mă tem că îți va schimba părerea despre mine, și probabil nu înspre bine. Dar trebuie să înfrunt această posibilitate. Știi, nu am vrut niciodată responsabilitățile care îmi reveneau în calitate de prim născut, mărturisi el. Își înclină capul dintr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi gândit cum să explice mai bine, apoi spuse: Nu mi-a displăcut să fiu marchiz. Titlul cu siguranță mi-a deschis multe uși care altfel ar fi fost închise. Am detestat însă ideea că trebuia să mă căsătoresc pentru a lăsa un moștenitor sau că trebuia să iau de soție o femeie bogată pentru a dobândi mult necesara avere care îi lipsea familiei mele.

Ea îi strânse mâna, liniștindu-l.

– Am observat întotdeauna că te stânjenea subiectul zestrei pe care ți-o aduceam prin căsătorie.

– Situația noastră mă stânjenea din multe motive, nu doar acesta. Te ador, draga mea, dar nu te-am iubit niciodată așa cum meriți să fii iubită.

Kitty se simți ca și cum el i-ar fi luat inima în mână și ar fi strâns pumnul atât de tare, că încetase să bată.

– Weddington a văzut asta de la bun început, reluă Farthingham. M-a îndemnat să fiu sincer cu tine, să-ți explic ce simt, să îți acord libertatea, dar, vezi tu, aveam acele responsabilități. Trebuia să mă însor. Trebuia să mă însor cu o femeie bogată. De ce nu aș fi ales o femeie pe care o adoram, chiar dacă eram conștient că nu aveam să o iubesc niciodată?

Mărturisirea lui readuse lacrimile în ochii lui Kitty. Spusese că Richard știa. Își amintea că Richard o întrebase cum ar fi reacționat dacă Nicky ar fi iubit pe altcineva. Iar ea râsese, atât de sigură pe afecțiunea lui Nicky față de ea.

– Iubești pe altcineva? îndrăzni să-l întrebe în șoaptă.

De parcă era posibil, privirea lui deveni și mai tristă.

– Da. Foarte mult.

– Te vei căsători cu ea?

– Pentru noi căsătoria nu este o opțiune. Nu va fi niciodată. Dar, cu cât vă vedeam mai mult pe tine și pe Weddington împreună, cu atât înțelegeam că nu trebuie să te măriți cu mine. Și, astfel am elaborat planul de a-mi înscena propria moarte.

Kitty se holbă la el șocată.

– De ce nu mi-ai spus pur și simplu ce simți? Aș fi suferit, dar nu mai mult decât acum. Eu...

– Pentru că în joc sunt mult mai multe mize.

– Și m-ai lăsat să trec prin iad? Se ridică în picioare și se întoarse cu fața la el. Ai idee cât am jelit pierderea ta?

– Da, Weddington mi-a spus. M-a îndemnat chiar să mă răzgândesc. Să mă las găsit pe un țărm izolat. Dar sunt egoist, Kitty. Mă eliberasem de constrângerile titlului și nu voiam să fiu încătușat din nou.

– Familia ta...

– Nu trebuie să afle niciodată că sunt în viață.

Depărtându-se de el, începu să se plimbe. Era o nebunie. O răutate. Cruzime, chiar. Îl iubise, crezuse că și el o iubea.

– Cum poți să le provoci o asemenea suferință?

– Nu ar aproba niciodată stilul de viață pe care îmi doresc să-l duc. Nu cred că ar putea să accepte ce înseamnă fericirea pentru mine. Nefiind capabil să mă ridic la nivelul așteptărilor titlului, i-aș fi dezonorat. E mai bine să îmi plângă moartea decât viața.

– Spui că ar prefera să te știe mort? Nu-mi vine să cred!

Farthingham ridică din umeri.

– Vreme de mulți ani, dorințele mele s-au luptat cu obligațiile. Tu ai fost compromisul. Cineva cu care credeam că pot fi fericit, în timp ce îmi duceam mai departe responsabilitățile.

– Eu am fost compromisul, repetă ea, hotărând că nu-i plăcea deloc acea propoziție.

– După cum spuneam, eu te ador. Weddington te iubește.

Weddington avea un fel al naibii de ciudat de a-și arăta dragostea. Nu avusese încredere să îi spună adevărul, o lăsase să sufere.

– A fost de acord cu planul tău de a-ți înscena moartea?

– La început a fost reticent. Doar așa aș fi renunțat la tine, înțelegi? Și el voia cu disperare ca tu să fii fericită. Credea sincer că nu aveai să fii fericită cu mine și, trebuie să recunosc, nu se înșela.

– De ce nu mi-a spus pur și simplu că iubești pe altcineva?

Atunci își aminti că tocmai asta făcuse în timpul primei lor întâlniri, în grădina ei, însă ea nu-l crezuse. Râsese la sugestia lui absurdă.

– Pentru că este un prieten bun. Cu ani în urmă, când i-am povestit despre conflictul care-mi tortura sufletul, despre frica de a-mi dezamăgi familia și de a-mi dezonora titlul, mi-a jurat că nu avea să sufle nici un cuvânt nimănui. Și-a ținut promisiunea și a fost un prieten mai bun pentru mine decât am fost eu pentru el vreodată.

– L-au arestat.

– Știu.

– L-au arestat pentru uciderea ta, și tu erai în viață!

– Dacă ar fi fost găsit vinovat, mi-aș fi făcut apariția.

– Ce frumos din partea ta! strigă Kitty tremurând de furie. Te-ai aflat și în mulțimea din fața Parlamentului.

– Da. Cum mă zărești de fiecare dată nu pot să înțeleg.

O spusese ca pe o glumă.

– Am trecut prin iad, Nicky. El, mama lui, sora lui, noi toți. L-am iubit. M-am îndoit de el. Am crezut că te-a ucis ca să mă aibă pe mine. Dumnezeule, ai idee cât de tare l-am rănit cu bănuielile mele?

– Știu și îmi pare teribil de rău. Nu am intenționat să provoc suferință nimănui. Știam că aveai să jelești, dar știam și că Weddington era aproape ca să te consoleze. A fost într-adevăr o urzeală complicată și îmi dau seama că e dureros să descoperi înșelătoria, dar trebuie să mă crezi când spun că așa e mai bine.

Ea pufni neîncrezătoare.

– Ai rănit atâția oameni.

– Sunt conștient de asta. Dar i-am rănit mai puțin decât aș fi făcut-o altfel. Mă consolez cu această idee.

– Și furtuna? insistă Kitty. De unde ai știut că o să scapi cu viață?

– Pentru că nu am fost niciodată în mijlocul ei.

O, îi venea să-l lovească, să își înfigă pumnul în nasul lui patrician!

– Richard a fost în mijlocul furtunii.

– Da, dar nu trebuia să fie. În dimineața aceea, când am văzut cerul roșu, m-am gândit că, dacă tot venea o furtună, puteam să profităm de ea. Am scos barca, asigurându-ne că toată lumea ne vedea împreună. Când au început să se adune norii ne-am îndreptat spre un golf ascuns pe care-l foloseau pe vremuri contrabandiștii, strămoșii lui Weddington. Eu am coborât din barcă, iar el a plecat înapoi. Sperasem ca furtuna să nu lovească imediat, astfel încât Weddington să poată ajunge în siguranță pe mal și să pretindă că fusese prins de furtună. Dar furtunile nu pot fi prevăzute. Abia ce plecase, că a început vijelia.

– Este cel mai nesăbuit și idiot lucru pe care l-am auzit în întreaga mea viață!

– Voiam libertate!

– Și el aproape a plătit cu propria sa libertate pentru asta!

– Tocmai motivul pentru care nu mi-am făcut apariția în clipa în care a fost arestat. La cât riscasem, nu voiam să pierd totul din cauza unui moment de panică. Nu până nu eram convins că n-aveam de ales.

Kitty își sacrificase reputația deoarece Farthingham refuzase să-și asume îndatoririle, ba mai mult, pusese vieți în pericol, rănise inimi. Cum se putuse gândi vreodată să se mărite cu un bărbat capabil de asemenea lucruri? Iar Richard fusese complice, ceea ce o înfuria și o făcea să sufere și mai mult.

– Nu înțeleg cum speri că va funcționa înșelătoria, spuse ea, incapabilă să creadă că Farthingham înscenase totul doar pentru a se eschiva de la obligațiile care-i reveneau. Eu te-am zărit. Probabil te vor recunoaște și alții. Nu poți trăi toată viața ascuns.

– Nu am de gând, mărturisi el cu un aer stingher. Plec în America... împreună cu Freddie.

– Freddie? Știe că ești în viață?

– Da. Era la curent cu planul. Ca om de teatru, i-a dat lui Weddington câteva ponturi despre cum să mintă convingător.

– Richard nu a spus niciodată clar că te-ai înecat, își dădu ea seama dintr-odată. Mi-a spus că nu mai ești.

– Este un om extrem de onorabil.

– Mai mult decât pot spune despre tine.

Farthingham tresări.

– Ai dreptate.

– Tot nu-mi vine să cred că nu aveai la dispoziție altă cale de a dobândi ce voiai.

– Poate că aveam, dar am fost pur și simplu prea laș sau prea egoist ca s-o urmez.

– Am crezut că ne potrivim atât de bine, murmură ea. Nu știu dacă te voi putea ierta vreodată pentru ce mi-ai făcut.

– Vezi, Kitty? Ar fi fost mult mai bine să mă consideri mort. Ar fi trebuit să pierzi dinadins meciul de tenis, draga mea. Și nu ai fi aflat niciodată despre înșelătoria pe care am urzit-o.

– Împreună cu Richard și cu Freddie. Nu ai fost singur, Nicky.

– Nu trebuie să-i învinuiești pe ei. Nu sunt responsabili pentru plan.

– Dar te-au ajutat să-l pui în practică. Pe Richard îl înțeleg. Voia să mă ia de soție. Dar Freddie? Ce avea de câștigat?

– Nu mă pierdea pe mine.

Complet buimăcită, clătină din cap.

– E ridicol! Nu te-ar fi pierdut. Îmi place Freddie. Ar fi fost întotdeauna bine-venit în casa noastră.

– Kitty... Farthingham șovăi o clipă, apoi se hotărî să-i mărturisească: Draga mea, pe Freddie îl iubesc.

Se holbă la el, încercând să-i înțeleagă afirmația.

– Îl iubești pe Freddie?

– Da. Și el mă iubește pe mine.

Doar nu insinua... se gândi Kitty uluită.

– Ca prieten?

– Mult mai mult de atât.

Farthingham îi susținu privirea, pregătit să-i vadă șocul și eventuala repulsie de pe chip.

– Dar cum rămâne cu atențiile față de Lady Priscilla?

– A fost un rol, draga mea.

Cu ochii în lacrimi, Kitty își strânse brațele în jurul trupului și, incapabilă să mai stea în picioare, se lăsă încet pe pământ. Nicky se grăbi s-o ajute, dar ea ridică mâinile.

– Nu, nu mă atinge!

Se ghemui lângă ea, cu lacrimi în ochi.

– Înțelegi acum că am făcut un bine familiei mele? Cum aș fi putut să nu mă însor, când aveam atâta nevoie de fonduri? Cum aș fi putut să mă însor când inima mea aparținea altcuiva? Fratele meu deține acum titlul. Se va căsători cu o moștenitoare. Familia mea este cruțată de orice rușine sau suferință care ar fi căzut asupra lor dacă ar fi fost descoperite vreodată adevăratele mele sentimente. Și eu nu aș fi suportat ca ei să îmi întoarcă spatele – așa cum a făcut familia lui Freddie. Tu m-ai iubit, Kitty. Și totuși, iată-te aici, plângând, refuzându-mi atingerea, dorindu-ți probabil să nu fi știut tot ceea ce știi acum. Sunt același om. Am fost întotdeauna. Numai că acum mă privești altfel. Puțini oameni pot

înțelege asta. Sunt foarte norocos că Weddington e genul de prieten care să mă accepte fără să mă judece.

– A riscat totul, Nicky.

– Sunt conștient de asta. Am pus în mișcare niște evenimente greu de oprit. Am rănit mulți oameni, te-am rănit pe tine. Și, într-un fel, presupun că ne-am rănit unul pe altul. Weddington avea dreptate că nu trebuia să îți ascundem planurile. A vrut să-mi fie loial, străduindu-se să te iubească și să te facă fericită. În cele din urmă a simțit că trebuia să aleagă și te-a ales pe tine, știind că, odată ce aflai adevărul, ar fi putut să te piardă. Nu simțea că te-a câștigat cinstit și era foarte îngrijorat din cauza înșelătoriei.

– Ce vei face în America?

Îi zâmbi, mulțumit că îi păsa de el suficient ca să pună această întrebare.

– Eu și Freddie sperăm să ne stabilim la New York. Au teatre excelente acolo. Vom scrie piese de teatru împreună. Îmi voi schimba numele și sper să nu dobândim vreodată faimă mondială și să fiu recunoscut de către cineva, căci asta ar strica tot ceea ce am muncit atât de mult să realizăm.

– Ai plănuit totul.

– Visez la asta de multă vreme, Kitty, dar nu am îndrăznit niciodată să sper că voi fi capabil să ating fericirea. Acum numai tu mă mai oprești.

– Eu?

– Am dezvăluit totul fără a-ți cere o promisiune în schimb. Ai putea merge la rudele mele să le spui adevărul.

– Nu e treaba mea, Nicky.

Își dădu seama că Richard probabil gândise la fel. Că nu era treaba lui să dezvăluie adevărul despre Farthingham. Nici măcar ei.

– Îți mulțumesc pentru asta, spuse el încet.

– Dacă nu ar fi venit furtuna?

– Freddie s-ar fi mutat în America. Nu l-aș mai fi văzut niciodată. M-aș fi căsătorit cu tine și poate am fi fost mulțumiți. Dar meritățm mai mult decât atât în viață, cred.

– Pur și simplu nu înțeleg cum îl poți iubi pe Freddie în felul acela.

– Nici eu nu înțeleg. Când Weddington și cu mine eram tineri, mergeam împreună la bordel. El stătea toată noaptea, lucru pe care probabil nu ține neapărat să-l afli. Eu, pe de altă parte, eram gata să plec de îndată ce vedeam oferta. Nu am o explicație. Nu mă aștept să înțelegi, dar când sunt cu Freddie sunt fericit. Fără prefăcătorie, fără roluri. Cu Freddie sunt exact cel care sunt cu adevărat. Văzând că ea nu-și mai putea reține plânsul, se grăbi s-o liniștească: Nu e un lucru trist, Kitty. Majoritatea oamenilor caută întreaga viață ceea ce avem eu și Freddie. Mor fără să-și găsească fericirea.

– Nu mă gândeam că e trist. Mă gândeam că așa simt eu față de Richard. Întinzându-se, îl luă de mână și se aplecă spre el. Nicky, sunt lucruri pe care nu ți le-am spus niciodată. Secrete. Secrete urâte pe care le-am ținut tot timpul îngropate adânc în mine. Dar i le-am spus lui Richard. I-am spus totul. În acel moment, simțeam că este cel mai firesc lucru de pe lume.

Strângerea lui de mână îi făcu plăcere, dar Kitty se gândi că era altfel decât cea a lui Richard. Niciodată nu fusese ca a lui Richard.

– Încă mai țin la tine, Nicky. Nu știu dacă înțeleg tot ce mi-ai spus, dar încă te iubesc. Ai fost prima mea dragoste.

– Dar nu ultima, sper.

În loc să-i răspundă, ea se uită în jur.

– Se întunecă.

– Da, te conduc înapoi la țărm, zise el ajutând-o să se ridice.

– Tu cum pleci de pe insulă?

– Freddie mă așteaptă cu o barcă, ascuns la câteva sute de metri de aici.

– Îmi vei mai scrie din când în când?

– Sigur, draga mea. Așteaptă scrisori de la Nicholas Farthing.

Se ținură de mână pe drumul spre țărm. Ca întotdeauna, prezența lui o liniștea, însă era liniștea prieteniei, nu a dragostei. Abia acum începea să înțeleagă ce încercase Richard să îi spună.

Cu Nicky ar fi fost exact așa cum își imagina relația dintre frate și soră.

Richard stătea pe mal, privind spre mare. Pregătindu-se să înfrunte apele negre și agitate care îl îngrozeau. Marea nemiloasă care îi luase tatăl de lângă el, care îl rănise în moduri pe care puțini și le imaginau, sucindu-i spatele până la agonie, torturându-i mintea cu îndoieli, cu incapacitatea de a accepta că nu putuse să împiedice moartea tatălui său.

O înfrunta din când în când. Când înota în zori, când ieșea cu barca în larg. De dragul lui Farthingham o înfruntase în cel mai cumplit mod când furtuna tăbărâse asupra lui. O făcuse din prietenie și loialitate față de Nicky, din dorință pentru ea, din dorința de a o vedea fericită, indiferent ce însemna asta pentru el.

Nu avea de unde să știe, când acceptase planul lui Nicky, că ea urma să rămână însărcinată cu copilul lui, nu avea de unde să știe că avea să-și obțină atunci premiul atât de râvnit sau dacă nu trebuia să mai înfrunte și alte furtuni.

– Am fost atât de nedreaptă cu el, Nicky. L-am considerat responsabil de moartea ta.

– Știu.

– M-a îngrozit întotdeauna.

– E un om bun, Kitty. Cel mai bun pe care l-aș putea avea ca prieten.

– Înțeleg asta acum. Dar mă face să simt unele lucruri stranii. Îmi trezește la viață niște dorințe trupești de-a dreptul înspăimântătoare.

Nicky zâmbi trist.

– Acele dorințe sunt firești, Kitty. Sunt minunate, trebuie să le savurezi. Puțini oameni de pe lume au norocul tău.

– Îmi vei lipsi.

– Numai o scurtă perioadă, draga mea. Apoi vei fi prea ocupată cu toți copiii pe care sunt sigur că ți-i va da Weddington.

– Să fii fericit, Nicky!

Se aplecă spre ea și o sărută pe frunte.

– Ți-aș face aceeași urare, dar îl cunosc bine pe Weddington și nu am nici o îndoială că se va îngriji să fii fericită. Îi place

să controleze totul, inclusiv fericirea. Deci nu e nevoie să îți doresc să o găsești. Suspectez că e deja acolo, trebuie doar să te uiți.

O podidiră lacrimile când îl îmbrățișă strâns, pentru ultima dată, pe bărbatul pe care abia îl cunoștea. Îi adusese zâmbete, râsete și o oază de siguranță, iar ei i se păruse destul.

Oaza îi oferea liniște, dar furtuna era mai incitantă.

Cu o fluturare de mână în direcția lui Nicky, traversă fâșia de nisip lăsându-și în urmă amprentele pașilor.

Richard o privi ca și cum era aproape surprins că se întorsese la el.

– Ai găsit ceea ce căutai?

– Da, cred că da. Aș vrea să existe o metodă de a merge acasă fără să călătorim pe mare.

– Nu există.

– Dar marea te îngrozește.

– Nu la fel de mult ca riscul de a-ți pierde inima. O lași aici, cu Farthingham?

Întinzându-se, îi prinse chipul în palme.

– Of, Richard, cum poți să știi atât de multe despre ce am nevoie ca să fiu fericită și să nu știi că te iubesc?

Cu un geamăt, o trase lângă el și o sărută tare, apăsat, pasional. Apoi gura lui se mută pe gâtul ei.

– Mi-a fost atât de teamă, Kitty! Atât de teamă că, odată ce vei afla ce am făcut, voi pierde orice speranță de a te mai avea cu adevărat! Voiam să îți spun în noaptea aceea, la băi. Când am văzut cum suferi. Mi-am dat seama că aș face orice ca să te ajut să uiți. Nu trebuie decât să ceri.

– Vrei, te rog, să mă faci să strig?

– În fiecare noapte, dacă dorești, râse el.

– Nu aș fi fost niciodată fericită cu Nicky, recunoscu ea, gândindu-se că era la fel de vinovată pentru turnura pe care o luaseră evenimentele. Înțelesesem asta în noaptea dinaintea furtunii. În zori, înainte de răsărit, am luat decizia să îi spun lui Nicky că nu mă puteam căsători cu el.

– De ce?

– Pentru că îmi dădusem seama că te iubesc.

O trase din nou spre el, permițându-i lui Kitty să simtă fiorul care-l cutremura.

– M-am frământat atâta vreme cu teama că ești a mea doar pentru că Farthingham nu este al tău!

– Îți promit că de acum înainte nu te vei mai îndoi de dragostea mea.

– Vei fi fericită cu mine?

Ridicându-se pe vârfuri, își trecu brațele pe după gâtul lui și, chiar înainte de a-l săruta, șopti:

– Sunt deja.

Epilog

Pachetul îi fu livrat lui Kitty în camera de zi. La început îl studie nedumerită, dar, când găsi scrisoarea dinăuntru, o cuprinse bucuria.

Draga mea Kitty,

E dificil să crezi că au trecut cinci ani. Știu că am fost neglijent cu scrisul și te rog să mă ierți pentru nesăbuința mea. După cum poate confirma Weddington, de cele mai multe ori sunt nesăbuit.

Oricum, iată în sfârșit scrisoarea promisă.

Trebuie să recunosc, iubesc New Yorkul mult mai mult decât am iubit Anglia. Tinerii din vechile familii bogate, porecliți Knickerbockers, apreciază luxul la fel ca aristocrații noștri, și îmi plac. Freddie și cu mine am fost primiți în grup – o adevărată realizare, din câte înțeleg.

Dar toată lumea din New York ne primește bine. Suntem senzația orașului. Piesa noastră a avut un succes răsunător, spre marea noastră mirare. Secretul nostru rămâne în siguranță. Lumea crede că suntem doar parteneri de scris, și ne-am împăcat cu gândul că foarte puțini oameni ne vor cunoaște vreodată cu adevărat.

Transmite-le toate cele bune lui Weddington și fiilor voștri. Am văzut anunțurile nașterilor lor în The Times. *Da, chiar îl primesc aici, cu întârziere, dar mai bine decât deloc.*

Tu și Weddington trebuie să veniți în vizită odată. Aici nu găsesc pe nimeni care să accepte un pariu la fel de repede ca soțul tău. De asemenea, nu am găsit nici un prieten mai bun decât el.

Freddie vă transmite salutări. V-am trimis și un mic cadou – cea mai recentă piesă a noastră. Sperăm să vă placă.

Ai grijă de tine, draga mea! În ceea ce mă privește, te ador ca întotdeauna.

Nicky

Kitty strânse scrisoarea la piept. Of, Nicky! Îi era dor de el.

Scoase manuscrisul piesei din cutie, se ghemui în scaun și, râzând, începu să citească.

O invitație la seducție

de Frederick Montague și Nicholas Farthing

Actul 1

Scena 1: Coasta ținutului Cornwall. Un bărbat stă pe țărm. Apare o tânără încântătoare...

Richard auzi râsul soției lui cu mult înainte de a intra în salon. Își lăsase fiii, în vârstă de patru și doi ani, sub atenta supraveghere a bonei, jucându-se cu cea mai recentă generație de pui de spaniel.

– Acesta este un sunet care-mi place la nebunie. Desigur, nu la fel ca strigătele tale.

Kitty înălță capul, își șterse lacrimile de pe obraji și îi zâmbi cu dragoste nemărginită în ochi. Afecțiunea ei nu înceta să-l uimească. În perioada cât o curtase nu intuise cât de mult avea de oferit.

– Am primit o scrisoare de la Farthingham. Deși presupun că nu ar trebui să îi spun așa.

– Nu, nu ar trebui, confirmă Richard așezându-se în scaunul de lângă ea. Ce năzbâtii mai pune la cale?

– Află că nu-i merge rău. El și Freddie au scris o piesă de succes. E chiar bună, trebuie să o citești.

– Sigur.

Kitty veni să se așeze la el în poală și îi cuprinse gâtul cu brațele.

– Vrea să mergem în vizită.

– E o călătorie lungă pe mare, dar mergem dacă vrei.

– Drumul ți s-ar părea îngrozitor?

– Numai dacă aș risca să te pierd.

– Nu mă vei pierde niciodată. Te iubesc, Richard. Te iubesc tot mai mult pe zi ce trece. Mă sperie câteodată faptul că te iubesc atât de mult, și când te gândești că se putea să nu te fi iubit deloc...

– Erau puține șanse ca asta să se întâmple, draga mea. Ți-am spus la scurtă vreme după ce ne-am întâlnit că nu sunt genul care renunță ușor la ceea ce vrea, și te voiam pe tine.

– Sunt tare bucuroasă pentru asta.

Apropiindu-și buzele de ale ei, Richard șopti:

– Și eu.